

มหัศจรรย์

Sam'adhi Wonderful

พลังสมาธิ

> ดับดาว...ดับพริบหมดฟ้า

> ท่องเมืองนรก...เปิดบัญชีบุญบาป

> ปิดลูกกระเบิด...สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2

> รักษาโรคที่ป่วยหนัก 12 ปีหายได้

> ยิ่งทำ...ยิ่งรวย

“เรื่องจริงที่เหลือเชื่อ...แต่พิสูจน์ได้”

: สิงหล :

ห้ามจำหน่าย

มหัศจรรย์...พลังสมาธิ

Samādhi

wonderful

สิงห์

มหัศจรรย์...พลึงสมาธิ

Samādhi wonderful

สิงหล : เรียบเรียง

ISBN 974-92312-6-0

ราคา 99 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
โดยได้รับอนุญาตจัดพิมพ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์ ถูกต้องตามกฎหมาย
ห้ามลอกเลียนแบบ ไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
นอกจากได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์สีขาว

46/92 หมู่ 2 ถนนสายไหม

เขตสายไหม กรุงเทพฯ 10220

โทร : 0-2901-6745

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท เคล็ดไทย จำกัด

KLEDTHAI Co., Ltd.

โทร : 0-2225-9536-40

แฟกซ์ : 0-2225-5188

คำนำผู้เขียน

“มหัศจรรย์...พลังสมาธิ” เป็นเรื่องราวประสบการณ์ในชีวิตที่ศิษยานุศิษย์ทั้งที่เป็นพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และฆราวาส ผู้เคยสัมผัสรับใช้ใกล้ชิดกับพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ได้เมตตาเล่าถ่ายทอดให้ฟัง

หลังจากได้ตีพิมพ์ลงในหนังสือ “ที่ระลึกในงานมฤตดาจิตพระครูมงคลพัฒนคุณ เจ้าอาวาสวัดโบสถ์บน บางคูเวียง จ.นนทบุรี” ในครั้งนั้นแล้วทำให้ได้ทราบว่า เรื่องราวดังกล่าวเป็นที่สนใจของเหล่าศิษยานุศิษย์ที่ศรัทธาเลื่อมใสในปฏิปทาของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นอย่างมาก อีกทั้งยังเป็นแรงบันดาลใจในการประพฤติปฏิบัติธรรมแก่พุทธศาสนิกชนมากยิ่งขึ้น

ผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่า “มหัศจรรย์...พลังสมาธิ” เล่มนี้ จะเป็นปัจจัยในการที่จะจรรโลงพระพุทธศาสนาอันเป็นศาสนาประจำชาติไทย และเป็นแรงบันดาลใจให้เกิดกระแสแห่งการประพฤติปฏิบัติธรรมแก่พุทธศาสนิกชน

อนึ่ง หากมีข้อมูลอันใดจากท่านผู้รู้ เพื่อเป็นการสานต่อเรื่องราวให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้เขียนขออ้อมรับแนะนำสิ่งต่างๆ เหล่านั้นด้วยความยินดีเป็นอย่างยิ่ง และขอกราบขอบพระคุณล่วงหน้ามา ณ โอกาสนี้

สิงหล

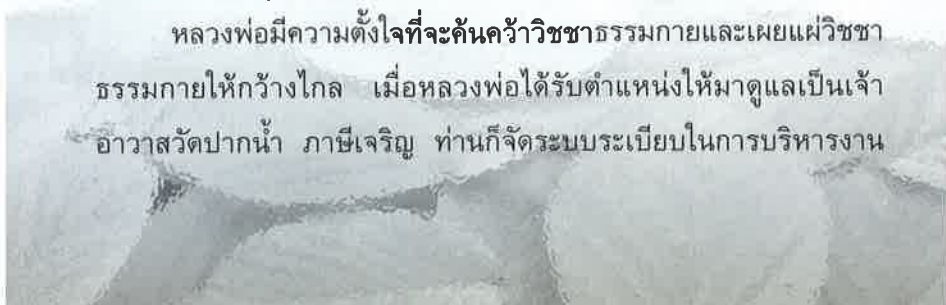
วันเพ็ญขึ้น 15 ค่ำ เดือน 10
28 กันยายน พ.ศ. 2547

บทนำ

การได้เกิดเป็นมนุษย์ ได้พบพระพุทธศาสนา และรู้จักวิชาธรรมกายเป็นสิ่งบังเกิดได้ยากยิ่ง เพราะการเข้าถึงธรรมกาย คือการดำเนินตามเส้นทางแห่งการพ้นทุกข์ เป็นทางแห่งสันติสุข และเป็นเป้าหมายสูงสุดของมวลมนุษยชาติ แต่ถ้าหากบุคคลใด ยังไม่รู้จักวิชาธรรมกาย ยังไม่เข้าถึงธรรมกาย ชีวิตผู้คนทั้งหลาย ย่อมจะวนเวียนว้าย ตามสายกระแสกรรมในวัฏสงสาร แม้กระทั่งอาจจะตกลงไปในสภาพแห่งความมืดดำในบ่วงแห่งมาร

อย่างไรก็ตาม เมื่อกาลเวลาเวียนมาจนกระทั่งหลังพุทธปรินิพพานนานเกือบ 2,500 ปี **หลวงพ่อดปากน้ำภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)** ท่านได้พลิกกายถวายชีวิต อุทิศเพื่อทางมรรคผล นิพพาน จนค้นพบการปฏิบัติสมาธิเพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย ที่เคยเลื่อนสูญหายไปอย่างยาวนานให้กลับคืนมาได้ และเปิดเผยให้ชาวโลกทั้งหลาย ได้เห็นทุกข์เห็นภัย และรู้คุณค่าของพระรัตนตรัย รู้จักการปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย อันเป็นเส้นทางเอก ที่มีคุณเอนกอนันต์ และยังประโยชน์อันไพศาลแก่ชีวิตชาวโลกนับล้าน เพื่อให้รู้จักเป้าหมายสูงสุด ตามหนทางสายกลาง และมุ่งสั่งสมบารมี ตามรอยบาทพระศาสดา

หลวงพ่อก็มีความตั้งใจที่จะค้นคว้าวิชาธรรมกายและเผยแผ่วิชาธรรมกายให้กว้างไกล เมื่อหลวงพ่อดำเนินตำแหน่งให้มาดูแลเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านก็จัดระบบระเบียบในการบริหารงาน

คณะสงฆ์ในวัดอย่างเป็นระเบียบแบบแผน โดยท่านได้ทำวัชชาธรรมกาย
ร่วมกับที่ฆานในโรงงานทำวิชา แก่ไขทุกข์โศกโรคภัยพิบัติต่างๆ และ
เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนในบ้านในเมือง

โดยเฉพาะในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ท่านถึงกับกล่าวกับพระ เณร
เณร ซี ในวัดปากน้ำว่า จะไม่ยอมให้ลูกระเบิดมาลงวัดปากน้ำอย่างเด็ดขาด
ท่านเอาชีวิตเป็นเดิมพัน และด้วยความเชี่ยวชาญในวิชาธรรมกายของ
หลวงพ่อก ทำให้วัดปากน้ำผ่านพ้นวิกฤติในช่วงสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2
มาได้ อย่างน่าอัศจรรย์

หลวงพ่อกได้มุ่งสอนวิชาธรรมกายให้กับพระ เณร เณร ซี ที่
ได้ธรรมกายในโรงงานทำวิชา นับเป็นงานวิปัสสนาธุระที่หลวงพ่อก
ให้ความสนใจมาก ท่านมุ่งมั่นและจดจ่อในเรื่องวิชาเป็นอย่างมาก

ทั้งนี้ผู้ที่ปฏิบัติได้ธรรมกายขั้นสูงหลายท่าน อาทิเช่น แม่ชีทองสุข
สำแดงปั้น แม่ชีจันทร์ ขนนกยูง แม่ชีทวีพร เลียบประเสริฐ คุณครูตรีธา
เนียมขำ คุณจินตนา โอสธ สามเณรสมจิตร สามเณรเทศวัน เป็นต้น

คงเป็นที่ประจักษ์แล้วว่า การสร้างบารมีของท่าน หาใช่จะแสวงหา
ความหลุดพ้นแต่เพียงลำพัง แต่ท่านมุ่งสงเคราะห์โลก มุ่งยังคุณประโยชน์
ให้แก่มวลมนุษยชนทั้งหลาย

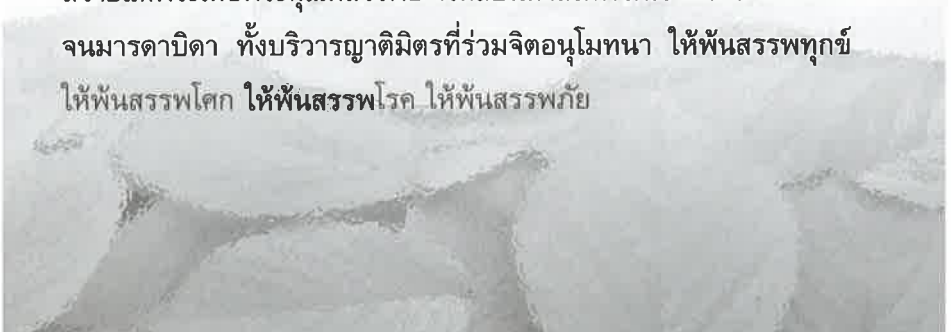
ดังนั้น แม้ท่านจะมรณภาพไปแล้ว แต่บารมีธรรมของท่านก็ยังคง
อยู่ ยังคงคอยปกป้องคุ้มครองรักษาเหล่าศิษยานุศิษย์และผู้ประพฤติปฏิบัติ

ตามอยู่เสมอ สิ่งที่ท่านได้ประกอบกรณียกิจอันเป็นมรดกธรรมทั้งหลาย ล้วนเป็นการวางรากฐาน เพื่อการเผยแผ่และสืบทอดอายุพระพุทธศาสนา ทั้งด้านการศึกษาพระปริยัติธรรมและธรรมปฏิบัติ ก่อให้เกิดประโยชน์ แก่อนุชนรุ่นหลัง ทั้งที่เป็นพระภิกษุและฆราวาสเป็นเนืองนิตย์

ดังปรากฏเป็นที่กล่าวขานกันว่า ในยุคสมัยที่พระเดชพระคุณ หลวงพ่อท่านยังมีชีวิตอยู่ วัดปากน้ำภาษีเจริญ ได้รับการยกย่องว่าเป็น เลิศทั้งการสอบธรรมภาคปฏิบัติ และเป็นวัดที่มีการเรียนการสอนพระปริยัติ- ธรรมด้านภาษาบาลีที่ใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศ

มากระทั่งบัดนี้ ในวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2547 ตรงกับวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 10 เป็นวันครบรอบ 87 ปี ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อ วัดปากน้ำภาษีเจริญ (พระมงคลเทพมุนี) ได้ค้นพบการปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงธรรมกาย ควรที่พวกเราทั้งหลาย จักได้พร้อมใจรำลึกนึกถึงคุณค่า ตลอดจนมหากรุณาธิคุณ แห่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระมงคลเทพมุนี ผู้เป็น มหาปูชนียาจารย์ จึงควรน้อมวันทาอภิวาทถวายสักการเหนือเศียรเกล้า ด้วยบุญปฏิบัติบูชา ตลอดจนร่วมทำนุบำรุงและจรรโลงพระพุทธศาสนา เพื่อเป็นทักษิณา แต่พระเดชพระคุณหลวงพ่อผู้เป็นทักษิโณบายบุคคล

และขออานิสงส์แห่งความตั้งใจที่พวกเราเหล่าศิษยานุศิษย์จักร่วมใจ กันทั้งด้วยการทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา เพื่อปฏิบัติเป็นสังฆบูชา ถวายแด่พระเดชพระคุณหลวงพ่อ จงดลบันดาลให้พวกเราทั้งหลาย ตลอดจน มารดาบิดา ทั้งบริวารญาติมิตรที่ร่วมจิตอนุโมทนา ให้พ้นสรรพทุกข์ ให้พ้นสรรพโรค ให้พ้นสรรพภัย

ขออาราธนาบุญบาปารมีของพระเดชพระคุณหลวงพ่อพระมงคล-
เทพมุนี ได้ยังกุศลราศี ให้พวกเราทั้งหลายมีแต่ความเจริญก้าวหน้า ทั้ง
ทางโลกทางธรรม ให้เข้าถึงธรรมกาย รู้แจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกาย
พ้นจากอวิชชาทั้งหลาย ไปทุกภพทุกชาติ ตราบเข้าสู่พระนิพพานเทอญ

คณะศิษยานุศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

27 สิงหาคม พุทธศักราช 2547

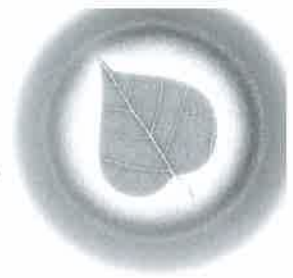
* * *

สารบัญ

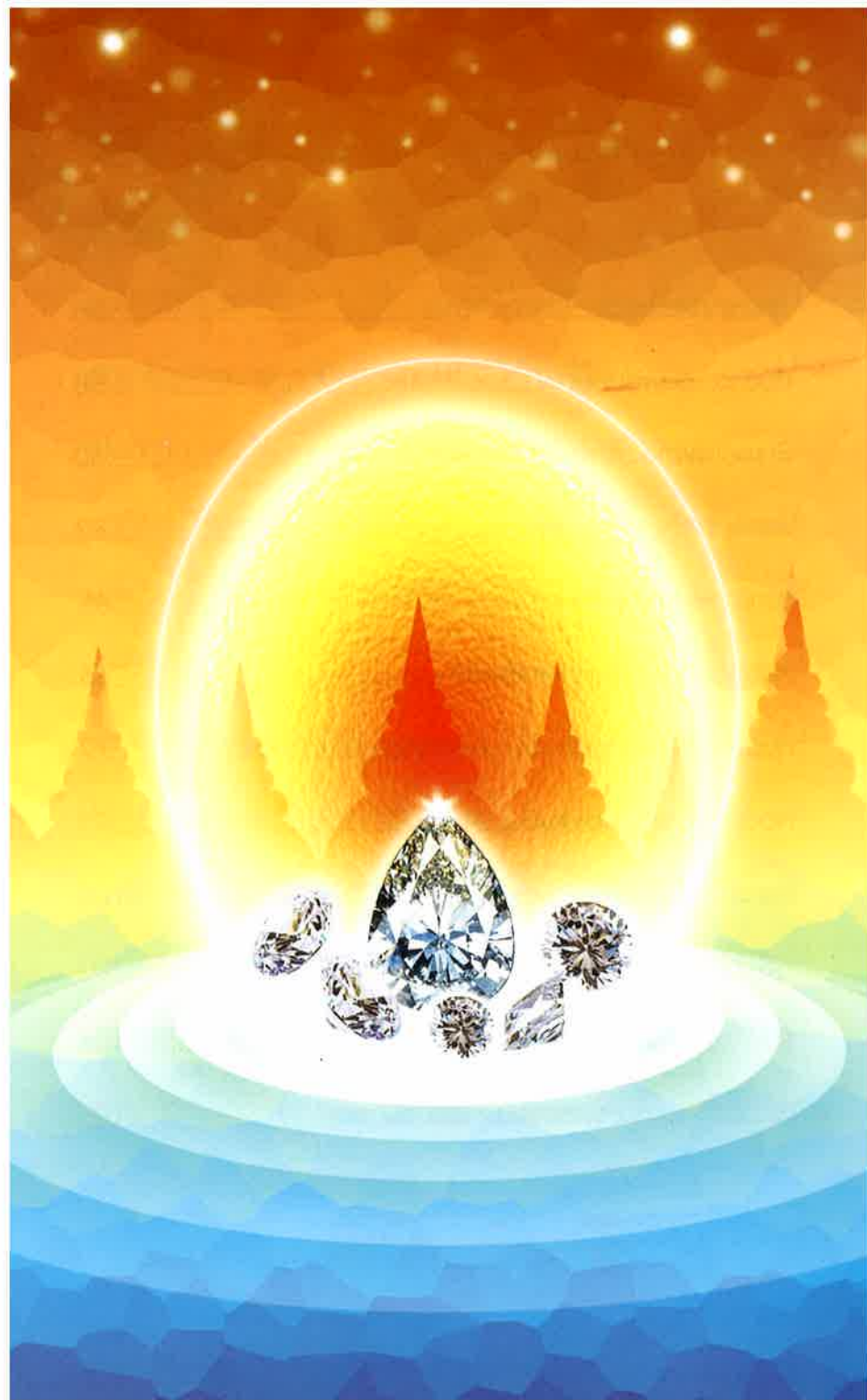
ยังทำ...ยังรอ.....	11
รักษาโรคร้ายมารดาที่ป่วยหนัก 12 ปี ให้หายได้.....	15
พ่อตาของจอมพลคนอม กิตติขจร พิสูจน์ความจริง.....	23
ตากิพย์...เห็นพระพุทธรูปใต้ดิน.....	26
ฟ้าผ่าเปรี้ยง...แค้นกายสิทธิ์หายไป.....	29
ช่วยพ่อ...ในนรก.....	31
ทำจนทรส...ได้ไหม?.....	34
ไล่พิชิตภรรยาคู่...ออกจากร่างยายเพี้ยน.....	36
กายทิพย์...ขึ้นขบวนแห่สู่สวรรค์ชั้นดุสิต.....	39
มะเร็งที่ขา...วิบากกรรมทำกับไก่.....	44
ตำรวจบางยี่เรือ...ตรวจสอบความจริง.....	47
จากช่างตัดเสื้อ...กลายเป็นเศรษฐี.....	50
เปิดลูกระเบิด...สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2	53

วิณญาณแมลงวัน...ไม่รู้ว่าตาย.....	56
ดับดาว...ดับพริบหมดฟ้า.....	58
นักเรียนแพทย์...รักชาติโรคด้วยสมาธิจิต.....	60
พระพุทธรเจ้า...ลอยบนฟ้า.....	63
บูชาข้าวพระพุทธรเจ้า.....	65
หยั่งรู้อนาคต...ได้อย่างเหลือเชื่อ.....	66
หุ่นขี้ผึ้งมัดด้วยสายสัญญาณ...ละลายกลายเป็นอากาศธาตุ.....	77
ท่องเมืองนรก...เปิดบัญชีบุญ-บาป.....	79
ยิ่งกว่า...ตาเห็น.....	100
พิสูจน์ทอด.....	102
รู้วันที่จะมรณภาพ.....	106
ประวัติชีวิต พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร).....	108

ห้ามจำหน่าย

1

ยังทำ...ยังรวย

สมัยก่อน ป้าจินตนา โอสธ ขณะนั้นอายุ 13 ปี ได้ไปวัดปากน้ำ
ป้าเล่าให้ฟังว่าตอนนั้น หลวงพ่อวัดปากน้ำ (ภาษีเจริญ) ลำบากนะ มีศาลา
ก็เก่ามาก มีโรงครัวเล็กๆ กุฏิก็ไม่มี หาพระภิกษุองค์ไหนที่จะเหมือน
หลวงพ่อก็ไม่มีเลย ท่านเป็นพ่อในสายธรรมจริงๆ ท่านเมตตาคนยากคนจน
พอหมอ (ป้าจินตนา) ไปถึง หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านก็ถามว่า

“มาจากไหน”

“มาจากสุพรรณบุรีเจ้าค่ะ กำนันเขามาส่ง ให้มาบวชแค่ 15 วัน
เท่านั้นแล้วให้สึก” ป้าจินตนาตอบ

พอมาถึงหลวงพ่อก็ได้นั่งสมาธิ จิตใจกับวิสุทธิ เหมือนกับ
ขึ้นสวรรค์ นั่งสมาธิไป 7 วันก็เห็นแสงสว่าง แล้วหมอเห็นแม่ที่ตายไป
เหมือนกับเวลานั่งสมาธิ แล้วจิตล่องลอยไป เห็นแม่ถุงเสื้อผ้าสีขาว ตอน
แม่ตายนั้น หมออายุประมาณ 13 ปี มาบวชชีแล้วนั่งสมาธิก็เห็นแม่ที่
ตายไป เห็นว่าแม่คลอดลูกตาย และไปอยู่กับน้องที่ตาย

ภายหลังเมื่อเล่าเรื่องนี้ให้พ่อฟัง พ่อก็บอกว่า “เหมือนกับที่พ่อเคย
ฝันถึงแม่และน้องที่ตายไป อยู่ในสภาพเดียวกันเลย”

ตอนที่หมอนั่งสมาธิแล้วเห็นแม่ที่ตายไป ตอนนั้นมีแม่ชีคุมไป
รู้สึกจะเป็น “แม่ชีล้อม”

สมัยนั้นตอนเด็กหมอเป็นคนแจวเรือเก่ง แม่ชีเลยให้หมอเป็นคน
แจวเรือ ไปกับ “คุณแม่ท้วม” แจวเรือไปซื้อกับข้าวมาถวายพระ แล้ว
สายๆ หน่อย กว้างเดียวเรือก็มา ก็ไปซื้อมาถวายหลวงพ่อก่อน หลวงพ่อก่อนจะบอก
เรื่อยๆ

“ปฏิบัติตะลูกนะ พยายามนะ นั่งถึงไหน ให้ตั้งใจให้แน่วแน่”

พออยู่วัดปากน้ำครบ 15 วัน เขาก็มาตามให้สึก ทั้งกำนัน เมียกำนัน
กับลูกคุณนาย เขาชี้หน้าด่าว่า ไหนจะบวชแค่ 15 วัน หมอก็ปล่อยให้เขาด่า
แล้วก็ภาวนาให้หลวงพ่อก่อน ชื่อนั้นแม่ชีท้วมมองเห็นพอดี แม่ชีท้วม
รู้สึกเสียใจว่าไม่อยากสึก ท่านก็เรียกหมอเข้าไปหา แล้วให้รีบไปกระเณ
อาหารพระ ทำให้หมอได้โอกาสขอตัวออกมา

* * *

สมาธิตอนเด็กๆ พุดแล้วก็อัศจรรย์ พอทำสมาธิอยู่กับหลวงพ่อก่อน
วัดปากน้ำ (ภาชีเจริญ) ตรีโกะไรก็ได้เลย ตอนนั้นสู้ตอนนั้นไม่ได้ พอตอน
เช้าๆ ออกมาทานข้าว ขณะที่เราเดิน จิตจะสว่างหมดจะเห็นดวงใสอยู่

ในกาย จะมองเห็นหน้าคนไม่ชัด ใจจะติดอยู่แต่ข้างใน

สมัยนั้นคนที่จะมาแก้โรค จะมาส่งกระตาสให้หลวงพ่อ ท่านก็สั่งว่าดูแลให้ด้วยนะ แก้ให้ด้วย ต่ออายุให้ด้วย ก็ทำกันเลย ทุกคนช่วยกันทำ ทำกันหลายๆ คนมีพลัง ถ้าไม่เจอหลวงพ่อ ก็จะมีแม่ชีนั่งแก้โดยขอ บารมีหลวงพ่อ อย่างบางคนปวดหัว เราก็นั่งเอากายในกายซ้อนที่เขา แล้วก็แก้ ไปแก้ในเหตุ

* * *

มีเรื่องอัศจรรย์เรื่องหนึ่ง คราวนั้นเป็นฤดูหนาว หนาวมากเลย มีเด็กผู้ชายคนหนึ่ง ออกมาอยู่แถวๆ หน้ากุฏิทำวิชา ดูท่าทางเขาหนาวมาก พอเห็นแล้วก็สงสาร จึงเอาผ้าห่มที่มีอยู่แค่ผืนเดียวของตัวเองให้เขาไป

พอบ่ายๆ เย็นๆ หลวงพ่อก็ถามว่า

“ใครไม่มีผ้าห่มบ้างวะ”

เหมือนกับท่านรู้ แล้วท่านก็ส่งผ้าห่มมาให้ 1 ผืน ส่งผ่านมาทางช่องเล็กๆ ในห้องทำวิชา ไว้นั่งส่งของ

* * *

หลวงพ่ot่านทักอะไรใคร ก็จะเป็นอย่างนั้น เคยสัมผัสมาหลายครั้ง ทั้งเรื่องเจ็บป่วย และเรื่องตาย หมอเคยอยู่ในเหตุการณ์ครั้งหนึ่ง คือเด็กสมัยก่อนก็บ้าๆ บอๆ เสียสติ เวลาเรือแล่น เด็กคนนี้จะเกาะเรือตามสายน้ำมาเรื่อย สติไม่ดี ท่านบอกว่ามันไม่หาย มันไม่บ้าแต่มันบอ หลวงพ่ot่านจะบอกเอง ดีไม่ดีท่านบอกเอง ท่านจะไม่ทายเป็นเดช หลวงพ่oเป็นพระที่ปฏิบัติตนดีมาก

* * *

ตอนที่เป้นแม่ชีนั้น หลวงพ่otั้งให้หมอ (ป้าจินตนา ไอสถ) เป้น

อาจารย์สอนธรรมะ ไปสอนที่สุพรรณบุรี ก็มีลูกศิษย์มาก ต่อมาป่วยและจะสึก หลวงพ่อท่านไม่ให้สึก ท่านบอกว่า

“เอ็งจะสึกไปแตะกระดูกหรือ ทางโลกไม่มีอะไรดี”

ท่านห้ามนะ แต่สุดท้ายหมอก็สึก ต่อมาก็แต่งงาน ชีวิตก็ยิ่งกว่าทะเลอีก ลำบากมากๆ ตอนนั้น ชีวิตตกต่ำที่สุด เมื่อลำบากหนักเข้าก็นั่งสมาธิ หลวงพ่อท่านก็มาหา มาเข้าฝัน ท่านบอกว่า

“เอ็งนะ ถ้ามีวิชาเอ็งจะไม่ลำบากหรอก”

ตั้งแต่นั้นมาก็สัมผัสกับหลวงพ่อดูปากน้ำเรื่อยมา ออกจากวัดแล้วต้องมีศีลประจำ หลวงพ่อบอกว่า

“ออกจากวัดแล้ว ถ้าทิ้งธรรมะจะลำบาก”

จึงเตือนตัวเองว่า จะลำบากยากเข็ญใจยังไงก็ยังไม่ลืมคำเตือนของหลวงพ่อ

ตอนนี้หมอก็ตั้งกองทุนให้หลวงพ่อ ก็ทำสิบกว่าปีแล้ว และเป็นประธานกฐินวัดปากน้ำ (ภาษีเจริญ) ตลอดชีพ ทำมาเรื่อยๆ จากกรรมการ ต่อมาก็เป็นประธาน ฐานะเรา “ยิ่งทำยิ่งรวย” ตอนนั้นรู้สึกฐานะดีขึ้นเพราะทำบุญมาตลอดจนทุกวันนี้

ป้าจินตนา ไอสถ

2

รักษาโรคร้าย ที่ป่วยหนัก 12 ปี...หายได้

กิตติศัพท์ เรื่องหลวงพ่อวัดปากน้ำ (ภาษีเจริญ) ในสมัยนั้น สามารถรักษาคนป่วยด้วยโรคร้ายที่สังคมรังเกียจให้หายได้แพร่กระจายไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ข้าพเจ้า (คุณครูตรีธา เนียมขำ) เดินทางมาวัดปากน้ำเพื่อขอพึ่งบารมีหลวงพ่อ เพื่อรักษาโรคให้มารดา

ตามปกตินั้นถ้าเราเจ็บไข้ได้ป่วย ก็จะไปหานายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญแต่ละโรค แต่หลวงพ่от่านเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญการรักษาโรคทุกโรค

ถ้าจะนำเรื่องความทุกข์ความเดือดร้อนของคนที่มาหาหลวงพ่อมาเรียงลำดับเนื้อเรื่องกันแล้ว ก็จะได้ตั้งแต่เกิดจนตายเลยทีเดียว ยกตัวอย่างเช่น

● ถ้าเป็น “ผู้ที่กำลังจะแต่งงานกัน” ก็มักจะมาขอให้หลวงพ่ช่วยตรววจดูให้ว่า ผู้ที่ตนจะแต่งงานด้วยนั้นจะเป็นอย่างไร จะอยู่ด้วยกันยืนยาวมีความสุขความเจริญหรือไม่

● บางคู่ที่แต่งงานกันไปแล้วและยังไม่มีบุตร ก็มักจะ “มาขอบุตรกับหลวงพ่” ให้ท่านช่วยใช้วิชาธรรมกายเลือกสรรวิญญูณดี ๆ มาจุติ

● บางคน “มีลูกหลานแล้วเลี้ยงยากซีโรค” ก็มักขอให้เป็นลูกหลวงพ่ หรือถ้าลูกหลานว่ายาก ดื้อ ชน ไม่ฉลาดในการศึกษาเล่าเรียน ก็มาขอबारมีหลวงพ่

● เมื่อลูกหลานจะเข้าสอบ ไม่ว่าจะสอบในวิชาที่เล่าเรียน หรือสอบแข่งขันเข้าทำงาน ก็มาขอให้หลวงพ่ช่วย

● เมื่อมีปัญหาในการประกอบอาชีพการงาน ก็มาปรึกษาปรึกษากับหลวงพ่

● พวกที่เป็นเกษตรกรถ้าประสบภาวะฝนแล้ง ก็มาขอให้หลวงพ่ช่วยทำให้ฝนตก หลวงพ่ท่านก็จะสั่งพวกที่บรรลุวิชาธรรมกายให้ช่วยเกณฑ์ฝนให้ตกในพื้นที่ที่เขาต้องการ

● ส่วนเกษตรกรบางพวกที่เจอฝนตกหนักน้ำท่วมทำให้พืชผักผลไม้เสียหาย ก็มาราบกราบหลวงพ่ขอให้ท่านช่วยบำบัดทุกข์ให้หลวงพ่ท่านก็สั่งพวกที่ได้ธรรมกายให้ช่วยกันเก็บฝนเสีย

● บางคนจะจัดการงานใดที่บ้านในหน้าฝนกลัวฝนตก ก็มาขอให้หลวงพ่ช่วยอย่าให้ฝนตก หลวงพ่ท่านก็ช่วยทุกคนไป

จนกิตติศัพท์ลือเลื่องไปทั่วว่าหลวงพ่วัดปากน้ำรักษาโรคได้ ขอฝนได้ เก็บฝนได้ แม้ปัจจุบันนี้ ท่านมรณภาพไปแล้วก็ยังมีคนเป็นจำนวนมากมาขอพึ่งबारมีท่านในเรื่องต่างๆทุกเรื่องเหมือนสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่

บางคนก็มีไข้ขอธรรมดา แต่ยังไม่บรรลุนิพพานแล้วด้วย

ในสมัยหลวงพ่อยังอยู่นั้น คนที่มาขอบารมีให้ท่านช่วย มิใช่จะให้ท่านช่วยแต่เฉพาะคนเป็นก็หาไม่ **“แม่ญาดิพี่น้องของคนที่ยาตายไปแล้ว ก็ยังมาขอให้หลวงพ่อบรรพชาให้ว่าวิญญานไปอยู่ที่ไหน”** สุขทุกข์ อย่างเป็นไรจะทำบุญอะไรไปให้จึงจะเหมาะสมจะควร

มีลูกศิษย์ของหลวงพ่อบรรพชาหลายคนที่ได้สั่งลูกหลานของตน ไว้ว่า ถ้าตนสิ้นชีวิตลงแล้วให้นำศพมาตั้งสวดพระอภิธรรมที่วัดปากน้ำ ห้างๆ ที่วัดปากน้ำไม่มีศาลาตั้งศพ และไม่มีเมรุเผาศพ มีแต่ศาลาการเปรียญเก่าๆ เป็นศาลาเอนกประสงค์สำหรับใช้เป็นที่พักภัตตาหารของพระภิกษุสามเณร เวลากลางคืนเป็นที่พักของแม่ชีและเป็นที่ตั้งศพด้วย

คืนใดที่มีการสวดพระอภิธรรมศพ หลวงพ่อบรรพชาจะสั่งให้ผู้ที่ได้ ธรรมกาย ออกไปร่วมฟังสวดด้วยอย่างน้อย 3 คน เพื่อหนึ่งเจริญภาวนา เจริญขวนวิญญานของผู้ตายมารับส่วนบุญกุศล ไม่ว่าวิญญานนั้นไป สิงสถิตย์ ณ ที่ใดก็ตาม จะอยู่ในสวรรค์ หรือไปเป็นเปรตอสุรกาย สัตว์นรก สัตว์เดรัจฉาน จะเจริญวิญญานก่อนอาราธนาศีล หลวงพ่อบรรพชาจะให้จัด หาดาสนะปูเตรียมไว้ให้วิญญานของผู้ตายนั้น หลังจากที่ได้รับสวดพระอภิธรรม สวดสังคหะ หรือสวดพระบาลีเสร็จจบที่ 1

หลวงพ่อบรรพชาจะถามพวกที่ได้ธรรมกายว่า

“วิญญานของผู้ตายมาหรือเปล่า”

พวกที่ได้ธรรมกายทั้ง 3 คน จะต้องรู้เห็นและตอบตรงกัน ถ้า ตอบไม่ตรงกันหลวงพ่อบรรพชาจะให้นั่งตรวจดูใหม่ ท่านต้องการให้วิญญาน ของผู้ตายได้มาสมาทานศีลและฟังสวดพระอภิธรรมด้วย และเมื่อพระสงฆ์ สวดจบแต่ละจบ ท่านจะถามย้ำทุกครั้ง

ในสมัยที่ข้าพเจ้า (คุณครูตรีธา เนียมขำ) ยังเป็นแม่ชีเล็กๆ เคยถูกหลวงพ่อบังคับให้ไปทำหน้าที่เช่นนี้หลายครั้ง ทุกครั้งที่หลวงพ่อบังคับข้าพเจ้าจะรู้สึกกระตาคาย ไม่อยากตอบให้ใครได้ยิน เพราะตอนนั้นยังเด็กมากเกรงว่าตอบไปแล้วจะไม่มีใครเชื่อถือ แต่เมื่อหลวงพ่อบังคับจำเป็นต้องทำเพราะกลัวหลวงพ่อ ข้าพเจ้าจึงไม่อยากให้มีใครตายเลย เพราะไม่อยากออกไปนั่งเจริญญาน

หลวงพ่อบังคับว่า ท่านชี้แจงว่า การรักษาโรคนั้นถ้าได้ประกอบกันทั้ง 2 ฝ่าย คือฝ่ายผู้รักษาโรคและผู้ป่วยมีความเชื่อมั่นตรงกัน มีกระแสจิตเชื่อมถึงกัน เปรียบเสมือนเครื่องรับวิทยุและเครื่องส่งต้องมีการคลื่นตรงกันจึงจะมีหวังหายมาก

วันหนึ่งๆ มีผู้มารักษาโรคกับหลวงพ่อบังคับเป็นจำนวนมาก เพราะหลวงพ่อบังคับรักษาโรคทุกชนิดทั้งโรคมะเร็ง วัณโรค อัมพาต โรคประสาท

เมื่อสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง หลวงพ่อต้องรักษาคนที่เป็นโรคประสาทนับเป็นร้อยๆ คน เพราะความตึงเครียด ความทุกข์ยากเดือดร้อนจากภัยสงคราม บางคนกินนอนไม่หลับ คิดมากใจคอหงุดหงิด แต่บางคนก็มีอาการหนักไร้สติสัมปชัญญะ

สำหรับคนที่อาการหนัก หลวงพ่อบังคับจะสั่งญาติพี่น้องให้กลับไปและมอบคนป่วยไว้กับท่าน ญาติพี่น้องไม่ต้องเป็นห่วง หลวงพ่อบังคับจะสั่งให้กรอก “ยาผงบาทจิต” ซึ่งท่านสั่งให้ลูกศิษย์ผสมเตรียมไว้ และแก้ด้วยวิชชาธรรมกายด้วย ไม่นานคนป่วยก็หาย ญาติพี่น้องพากลับบ้านได้

ยาผงบาทจิตนี้คณะศิษย์ของหลวงพ่อบังคับในปัจจุบัน ยังคงผสมตามตำราของท่านไว้แจกแก่คนทั่วไปอยู่เป็นยาที่รักษาได้หลายโรค ไม่เพียงแต่

โรคประสาทเท่านั้น คนที่ผอมแห้งแรงน้อย รับประทานอาหารไม่ได้ นอนไม่หลับ ใจคอหงุดหงิดคิดมาก ก็รับประทานได้ ท่านผู้สนใจติดต่อขอได้ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

ในยุคนั้นหลวงพ่อดำ (ภาษีเจริญ) ท่านให้ตั้งตู้รับใบอาการโรคไว้ที่หน้ากุฏิของท่าน การเขียนใบอาการโรคต้องแจ้งชื่อ สกุล ที่อยู่ วัน เดือน ปีเกิดและอาการโรคที่ปรากฏอย่างละเอียดลออ

การส่งใบอาการโรคมี 4 เวลา คือ เช้า กลางวัน บ่าย เย็น หลวงพ่อดำจะสั่งให้คนมาไขตู้ตามเวลานั้นแล้วนำใบอาการโรคแจกจ่ายแก่พวกที่ได้วิชชาธรรมกายเพื่อแก้โรค ถ้าผู้เป็นลูกมาส่งใบอาการโรคของพ่อแม่ หลวงพ่อดำมักจะถามว่าอยากให้พ่อแม่หายป่วยหรือไม่ ถ้าอยากให้พ่อแม่หายป่วยก็ทำสมาธิเข้า ถ้าได้สมาธิก็จะช่วยแก้โรคภัยไข้เจ็บของพ่อแม่ได้

ข้าพเจ้า (คุณครูตรีธา เนียมขำ) ได้ประสบเรื่องนี้ด้วยตัวเองคือ ในสมัยที่ข้าพเจ้ามีอายุประมาณ 13 ขวบ นั้นมีผู้แนะนำให้มารดาซึ่งป่วยหนักมานานถึง 12 ปีแล้วให้มารักษากับหลวงพ่อดำ มารดาของข้าพเจ้านั้นป่วยด้วยโรคซึ่งหมอไม่ทราบสาเหตุ ผอมแห้ง รับประทานอาหารไม่ได้ พยายามหาหมอรักษามานานนับ 10 ปีอาการก็ไม่ได้ดีขึ้น มีแต่ทรงกับทรุด ไม่ว่าใครจะแนะนำหมอดีที่ไหน บิดาของข้าพเจ้าเป็นต้องพามารดาข้าพเจ้า ไปรักษาทุกหนทุกแห่ง

ต่อมามีผู้แนะนำให้มารักษากับหลวงพ่อดำ บิดาของข้าพเจ้าจึงพามารดาข้าพเจ้าลงเรือ และนำข้าพเจ้ามาด้วยเพื่อให้มาอยู่ปรนนิบัติมารดา บิดาข้าพเจ้ามาจอดเรือที่หน้าวัด แล้วขึ้นไปขอบารมีให้หลวงพ่อดำช่วย

รักษาโรค ส่วนมารดาของข้าพเจ้ายังคงนอนพักในเรือ ตัวข้าพเจ้าเองมีหน้าที่เขียนใบอาการโรคของมารดาส่งให้แก่หลวงพ่อบ่อยประจำ

หลวงพ่อบอกท่านก็ถามว่า “เอ็งอยากให้แม่หายไหม”

ตอนนั้นข้าพเจ้านึกในใจว่า หลวงพ่อบอกได้ ใครจะไม่อยากให้แม่หาย ถ้าหลวงพ่จะสั่งให้ทำอะไรก็จะทำทุกอย่าง ขอให้มารดาหายป่วยเป็นทำทั้งนั้น

หลวงพ่อบอกต่อไปว่า “ถ้าอยากให้แม่หาย เอ็งก็ต้องขึ้นมานั่งภาวนา ถ้านั่งได้ก็จะได้ช่วยแก่โรคให้แม่ แม่เอ็งจะได้มีอายุยืนยาวต่อไป”

ตั้งแต่บัดนั้นข้าพเจ้าได้ตั้งใจว่าจะต้องนั่งภาวนาให้ได้ เพื่อจะได้ช่วยแก่โรคให้มารดา เพราะการเขียนใบอาการโรคส่งทุกวันก็เหมือนกับยิ้มจุมูกคนอื่นมาหาใจ ไฉนจะคล่องเหมือนจุมูกของเราเอง

วันแรกที่ข้าพเจ้ามาฝึกนั่งภาวนา ข้าพเจ้ารีบไปซื้อดอกไม้ ธูปเทียน ข้าวตอกจากแม่ชีมา 1 ถาด เนื่องจากมีนิสัยชอบทำสิ่งใดๆ ก่อนผู้อื่น ข้าพเจ้าจึงรีบลงมาหาที่นั่งตั้งแต่ยังไม่มีใครมา ข้าพเจ้ากะนั่งให้ได้ถึงกลางศาลาพอดี โดยกะศูนย์กลางจากธรรมาสน์ไปยังประตูด้านทิศตะวันออก แล้วกะด้วยสายตาจากอาสนสงฆ์ไปยังศาลาด้านใต้ (ธรรมาสน์นี้ ยังคงอยู่ชั้นบนของศาลาการเปรียญสด) แล้วคอยจ้องว่าเมื่อไรหลวงพ่จะมา

วันนั้นหลวงพ่อบอกท่านเดินขึ้นทางด้านหลังของศาลาทางทิศตะวันตก ข้าพเจ้าเห็นร่างหลวงพ่ที่กำลังเดินขึ้นมานั้นสว่างไสวสวยงามไปหมด ทั้งร่าง สีจิวรก็เหลืองอร่ามสุกใส ตามปกติข้าพเจ้าเห็นหลวงพ่อบอกท่านห่มจีวรสีเหลืองธรรมดา แต่ผิวพรรณของท่านนั้นขาวผ่องมีราศีสวยงามจับตาอยู่แล้ว แต่วันนั้นข้าพเจ้าเห็นท่านมีรัศมีสว่างไสวจับตามากเป็น

พิเศษกว่าที่เคยเห็น ข้าพเจ้าตามมองท่านตลอดเวลา ไม่คลาดสายตาเลย จนท่านขึ้นมานั่งบนอาสนสงฆ์กราบพระพุทธรูป แล้วท่านก็กล่าวทักทาย ปราศรัยถามไถ่เรื่องการปฏิบัติธรรมของบรรดาลูกศิษย์ที่มาศึกษากับท่านเป็นประจำ ต่อจากนั้นท่านจึงนำกราบพระสวมนต์แล้วอธิบายวิธีการนั่งภาวนา

เมื่อถึงเวลาเลิกนั่ง หลวงพ่อท่านก็นำกราบพระพร้อมกัน เสร็จแล้วท่านได้เรียกผู้ที่นั่งภาวนาบางคนเข้าไปถามว่า ได้รู้เห็นอะไรบ้าง และแล้วท่านก็ชี้มาที่ข้าพเจ้าท่านเรียกว่า

“ไอ้เล็กมานี่”

ข้าพเจ้าคลานเข้าไปหาท่าน

ท่านพูดต่อไปว่า **“เอ็งเห็นแล้วใช่ไหม”**

ข้าพเจ้ารู้สึกตกใจและประหลาดใจพร้อมกันว่าทำไมท่านจึงทราบ

หลวงพ่อบอกท่านพูดต่อไปว่า **“เอ็งได้แล้ว แม่เอ็งจะได้ไม่ตายแล้ว เอ็งไปต่อวิชากับเขา”**

หลวงพ่ोजัดการให้ข้าพเจ้าไปต่อวิชาในชั้นสูงขึ้นไปจนได้ธรรมกายกับแม่ชีบุญช่วย หลังจากนั้นไม่นาน แม่ชีบุญช่วยก็ถึงแก่กรรม ข้าพเจ้าได้เรียนวิชาต่อกับ **แม่ชีญาณิ ศิริโวหาร** ซึ่งถึงแก่กรรมแล้วเมื่อวันที่ 6 พฤษภาคม พ.ศ. 2519

แล้วในที่สุดมารดาของข้าพเจ้าซึ่งป่วยหนักมานานถึง 12 ปี ไม่มีแพทย์คนใดสามารถรักษาให้หายได้ แต่มารักษากับหลวงพ่อกับ 13 เดือนก็หายป่วย มีร่างกายแข็งแรงเป็นปกติ โดยมีต้องรับประทานยาใดๆ เลย สามารถประกอบกิจการงานต่างๆ ได้เหมือนสมัยที่ยังมิได้ป่วยมีอายุ

ยืนยาวนานอีก 24 ปีจึงถึงแก่กรรม

สำหรับตัวข้าพเจ้านั้นเรื่องความพากเพียรก็มีไม่มากเท่าใด เพราะตอนนั้นยังเป็นเด็ก ยังไม่ค่อยรู้เรื่องเกี่ยวกับธรรมะ และเป็นเด็ก มาจากบ้านนอกด้วย แต่ข้าพเจ้ามีความตั้งใจอยากจะได้ อยากจะเป็น อยากจะเห็น เพราะอยากให้แม่หายป่วยจึงได้พยายามตั้งใจและปฏิบัติ ตามที่หลวงพ่อสอน

เมื่อได้ธรรมกายแล้ว ข้าพเจ้าจึงทราบว่าหน้าที่เห็นหลวงพ่อดงงามสว่างไสวไปทั้งองค์นั้น เป็นเพราะอายตนะที่ดึงดูดใจเปิดรับแล้ว จิตของคนทุกคนจะต้องมีอายตนะประจำ ตามีอายตนะสำหรับดึงดูดรูป หูมีอายตนะสำหรับดึงดูดเสียง จมูกมีอายตนะสำหรับดึงดูดกลิ่น ลิ้นมีอายตนะสำหรับดึงดูดรส กายมีอายตนะสำหรับดึงดูดสัมผัส ใจมีอายตนะสำหรับดึงดูดธรรมารมณ์ ถ้าจะเปรียบเทียบแล้วก็เหมือนดอกบัวที่รอสัมผัสแสงอาทิตย์พร้อมที่จะบานรับอรุณทันที

ดังนั้นพอสิ้นคำสอนของหลวงพ่อก็ ข้าพเจ้าจึงเห็นดวงแก้วกลมใส ปรากฏขึ้นที่ฐานที่ 7 กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ทันที เพราะเวลานั้นจิตมีศรัทธาเต็มที

ต่อมา “ข้าพเจ้าก็ได้ใช้วิชาธรรมกายช่วยแก้ไขโรคของมารดา ให้หายป่วยได้” เป็นที่น่าสังเกตว่าบุตรหลานซึ่งได้ธรรมกายของคนป่วย จะมีความสามารถในการรักษาโรคเป็นพิเศษดังนี้ เพราะจิตมุ่งมั่นไปทางเดียว จึงมีพลังมากเหมือนสายน้ำที่ไหลพุ่งไปทิศทางเดียว ย่อมมีกำลังแรงกว่าน้ำที่แตกแยกเป็นลำธารสายเล็กสายน้อยฉนั้น

3

พ่อตาจอมพลคนอม กิตติขจร พิสูจน์ความจริง

อุบลลอม มีแก้วน้อย หรือที่รู้จักในนามลุงหลอม เป็นลูกของ นายใส มีแก้วน้อย ซึ่งเป็นน้องชายของหลวงพ่อวัดปากน้ำ (ภาษีเจริญ) ได้เล่าให้ฟังว่า

วันหนึ่ง “หลวงจบกระบวนยุทธ” เดิมชื่อแซม (เป็น “พ่อตาของ จอมพลคนอม กิตติขจร” ซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีในขณะนั้น) ได้มาหาหลวง-พ่อวัดปากน้ำ เพราะได้ข่าวว่าหลวงพ่อวัดปากน้ำ เก่งอย่างนี้ ดื้ออย่างนั้น ก็คิดอยากจะมาทดลองดูว่าจะเก่งจริงหรือไม่จริง

หลวงพ่อท่านถามว่า “มาธุระอะไร”

หลวงจบข ก็บอกว่า “ผมได้ทราบข่าวเห็นเขาลือกันว่าหลวงพ่อเก่งมีวิชาดี เห็นเขาเล่าให้ฟัง ผมก็อยากมาขอความกรุณาหลวงพ่อ เรื่องก็มีอยู่ว่าบิดาของผมเสียชีวิตมานานเป็น 20 ปี แล้วจะไปเหนือไปได้ผมก็ไม่รู้ แล้วก็ไม่เคยมาเข้าฝันหรือมาให้เห็นเลย อยากจะให้หลวงพ่อดูให้สักหน่อยว่าไปอยู่ที่ไหน จะไปลำบากลำบากหรือเปล่า ถ้าแก่ไปลำบาก ผมก็จะมาขอบารมีหลวงพ่อให้ช่วย”

หลวงพ่อก็นึกเลยเรียกแม่ชีในโรงงานทำวิชามา แล้วก็สั่งว่า “เฮ้...ไปดูให้เขาที ขึ้นไปดูข้างบนก่อนนะ เพราะตายไปหลายปีแล้ว”

แม่ชีก็หันกลับไปพักใหญ่ แล้วบอกว่า “ไม่มีเลยหลวงพ่อ”

หลวงพ่อก็บอกต่อไปว่า “เฮ้...งั้นลงไปดูข้างล่างซิมีไหม”

แม่ชีหันกลับไปอีกสักพัก แล้วบอกหลวงพ่อกว่า “ไม่มี”

หลวงพ่อก็บอกว่า “ไม่มีได้ยังไง ข้างบนก็ไม่มี ข้างล่างก็ไม่มี มันต้องมีสิ ลงไปดูให้ลึกกว่านี้อีก จ้ะให้มันลึกลงไปอีก ดูซิมันจะอยู่ยังงัย”

แม่ชีก็หันกลับไปอีกพักใหญ่แล้วก็บอกว่า “เจอแล้ว...หลวงพ่อ”

หลวงพ่อก็กถามว่า “ไปอยู่ลึกมากไหม”

แม่ชีตอบว่า “อยู่ลึกมากค่ะ...หลวงพ่อ”

“แล้วถามเขาสิเปล่าว่า ทำอะไรจึงได้ลงไปอยู่ลึกขนาดนั้น”

แม่ชีตอบว่า “เขาบอกว่าฆ่าวัว ฆ่าควาย เชือดวัว เชือดควาย ขายเป็นประจำ วันละ 3-5 ตัว”

หลวงพ่อก็บอกต่อไปว่า “แล้วถามเขาหรือเปล่าว่าชื่ออะไร”

“ถามค่ะ...เขาบอกว่าชื่อโต๊ะจู”

พอบอกชื่อเท่านั้น หลวงจบกระบวณยุทธ์ ก็ร้องให้ คลานเข้าไปกราบเท้าหลวงพ่อเลย

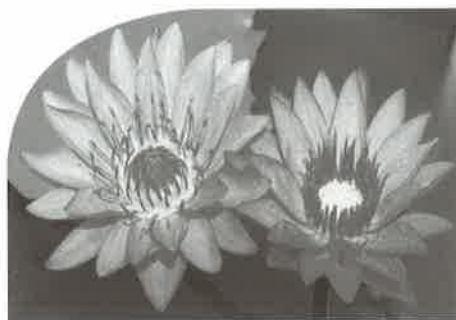

ตั้งแต่นั้นมาหลวงจบบฯ นับถือหลวงพ่อวัดปากน้ำเรื่อยมา เลิก
นับถือแขก แล้วก็หันมานับถือพุทธศาสนาแทน หลวงจบบฯ มีน้องชาย
อยู่คนหนึ่งชื่ออาหมัด มีอาชีพเชือดวัวขายเหมือนกัน หลวงจบบฯ ก็เรียก
อาหมัดมาคุยว่า ให้เลิกซะ บอกว่ามันบาปหนัก ยืนคำขาดว่า

“ถ้ากูบอกมึง แล้วไม่เชื่อ มึงกับกูก็เลิกกัน ไม่ต้องมาเรียกพี่เรียก
น้องกันอีก”

อาหมัดก็เลิกเชือดวัวขายจริงๆ ตามคำของหลวงจบบฯ เพราะกลัวบาป

ลุงคลอม มีแก้วน้อย

4

ตาทิพย์... เห็นพระพุทธรูปใต้ดิน

อาตมา (พระครูปรีชาปริยัติกิจ พระมหาเจสิยว กัลยาโน)

อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี แต่เดิมมีหลวงพ่องค์หนึ่ง ชื่อหลวงพ่
โพธิ์ (ปัจจุบันมรณภาพไปแล้ว อายุ 90 กว่าๆ) ท่านเป็นพระภิกษุอยู่ที่
วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ หลวงพ่โพธิ์ท่านเคยเจอหลวงพ่อด (วัดปากน้ำ)
ตอนมาสอนภาวนาที่วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ

ช่วงแรกที่หลวงพ่อดมา ท่านเห็นเด็กเอ้าวัวมาเลี้ยงที่บริเวณวัด ซึ่งใต้พื้นดินนั้น หลวงพ่อดเห็นมีพระพุทธรูปอยู่ จึงบอกเด็ก ๆ ว่า

“อย่าเอ้าวัวไปเลี้ยงตรงนั้น เพราะมีพระพุทธรูปอยู่เดี๋ยวจะเป็นบาป”

คนแถวนั้นไม่เชื่อ พอขุดลงไปเจอพระพุทธรูปจริง ๆ จึงเกิดความเลื่อมใสศรัทธาหลวงพ่อดเป็นอันมาก

*** * ***

ช่วงที่กำลังมีสงคราม เวลาเครื่องบินมาทิ้งระเบิดก็จะเห็นเครื่องบิน บินอยู่เต็มฟ้า ผู้คนหลบมาพึ่งบารมีของหลวงพ่อดเต็มวัดปากน้ำ โดยเฉพาะในช่วงกลางคืน คนจะหลบภัยกันมาก หลวงพ่อบอกว่า

“ระเบิดไม่ลงหรอกที่นี่ ไม่ทิ้งหรอก ระเบิดจะไปทิ้งที่ฝั่งพระนคร”

มี 2 ครั้ง ที่ระเบิดสะเทือนมาถึงวัดปากน้ำ คั่นตอนที่เครื่องบินทิ้งระเบิดที่วัดประยูร และทั้งแถวตลาดพลู แต่วัดปากน้ำ (ภาษีเจริญ) ไม่มีอะไรเสียหาย

พระครูปริชาปรียัติกิจ

พระมหาเฉลียว กัลยาโณ ป.ธ. 4

ช่วงแรกที่หลวงพ่อสดมา ท่านเห็นเด็กเอาวัวมาเลี้ยงที่บริเวณวัด ซึ่งใต้พื้นดินนั้น หลวงพ่อสดเห็นมีพระพุทธรูปอยู่ จึงบอกเด็กๆ ว่า

“อย่าเอาวัวไปเลี้ยงตรงนั้น เพราะมีพระพุทธรูปอยู่เดี๋ยวจะเป็นบาป”

คนแถวนั้นไม่เชื่อ พอขุดลงไปเจอพระพุทธรูปจริงๆ จึงเกิดความเลื่อมใสศรัทธาหลวงพ่อสดเป็นอันมาก

*** * ***

ช่วงที่กำลังมีสงคราม เวลาเครื่องบินมาทิ้งระเบิดก็จะเห็นเครื่องบิน บินอยู่เต็มฟ้า ผู้คนหลบมาพึ่งบารมีของหลวงพ่อดำวัดปากน้ำ โดยเฉพาะในช่วงกลางคืน คนจะหลบภัยกันมาก หลวงพ่อบอกว่า

“ระเบิดไม่ลงหรอกที่นี่ ไม่ทิ้งหรอก ระเบิดจะไปทิ้งที่ฝั่งพระนคร”

มี 2 ครั้ง ที่ระเบิดสะเทือนมาถึงวัดปากน้ำ คืนตอนที่เครื่องบินทิ้งระเบิดที่วัดประยูร และทั้งแถวตลาดพลู แต่วัดปากน้ำ (ภาษีเจริญ) ไม่มีอะไรเสียหาย

พระครูปริชาปรียัติกิจ

พระมหาเฉลียว กัลยาโณ ป.ธ. 4

5

ฟ้าผ่าเปรี้ยง... แก้วกายสิทธิ์หายไป

สมัยแรกๆ ในยุคที่หลวงพ่อดัดปากน้ำ (ภาชีเจริญ) เริ่มสอนวิชาธรรมกาย ยังมีพระเณรและแม่ชีได้ธรรมกายยังไม่มาก แต่ท่านเป็นคนชอบลองวิชามีครั้งหนึ่งหลวงพ่อดัดปากน้ำสั่งให้ลูกศิษย์ชุด “แก้วกายสิทธิ์” ขึ้นมา หลุมที่ชุดใหญ่ขนาดหลุมเสา ลึกไม่มากแค่ศอกเดียวเห็นจะได้ หลวงพ่อดัดปากน้ำใช้ธรรมกายดึงแก้วกายสิทธิ์ขึ้นมาให้สูง จะได้ชุดได้ง่ายๆ

ท่านสั่งให้แม่ชีบุญนาถไปตามผู้ที่ดูแลแก้วกายสิทธิ์นี้มาคุยด้วย ก็เหมือนมีคนมาเข้าร่าง แล้วก็พูดทำทนายหลวงพ่อดัดปากน้ำว่า

“ถ้ามีเงินแน่จริง มีงาชุดชชี่ กุจะให้งัดมัดมีง”

หลวงพ่อก็สั่งให้ลูกศิษย์ชุดลงไป ไม่รู้จูงมาจากที่ไหน อยู่ดีๆ มันก็โผล่มากัดแขน ไม่รู้เป็นงูผีหรือเปล่า บางครั้งแก้วกายสิทธิ์ก็เคลื่อนตัวไป

ในภายหลังหลวงพ่อก็ใช้สายสิญจน์ล้อมรอบหลุมชุด แล้วมีใส่ข้าวตอกดอกไม้ลงไปด้วย เพื่อไม่ให้แก้วกายสิทธิ์เคลื่อนหนีไป แล้วท่านก็ชุดเอาแก้วกายสิทธิ์ขึ้นมาได้จริงๆ

หลวงพ่อดีใจปากน้ำท่านเอาไว้ในโบสถ์ แต่อยู่ได้แค่ 7 วัน วันที่เจ็ดฟ้าผ่าเปรี้ยงแล้วแก้วกายสิทธิ์ก็หายไป หลวงพ่อจึงรู้ว่าเรายังไม่ชนะมาร ถ้าเราเอา “แก้วกายสิทธิ์” นี้ไว้ได้จะเลี้ยงคนได้มากมายมหาศาลทีเดียว หลังจากนั้นท่านจึงริเริ่มที่จะสร้างโรงงานทำวิชาขึ้น

ลุงฉลอม มีแก้วน้อย

6

ช่วยพ่อ...ในนรก

คุณยายอาจารย์จันทร์ ขนนกยูง ระลึกถึงพ่อที่ตายไปแล้ว จึงบอก อุบาสิกาทองสุข สำแดงปั้น ซึ่งเป็นศิษย์ของหลวงพ่อดัดปากน้ำ (ขณะนั้นยังไม่ได้บวชชี) อุบาสิกาทองสุขจึงแนะนำให้เข้าสมาบัติตาม แนววิชาธรรมกาย เมื่อจิตละเอียดดีแล้วก็ทำใจให้หยุดให้นิ่งเฉย ให้กายทุกกายซ้อนอยู่ในองค์ธรรมกาย แล้วอธิษฐานจิตขอพบพ่อ

พอเข้าธรรมกายถูกส่วน รู้สึกว่ากายเบาลอยล่องสงบอยู่ ณ ที่ เวียงวังเป็นทะเลเพลิงที่กำลังลุกโชติช่วง ชั่วครู่หนึ่งไฟที่กำลังไหม้อย่าง ร้อนแรงก็ค่อยๆ มอดลง ขณะเดียวกันรัศมีของธรรมกายเปล่งสว่างจ้า เห็นสภาพต่างๆ ได้อย่างชัดเจน

ปรากฏเห็นภาพของสิ่งมีชีวิตมากมาย รูปร่างต่างๆ กัน บ้างก็

เป็นสัตว์ บ้างก็เป็นคน บ้างก็ตัวเป็นคนหัวเป็นสัตว์ บ้างก็หัวเป็นคนตัวเป็นสัตว์ บ้างก็อยู่ในเครื่องทนต์ทรมาน เห็นพ่อแล้วรูปร่างหน้าตาของพ่อไม่เปลี่ยนแปลงเลย แต่งตัวดูใกล้เคียงกับเมื่อเป็นมนุษย์ กางเกงขาก๊วยชุดทำนาของพ่อกียังคงสวมอยู่ แต่พ่อดูซูบผอม ใบหน้าหมองคล้ำเหมือนคนที่กำลังมีทุกข์ เมื่อพ่อเห็นลูกสาวก็วิ่งมาเกาะที่เข้าหาคู่

“พ่อกำลังมีทุกข์ พ่อตกนรกเพราะเมื่อมีชีวิตอยู่พ่อดื่มสุรามาก ซื้อมสุราดื่มวันละ 10 สดางค์ (10 สดางค์ในสมัยนั้นซื้อสุราได้เป็นขวด) นอกจากนั้นพ่อได้เคยฆ่าสัตว์ออกไปท่องนาก็จับกบ หอย ปู ปลา อยู่เป็นประจำ บางครั้งก็เชือดไก่ที่เลี้ยงไว้เป็นอาหาร”

เคยถามพ่อว่า พ่อฆ่าสัตว์ไม่กลัวบาปหรือ พ่อบอกว่าฆ่าเพื่อเป็นอาหารเลี้ยงชีพ ไม่ได้เอาไปค้าขายที่ไหน ถึงวันพระพ่อก็ไปทำบุญ คิดว่าบาปคงจะหายไป แต่ได้มาเห็นแล้วบาปของพ่อยังอยู่ พ่อกำลังถูกทรมานชดใช้บาป

พ่อบอกว่า “เมื่อใกล้จะละโลก พ่อเห็นนิมิตที่เคยทำบาป จิตจึงกระวนกระวายและเกาะอยู่กับนิมิตนั้น พ่อจึงถูกนำมาที่นี่”

พ่อวิงวอนขอความช่วยเหลือน้ำตานองหน้า สงสารพ่อเหลือเกินไม่รู้จะช่วยพ่อได้อย่างไร เปรียบเสมือนพ่อกำลังจะจมน้ำ ตัวเองก็ว่ายน้ำไม่เป็น ช่วยพ่อไม่ได้ จึงร้องให้ออกมาดั่งๆ จนอุบาสิกาทองสุขถามขึ้นก็บอกไปตรงๆ ว่า พ่อกำลังตกนรกเพราะดื่มสุรา อยากจะช่วยพ่อให้พ้นทุกข์ แต่ก็จวนปัญญา

อุบาสิกาทองสุขขณะที่ยังอยู่ในสมาธิให้อริชฐานเรียกบุญบารมีที่ได้บรรลुถึงธรรมอาารณารมกายช่วยพ่อคุณยายอาจารย์จึงอริชฐานว่า “ข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติธรรมโดยเอาตัวเสี่ยงชีวิตนี้เพื่อต้องการบรรลุ

ธรรมจะได้มาช่วยพ่อ บัดนี้ข้าพเจ้าบรรลुธรรมแล้ว ขออานุภาพ
พระธรรมกายจงบันดาล ช่วยพ่อให้พ้นทุกข์ด้วยบารมีของข้าพเจ้าเถิด”

พอขาดคำก็ได้ยินเสียงพระธรรมกายกังวาลก้อง บอกให้พ่อรับศีล
พ่อยกมือพนมสมาทานศีลจนจบแล้ว พระธรรมกายก็ให้พ่อระลึกถึงบุญ
ที่เคยทำไว้ขณะที่เป็นมนุษย์ ด้วยอานุภาพของพระธรรมกายและบุญของ
พ่อที่เคยทำตามประสาชาวบ้านนอก ทันใดนั้นกายของพ่อเบาและลอย
สูงขึ้นๆ ติดตามธรรมกายของคุณยาอาจารย์ ผ่านสวรรค์ชั้นต่างๆ พ่อ
ทำบุญไว้ไม่ใช่หน่อยเหมือนกัน พ่อไปได้ถึงสวรรค์ชั้นดาวดึงส์มีวิมานหลัง
เล็กเก๋คร่ำคร่า ไม่สุขใสงดงามเหมือนวิมานของเทพองค์อื่นๆ

พระธรรมกายบอกพ่อว่า “วิมานที่ไม่สุขใสเป็นเพราะขณะที่
พ่อเป็นคน วัดก็เข้าเหล้าก็กิน บุญก็ทำกรรมก็สร้าง มาสัตว์ตัดชีวิต
เพื่อเอามาทำบุญ”

พระธรรมกายสอนให้พ่อภาวนา “สัมมา อะระหัง” ดูกายของพ่อ
ผ่องใสขึ้นมาก ต่างกับขณะอยู่ในนรก กายของพ่ออยู่ในสภาพทิพย์ อยู่วิมาน
ชั้นดาวดึงส์

ความเป็นทุกข์ที่อยากจะรู้ว่าพ่ออยู่ที่ไหน พ่ออยู่อย่างไรก็หมดสิ้น
ไปแล้ว การได้ช่วยพ่อก็เหมือนขอขมาโทษ ได้เห็นสภาวะธรรมตามความ
เป็นจริง คนในโลกเมื่อเกิดมาก็ต้องแก่ ต้องเจ็บ ที่สุดก็ต้องตาย จะเอา
อะไรติดตัวไปไม่ได้เลย แม้แต่สังขารร่างกายเราก็ทับถมสลายไปในดิน

สมบัติต่างๆ ของมนุษย์เหมือนของขอยืมไม่ใช่ของเรา เพราะตาย
ไปแล้วเอาติดตัวไปไม่ได้ สิ่งที่จะเอาติดตัวไปได้ และเห็นได้ชัดด้วยตา
ธรรมกายคือ บุญและบาปเท่านั้น

คุณยาอาจารย์จันทร์ ขนนกยูง

7

ทำจันทรคราส...ได้ไหม?

วันหนึ่ง หลวงพ่อวัดปากน้ำ (ภาษีเจริญ) ถามตัวดิฉันเอง (แม่ชีทองสุข สำแดงปั้น) ว่า “สุข มึงจะทำจันทรคราสได้ไหม”

ก็รับอาจารย์ไปงั้น แต่จะได้ไม่ได้ก็ไม่รู้ รับส่งไปงั้น รับบอกว่า “ได้”

ถ้ารับปากพระอาจารย์บอกว่าได้แล้ว ก็เป็นทุกข์ซี คราวนี้รับปากพระอาจารย์ว่าจะทำได้ ถ้าทำไม่ได้เราแย่

ตอนนั้นเวลานั้นเดือนมันหงายอยู่หลายวัน ช่างขึ้น ช่างแรมยังทำจันทรคราสไม่ได้ ทำยังงั้นทุกๆ คืนคนเดียวรับปากพระอาจารย์ไว้แล้ว ก็กลัวพระอาจารย์จะดุ

ความกลัวจะหนักเข้าเรียกบารมี 10 ทศเชียว เอาตัวไปบังแล้ว
มองดูตาเนื้อก็ยังไม่เป็นจันทรคราส มามองดูดวงจันทร์ด้วยตาเนื้อก็ยัง
ไม่เป็นจันทรคราสเอามือปิด ปาฏิหาริย์ให้มือใหญ่ เอามือปิดดวงจันทร์
มามองดูตาเนื้อ ก็ยังไม่เป็นจันทรคราส

คราวนี้พอเรียกบารมี 10 ทศแล้วทำจันทรคราสเชียว เป็น
จันทรคราสจริงเหมือนกัน พระจันทร์เหลืออยู่ครึ่งซีก

พระอาจารย์ตื่นขึ้นล้างหน้าตอนเช้ามีดก็บอกกับลูกศิษย์ว่า “เอ
วันนี้มีจันทรคราส”

ดิฉันก็ตอบออกไป “ลูกเองที่เจ้าคุณพ่อใช้ทำจันทรคราส ฟังทำได้
วันนี้ ทำตั้งแต่พระจันทร์เต็มดวงจนเหลือครึ่งซีก พระจันทร์เกือบจะหมด
ถึงได้ทำได้”

แม่ชีทองสุข สำแดงบัน

8

ไล่ผีจักรกลด... ออกจากร่างยายเพิ่ม

// **ก่อนแถวบ้าน ยายเพิ่ม ศรีสวัสดิ์** มีคนเจ้าเข้าทรง
กันมาก ยายเพิ่มถูกชวนไปขึ้นที่บ้านลูกอินทร์ ซึ่งเขามีการเข้าทรงกัน
พอยายเพิ่มรู้ว่าเขาใช้การเข้าทรงกลั่นแกล้งคนอื่น ก็ไปบอก
หลวงพ่อดปากน้ำ (ภาชีเจริญ) หลวงพ่อใช้วิชาธรรมกายทำลายร่าง
เข้าทรงของ “ผีจักรกลด” ซึ่งอาศัยร่างของคุณยุพินในการเข้าทรง
เมื่อผีจักรกลดทราบว่ายายเพิ่มเป็นคนไปบอกให้หลวงพ่อดทำลาย
ร่างคนเข้าทรง ก็เกิดการโกรธแค้น จึงมาเข้าร่างยายเพิ่ม ซึ่งตอนนั้น

ยายเพิ่มนั่งสมาธิเห็นดวงธรรมแล้วแต่ผีก็ยังเข้าร่างได้ก็เป็นเรื่องที่น่าแปลก

ทุกคนในบ้านเห็นคุณยายเพิ่มมีอาการซึม ซ้ำวปลาไม่กินไม่รู้เป็นอะไร แต่รู้เป็นเลาๆ ว่า ผีเข้า เพราะมีอยู่วันหนึ่ง ยายเนี้ย (ลูกยายเพิ่ม) ยกมือไหว้ยายเพิ่ม แต่ตอนนั้นผีมันมาเข้าสิงยายเพิ่มแล้ว มันบอกว่า

“เฮ้ย กู ไม่ใช่ยายเพิ่ม กูจักรกลด”

ถึงรู้แน่ชัดว่า ผีจักรกลดเข้า หลวงพ่อก็เลยใช้แม่ชีในโรงงานทำวิชาไล่ผีออกจากร่างยายเพิ่ม รักษากันอยู่ประมาณ 2-3 เดือน

หลังจากนั้น ยายเพิ่มก็อยู่วัดปากน้ำเป็นอุบาสิกาถือศีล 8 ไม่ได้โกนหัว อยู่วัดปากน้ำจนหลวงพ่อสิ้น แล้วก็อยู่ต่อมาจนถึงอายุ 80 ปี ลูกหลานก็ไปหาคุณยายเพิ่ม ไปทำบุญเลี้ยงพระเป็นประจำยายเพิ่มละจากโลกไปในปี พ.ศ. 2530

ยายเพิ่ม ศรีสวัสดิ์

9

กายทิพย์... บันจบวนแห่สู่สวรรค์ชั้นดุสิต

เหตุ ที่ทำให้ข้าพเจ้า (ภัลลิกา ศิลปบรรเลง) ได้บรรลุนิพพาน
ถึงขั้นธรรมกายนั้นคือ เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2479 บิดาของข้าพเจ้า
หลวงประดิษฐไพเราะ (ศร ศิลปบรรเลง) ได้ป่วยเป็นโรคบิดและลำไส้
พิการ ซ้ำยังมีโรคอื่นผสมเข้าอีก เช่นโรคหัวใจรั่ว ซึ่งท่านเป็นอยู่ก่อน แต่ได้
รักษาจนทุเลาแล้วกลับกำเริบขึ้นอีก จึงทำให้มีอาการมากอย่างน่าวิตก

บุตรภรรยาของท่านทุกคนมิได้นิ่งนอนใจ ได้ให้การรักษายาบาล
กันอย่างเต็มที่ แพทย์ที่ทำการรักษาก็ล้วนแต่เป็นแพทย์ชั้นหนึ่งที่ได้สำเร็จ

มาจากต่างประเทศทั้งนั้น แต่อาการก็ไม่ดีขึ้น คงทรงกับทรุดอยู่เช่นเดิม

ข้าพเจ้ากับพี่สาวคนโต (**ชิน ศิลปบรรเลง**) เชื้อมั่นในอำนาจของคุณพระรัตนตรัย ได้อัญเชิญพระพุทธรูปประจำดวงชะตาของคุณพ่อ กับรูปของเจ้าพระคุณหลวงพ่อดัดปากน้ำ ประดิษฐานไว้ใกล้เตียงนอนเหนือศีรษะของท่านในขณะที่ท่านมีอาการไม่สู้ดี พยาบาลทุกคนก็ช่วยกันภาวนา สัมมา อะระหัง เรื่อยไป รู้สึกว่าอาการค่อยๆ เล่าขึ้น จนเป็นที่สังเกตได้

ด้วยพุทธานุภาพปรากฏเช่นนี้ พี่สาวข้าพเจ้าจึงไปกราบเรียนเจ้าพระคุณหลวงพ่อดัดปากน้ำให้ท่านช่วยถอนอาการโรค และขอธรรมกายมาช่วยถอนอาการที่บ้านด้วย เพราะอาการหนักมาก

แม้เจ้าคุณหลวงพ่อดัดปากน้ำจะทราบโดยทิพยญาณของท่านแล้วว่าอาการป่วยของคุณพ่อข้าพเจ้าไม่มีหวังหาย ท่านก็ยังกรุณาให้แม่ชีธรรมกายไปช่วยถอนอาการป่วยให้ที่บ้านผลัดละ 2 คน

แล้วหลวงพ่อดัดปากน้ำให้สติแก่พี่สาวข้าพเจ้าว่า **“ไปบอกคุณหลวงให้หมั่นภาวนาไว้ เมื่อไม่หายก็จะได้ไปที่ดี”**

คุณพ่อข้าพเจ้าท่านก็ได้ภาวนาตามคำสั่งของหลวงพ่อดัดปากน้ำ ก่อนหน้าที่คุณพ่อจะสิ้นชีวิตประมาณ 4-5 วัน ในขณะที่แม่ชีเขานั่งเข้าที่ถอนโรค ข้าพเจ้าก็นั่งกับเขาบ้าง และมุมนานั่งอย่างชนิดเอาเป็นเอาตายทีเดียว เพราะเห็นว่าเป็นวิธีเดียวที่จะช่วยให้คุณพ่อหายป่วยได้ พร้อมกับตั้งสัตย์อธิษฐานในใจว่า

“ด้วยเดชอำนาจคุณพระพุทธรูปเจ้า และ หลวงพ่อดัดปากน้ำ จงโปรดบันดาลให้ข้าพเจ้าได้สำเร็จวิชาธรรมกายของคุณหลวงพ่อดัดปากน้ำ หากข้าพเจ้าได้สำเร็จวิชาธรรมกาย และช่วยถอนอาการโรคของคุณพ่อจน

ท่านหายเป็นปกติดีแล้ว ข้าพเจ้าจะลาออกจากการไปบวชช้อยู่ที่วัดปากน้ำถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจำเป็นจะต้องเสียเลือดเนื้อและชีวิต เพื่อช่วยให้คุณพ่อคงชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าก็ยินดีสละทุกอย่างเพื่อเป็นการสนองพระเดชพระคุณท่าน”

ด้วยอำนาจสัตยาธิษฐานนี้เอง พระท่านก็โปรดข้าพเจ้า วันหนึ่งเมื่อข้าพเจ้าเข้ารับเวรพยาบาลคุณพ่อ ก็นั่งเฝ้าที่ภาวนา “สัมมา อะระหัง” เช่นเคย ในครั้งนี้ ตั้งใจแน่วแน่ว่า ถ้าไม่สำเร็จจะไม่ยอมลุกขึ้นจากที่ จะนั่งคร่ำคร่ำอยู่เช่นนี้ทั้งกลางวันกลางคืน โดยไม่ยอมกินยอมนอน หรือเปลี่ยนอิริยาบถอีกเลย

ในที่สุดข้าพเจ้าก็แลเห็นเป็นแสงสว่างจ้าเหมือนแสงของดวงอาทิตย์ปรากฏขึ้นอย่างแจ่มชัดตรงหน้า แล้วมองเห็นร่างของคุณพ่อข้าพเจ้าถูกตัดออกจากกันเป็นท่อนๆ

ข้าพเจ้าจึงเล่าให้แม่ชีธรรมกายฟัง แม่ชีนั้นคือคุณธรรมา โพธิ์คำฉาย กับ คุณชั้น จอมทอง ต่างพากันบอกข้าพเจ้าว่า “คุณเห็นธรรมะคือได้วิชาธรรมกายของหลวงพ่อกแล้ว”

แม่ชีทั้งสองแนะนำให้ข้าพเจ้าพยายามทำความเพียรให้มากยิ่งขึ้น แล้วสอนวิธีถอนโรคให้ จนข้าพเจ้าเชื่อมร่างกายของคุณพ่อที่ขาดออกจากกันนั้นติดได้ สังเกตว่าคุณพ่อค่อยๆลุกขึ้น

ต่อมาคุณหม่อม (แม่ชีธรรมกายที่หลวงพ่อส่งมาลัดเปลี่ยนเวรช่วยถอนอาการโรครุนที่ 2) ได้กรุณาต่อวิชาให้ข้าพเจ้า จนได้ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขอพระราชทานรัตนะ 7 (รัตนะ 7 นี้เป็นของคู่ของธรรมกาย ผู้ซึ่งสำเร็จวิชาธรรมกายของหลวงพ่อกแล้วทราบดีทุกคน)

ข้าพเจ้าได้ใช้วิชาธรรมกายถอนอาการโรคของคุณพ่อ

อยู่ประมาณ 2-3 วัน ก็ได้เห็นกายทิพย์ใสเป็นแก้วขาวบริสุทธิ์
สวยงามมาก ออกมาจากอกของคุณพ่อ

ข้าพเจ้าบอกคุณชั้นและคุณท่มซึ่งนั่งถอนโรคอยู่ด้วยกันให้ดู
แล้วช่วยกันสะกดด้วยอำนาจของธรรมกายนี้ จนกายทิพย์ของคุณพ่อ
กลับเข้าไปในร่างอีกดังเดิม เป็นอยู่เช่นนี้หลายครั้งหลายครา ข้าพเจ้าจึง
แน่ใจว่าอาการป่วยของคุณพ่อไม่มีทางรอด หลวงพ่อท่านจึงได้สั่งกำชับ
มากับพี่สาว ให้บอกคุณพ่อมั่นอยู่ในการภาวนา และเมื่อวันที่ท่านเจ้าคุณ
หลวงพ่อได้มาฉันอาหารที่บ้าน ก่อนหน้าคุณพ่อจะสิ้นนั้น ท่านยังได้กรุณา
บอกแก่คุณพ่ออีกว่า

“คุณหลวง! ทำใจให้ดีนะ หมั่นภาวนาไว้ให้มั่น เราสู้เขาไม่ได้
เราก็ไปทางดี”

โอวาทของเจ้าพระคุณหลวงพ่อดังนี้ทำให้คุณพ่อข้าพเจ้าได้สติและ
ภาวนาอยู่จนกระทั่งท่านสิ้นไป

ด้วยอำนาจของการภาวนานี้แหละเมื่อก่อนหน้าที่คุณพ่อจะสิ้นใจ
ข้าพเจ้าได้เห็นมีขบวนแห่ประกอบด้วยเครื่องสูง มีฉัตร อภิรุณ ชุมสาย
บังแทรก บังสุริย์ ฯลฯ มาลอยอยู่เหนือร่างของท่านเมื่อกายทิพย์
ออกจากร่าง ขบวนแห่นั้นก็เข้าห้อมล้อม นำกายทิพย์ของคุณพ่อ
ขึ้นรถที่มาในขบวนนั้น แล้วก็เคลื่อนขบวนลอยสูงขึ้นสูงขึ้นทุกที
จนลับหายไปใ้อากาศ

ข้าพเจ้าถามคุณท่มว่าที่ข้าพเจ้าเห็นนี้เป็นความจริงหรือไม่ ก็ได้รับ
การยืนยันว่า “เป็นความจริง” ข้าพเจ้า จึงไม่เสียใจในมรณกรรมของคุณ
พ่อครั้งนี้ เพราะได้เห็นและรู้ว่า ท่านไปสู่ที่สุขจริง ๆ

บางท่านอาจไม่เชื่อว่า เพียงแต่การภาวนาเมื่อก่อนจะตายเท่านั้น

จะมีกุศลสูงส่ง ซึ่งเป็นการเหลือวิสัย

ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่า คนเราเมื่อเวลาจะตายนั้นมีหนทาง 2 แพร่ง ถ้านึกถึงกรรมชั่วก็ต้องไปสู่ทุคติ ถ้านึกถึงกรรมดีก็ไปสู่สุคติ คุณพ่อข้าพเจ้าได้บำเพ็ญความเพียรในวิชาของหลวงพ่อกว่า 20 ปีแล้ว ทั้งท่านยังมั่นในพระพุทธศาสนาอย่างแน่วแน่ ท่านได้ประกอบกุศลกิจมิได้ขาด มีทำบุญให้ทาน ฯลฯ และให้วิทยาทานแก่คนทั่วไปทุกวัน ด้วยการสอนวิชาดนตรีปี่พาทย์ทุกชนิด ให้เปล่าๆ โดยมีได้คิดมูลค่าสิ่งใด นับเป็นเวลาหลายสิบปี ท่านได้ประกอบกองการกุศล บำเพ็ญวิทยาทาน เช่นนี้เรื่อยมาจนมีลูกศิษย์ลูกหามากมายเกือบครึ่งประเทศ คนเหล่านั้นต่างก็นำเอาวิชาความรู้ที่ได้รับจากท่านนั้นไปประกอบอาชีพเลี้ยงตนเอง และครอบครัว อยู่ตลอดมาจนถึงทุกวันนี้

ผลของการที่ท่านได้ประกอบกองการกุศลไว้มากมายนี้เอง กับทั้งท่านเชื่อมั่นในวิชาของหลวงพ่อย่างจริงจัง ท่านภาวนาอยู่เรื่อยมิได้ขาด ฉะนั้นเมื่อท่านดับจิต กรรมจึงส่งให้ไปสู่สุคติ

ข้าพเจ้าได้ทราบในภายหลัง เมื่อข้าพเจ้าได้เรียนวิชาพูดกับ วิทยุญาณต่างๆ ได้แล้วว่า คุณพ่อของข้าพเจ้าท่านได้เห็นธรรมะของ พระพุทธเจ้าเมื่อจวนจะสิ้นใจ จากการภาวนาวิชาของหลวงพ่อดีกว่า กุศลนี้จึงส่งให้ท่านได้ไปเสวยสุขและบำเพ็ญธรรมอยู่บนสวรรค์ชั้น 4 คือชั้นดุสิต ซึ่งสวรรค์ชั้นนี้เป็นที่สถิตย์สำหรับเทพเจ้าผู้มุ่งบำเพ็ญธรรม เท่านั้น

10

มะเร็งที่ขา...

วิบากกรรมทำกับไก่

“**คุณ**ลุงสายัณห์ ศรีธนะชัย” เล่าว่าแม่จะรักลุงมาก พอแม่ตาย ลุงก็เสียใจว่าแม่เราทำไมถึงต้องตาย เดิมตั้งใจว่าถ้าหายแล้วจะรับแม่มา อยู่ที่กรุงเทพฯ ด้วย แต่แม่มาตายเอาเสียก่อน จึงอยากจะรู้ว่าแม่ไปอยู่ที่ไหน พยายามถามพรรคพวกเพื่อนฝูงเรื่อยไปว่า มีใครรู้จักไหมว่ามีพระที่ไหน บ้างที่สามารถตรวจได้ว่าคนที่ตายไปแล้วไปอยู่ที่ไหน

ตอนนั้นลุงอายุ 23 ปี จนมาเจอเพื่อนคนหนึ่งบอกว่ามีหลวงพ่อยู่องค์หนึ่ง ท่านอยู่ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ใครตายไปอยู่ที่ไหน ท่านรู้หมด องค์นี้ท่านเก่งมาก

พอรู้ลู่ก็ดีใจมาก ชักถามว่าอยู่ที่ไหน ไปอย่างไร พอทราบว่ายู่แถวตลาดพลูก็มีทันที ตอนนั้นมีพ่อมาด้วย พอมาถึงวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นเวลาที่หลวงพ่อกำลังรับแขกอยู่พอดี มีญาติโยมมานั่งล้อมท่าน เยอะมาก รอจนได้โอกาส ได้จังหวะที่คนน้อยลง ลู่ก็รีบเข้าไปกราบ หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ก็ถามท่านตรงๆ โดยไม่ได้อ้อมค้อมอะไรเลยว่

“หลวงพ่อกับ แม่ของผมเสียชีวิตไปแล้ว ผมเป็นห่วงแม่อยากทราบว่แม่ผมไปอยู่ที่ไหนครับ”

หลวงพ่อบอกว่า (ภาษีเจริญ) ก็หันไปสั่งแม่ชีที่นั่งอยู่ใกล้ท่าน ชื่อ “แม่ชีซัน” ท่านสั่งว่

“เ้าแม่ชี...ตรวจให้ดูคนนี้เค้าเหนื่อยชิวว่...แม่เค้าตอนนี้ไปอยู่ที่ไหน”

แม่ชีก็นั่งตรวจหลับตาสักครู่หนึ่งไม่เกิน 5 นาที แล้วก็บอกว่ “ไปอยู่ในรก แต่ยังไม่ลงนรก ยังรอการตัดสินอยู่ ยังอยู่ในระหว่างพิจารณา”

ลู่ก็ถามต่อไปว่ “แม่ผมทำกรรมอะไร ทำไม่ถึงต้องไปอยู่ในรก”

แม่ชีก็บอกว่ “แม่เคยทำกรรมมาเมื่อชาติก่อนเป็นกรรมเก่า ไม่ใช่ของชาตินี้ ชาติก่อน สมัยหนึ่งแม่ทำกับข้าวอยู่แล้วคันกะทิ ใส่กะทิไว้ แล้วก็วางไว้กับพื้น ยังไม่ได้เอาไปตั้งไฟ แล้วที่บ้านก็เลี้ยงไก่ด้วย ทีนี้ไก่เข้ามาในครัวมาเหยียบเอากระทะหกละเอียดหมด แม่ก็เกิดความโมโห จึงคว้าไม้ขว้างไปถูกขาของไก่อย่างจัง ปรากฏว่ไก่นั้นไม่ได้ตายเดี๋ยวนั้นหรอก ขามันบวม บวมหลายวันแล้ว มันก็ตาย กรรมอันนี้แหละเพ็งมาตามทัน”

แล้วแม่ชีก็บอกหมดเลยว่า อาการป่วยด้วยโรคมะเร็งที่ขาของแม่ จะบวมเหมือนกับขาไก่ที่มันบวมนั้นแหละ

พอแม่ชีพูดจบ ลูกก็มานึกดูว่าอาการของแม่นั้นขาบวมจริงๆ ขาทั้งสองข้างบวมเป่งเลย แล้วก็ตาย ทั้งๆ ที่ลูวยังไม่ได้เล่ารายละเอียดของอาการให้หลวงพ่อฟังเลยแม้แต่หน่อย แต่กลับตรงกับที่แม่ชีชั้นได้บอกอย่างน่าอัศจรรย์

ลูกก็ถามต่อไปอีกว่า “แล้วอย่างนี้ ผมจะต้องทำยังไงครับ ถึงจะช่วยแม่ผมได้” ตอนนั้นพ่อก็ไปด้วย

หลวงพ่อก็บอกท่านว่า “ต้องสร้างโรงเรียนแล้วก็ถวายสังฆทาน”

พอทราบอย่างนั้นวันนั้นลูกมีเงินเท่าไรก็เอาเลยถวายหมดเลย ร่วมสร้างโรงเรียน พ่อร่วมด้วย ลูกร่วมด้วย ไม่ทราบว่ามีจำนวนเงินเท่าไร แต่มีค่าสำหรับลูกมากในสมัยนั้น

เมื่อร่วมทำบุญเสร็จ ท่านก็ให้แม่ชีจัดการแทนให้ บอกว่าให้ส่งบุญนี้ ไปให้แม่ของลูก ส่งไปให้เดี๋ยวนั้นเลย หลวงพ่อก็ช่วยด้วยส่งบุญให้แม่ พอได้รับปั๊บ แม่ก็พ้นจากนรก ไปเป็นเทวดาอยู่ที่ชั้นดาวดึงส์ พ้นไปเลย เวิร์กกรรมก็ตามไม่ได้เพราะบุญนี้แรงกว่า

คุณลูกสายัณห์เล่าต่ออีกว่า หลังจากทีหลวงพ่อก็ช่วยให้แม่ของลูกพ้นจากนรก ลูกก็ศรัทธาหลวงพ่อกมาก

ลูกสายัณห์ ศรีธรรณชัย

11

ตำรวจบางยี่เรือ... ตรวจสอบความจริง

วันหนึ่งมีตำรวจจากบางยี่เรือ ได้ไปล้อมวัดปากน้ำ (ภาษีเจริญ) หลวงพ่อท่านรู้แล้ว ตำรวจก็ขึ้นมาราบหลวงพ่อ ตำรวจเห็นแม่ชีนุ่งขาวพริตเลย

หลวงพ่อก็ถาม “คุณมาธุระอะไร”

“ผมจะเรียนวิปัสสนากับหลวงพ่อ”

หลวงพ่อบอกว่า “คุณมาเหตุอื่นนี่นะ คุณไม่มาเรียนวิชา คุณมาเรียนวิชาต้องมีดอกไม้ธูปเทียน มีคนเขาใช้คุณมาใช่ไหม” หลวงพ่อท่านรู้

ตำรวจบอกว่า “เจ้านายเขาใช้ให้มา ผมเป็นตำรวจบางยี่เรือ เขา

ว่าหลวงพ่อดีงแม่ชีไว้เยอะเยะ”

หลวงพ่อบอกว่า “เ้าดูซิผู้หญิงหรือผู้ชาย”

ตำรวจก็บอก “ผู้หญิง”

หลวงพ่อก็บอกแม่ชีว่า “แสดงตัวให้เขาดูซิว่าหญิงหรือชาย”

แม่ชีก็นั่งเข้าที่ไปแปลงเพศหญิงเป็นเพศชายได้ เดี่ยวลุกขึ้นมา
ผิวปากให้ดู แล้วก็แสดงตัวให้ดูว่าไม่ใช่ผู้หญิง นี่เพศหญิง นี่เพศ
ชายดูเอา พวกตำรวจงเลย

เจ้านายเขาสั่งให้ตำรวจมาตรวจสอบ แต่หลวงพ่อก็นำพาวิชาได้
ใช้วิชาเป็น ตำรวจก็กลับไป ตอนเช้า ตีตดาวมาเลย เอาข้าวของมา
ถวายหลวงพ่อ วิชาปราบมารปราบกันน่าดูเลย

* * *

มีแม่ชีที่อยู่วัดปากน้ำคนหนึ่ง ลูกชายจะไปฆ่าเขา หลวงพ่อรู้ว่า
ถ้าคนนี้เราไม่โปรด มันจะติดคุกติดตะราง ตกนรกหมกไหม้

หลวงพ่อวัดปากน้ำเรียกแม่ชีคนนี้มา แล้วบอกว่า “ลูกเอ็งจะ
แจวเรือผ่านมานะ ผ่านมา...เอ็งเรียกขึ้นมามาหาหลวงพ่อหน่อย”

แม่ชีก็นั่งคอย ลูกผ่านมาจริงๆ ก็เลยเรียกลูกว่า “ลูก...เอ็งผ่านมา
หลวงพ่อก็นั่งไว้ให้ขึ้นไปหาหน่อย หลวงพ่อก็นั่งไว้ให้คิดว่า
เล็กลั่นเสียนะ เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร การฆ่าเป็นบาปติดไป
หลายชาติ จะตกนรกหมกไหม้”

มันบอกว่าหลวงพ่อกำไรไม่รู้ มันเตรียมปืนใส่ท้องเรือไว้แล้ว มันโก
ไร โกงนา โกงสวน เอาไว้ไม่ได้ แต่พอหลวงพ่อกหัก ต้องเล็กลั่นเลย ถ้า
หลวงพ่อกำไรไม่รู้ มันต้องติดคุกติดตะราง

* * *

มีครั้งหนึ่ง สามเณรประพัฒน์ วัดปากน้ำ ได้ไปเจอกับสามเณร วัดตะเคียน ซึ่งเคยไปเรียนธรรมะกับหลวงพ่อดอกน้ำ ก็จำได้ว่าเคยไป เทียวสวรรค์กันมา

หลวงพ่อดอกน้ำ บอกว่า “กูไม่เชื่อมึงหรอก ว่ามึงได้วิชา จริงหรือเปล่า มึงดูซิว่าพระที่อยู่ในย่ามฉันมีกี่องค์ เขาให้พระมาไม่เคย นับเลย”

เณรประพัฒน์ก็นั่งเข้าที่สักพัก บอกหลวงพ่อดอกน้ำว่า “ร้อยกับ สององค์ครับหลวงพ่”

พอหลวงพ่อดอกน้ำในย่ามออกมานับได้ร้อยกับสององค์จริงๆ แน่แค่ไหนไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ หลวงพ่อดอกน้ำแทบจะกราบเณรเลย แล้วพูดว่า

“ผมคิดว่าวิชาวิปัสสนาฉันหมดแล้ว นี่กว่าวิชามรรคผลไม่มีแล้ว”

จากนั้นหลวงพ่อดอกน้ำก็เลยไปเรียนธรรมะกับหลวงพ่อดอก ที่ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

พระครูภาวนาภิตติคุณ

วัดเกษมจิตตาราม

จ.อุดรธานี

12

จากช่างตัดเสื้อ... กลายเป็นเศรษฐี

ศรีใจหนึ่งดิฉัน (คุณแม่บุหงา วชิรกรณวัฒนา) ไปวัด
กับน้า 2 คน แล้ววันนั้นใส่เสื้อเหมือนกัน

หลวงพ่อดปากน้ำ ท่านก็ชี้ถามว่า “เนี่ย 2 คนเนี่ยพี่น้องกันหรือ
เปล่า”

น้าก็บอกว่า “ไม่ใช่หรอกค่ะ ดิฉันเป็นนางสาว ส่วนหลานเค้าทำ
ร้านตัดเสื้อ ก็เลยตัดเสื้อให้ใส่ซึ่งสีเดียวกันเลย”

คุณแม่บุหงา เคยถามหลวงพ่อบว่า “ลูกมีอาชีพเย็บผ้าขาย ขยัน
สุดตัวแล้ว เมื่อไหร่จะรวยสักที”

แล้วหลวงพ่อดีปลากน้ำ ท่านก็ชี้มาบอกว่า “เออ... ลูกเอ๊ยหน้าตาอย่างนี้ ยิ่งแก่ยิ่งรวย”

แล้วชี้ไปทางคุณน้าว่า “นี่ก็จะได้เป็นคุณนาย สบาย”

แล้วชี้ต่อไปทางแม่ของคุณแม่บุหงาว่า “นี่ก็เหมือนกัน...ต่อไปจะเป็นหลักเป็นฐาน มีที่ทางเยอะแยะเลย”

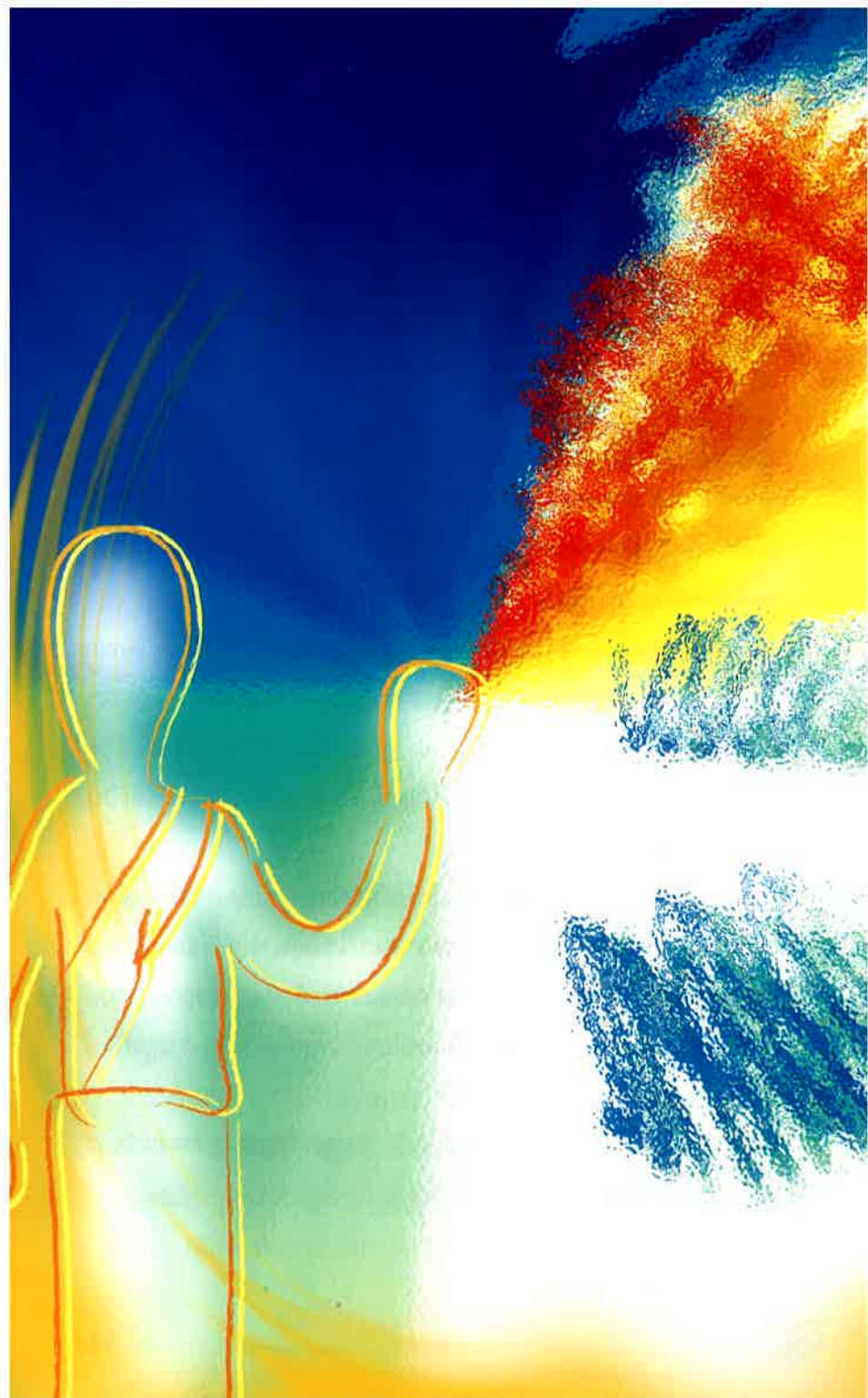
พวกเรา ก็สาธุ

จากนั้นก็จริง เพราะต่อมาแม่ของคุณแม่บุหงาก็เป็นนักจัดสรรที่ดินแถวดินแดง ถึงแม้จะไม่ได้เป็นคนรวยมาแต่เก่าก่อน จากร้านขายของชำเล็กๆ น้อยๆ จนกระทั่งจัดสรรที่ดินเมื่อซื้อแล้ว 2-3 เดือนก็ขายได้เงินมาเยอะทีเดียว

บางทีแทบไม่ต้องลงทุนเลย เพราะจะมีคนมาหาเองแล้วก็บอกว่ามาซื้อที่ของฉันเถิด ฉันขายให้ถูกๆ ขายได้เมื่อไหร่แล้วค่อยเอาเงินมาจนก่อร่างสร้างตัวได้เป็นหลักเป็นฐาน ลูกๆ มีการศึกษาสูงขึ้น ชีวิตครอบครัวดีหมดเลย ส่วนคุณน้าก็ได้สามีเป็นนายทหารและก็ได้เป็นคุณนายตลอดมา

ทางด้านตัวคุณแม่บุหงา ต่อมาก็ได้หันมาประกอบอาชีพทางด้านจัดสรรที่ดิน ด้วยการชักชวนของ คุณวาสนา ไชยกุล ทำครั้งแรกบริเวณที่ดินแถบคลอง 5 สมัยก่อนที่ถูก ราคาแปลงละประมาณ 13,000-30,000 บาท ต่อมาก็บริเวณคลอง 2 ขายดีมากเหมือนกัน จนตั้งตัวได้เพราะธุรกิจนี้

คุณแม่บุหงา วชิรภรณ์วัฒนา

13

ปิดลูกระเบิด... สงครามโลกครั้งที่ 2

ในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง คุณยายอาจารย์จันทร์ ชนนกยูง ได้เล่าให้ลูกศิษย์ฟังว่า ในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง หลวงพ่อวัดปากน้ำ (ภาษีเจริญ) ช่วยประเทศชาติ ศาสนา อย่างเต็มที่ด้วยวิชาธรรมกาย ในขณะนั้นหลวงพ่อมิศิษย์ที่เชี่ยวชาญวิชาธรรมกายเป็นพระภิกษุประมาณ 30 รูป เป็นอุบาสิกประมาณจำนวนเท่ากัน หลวงพ่อรู้การมาโจมตีของ เครื่องบินข้าศึกด้วยอำนาจทางสมาธิจิต แล้วให้ศิษย์ธรรมกายทั้งหมดของท่านช่วยกันปิดลูกระเบิดลงทะเลบ้าง แม่น้ำบ้าง ปากหาริย์ช่อนประเทศ

ซ่อนเมือง ซ่อนจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญ บังตาให้เห็นเมืองเป็นป่าให้มอง
เห็นเป็นที่รกร้างไม่มีคน

หลวงพ่อกุมการทำงานนี้ด้วยตนเองทั้งวันทั้งคืน ด้วยอำนาจอัน
แรงกล้าของศิษย์ธรรมกาย จึงเป็นที่เลื่อมใสกันในสมัยนั้นว่าชาวบ้านมอง
เห็นด้วยนัยน์ตาว่า ตอนเรือบินเข้าศึกมาทิ้งระเบิด มีแม่ชีวัดปากน้ำเหาะ
ขึ้นไปปิดลูกระเบิด และไม่ใช่มีผู้เห็นเพียงคนเดียวหรือสองคน แต่ได้พา
กันเห็นเป็นจำนวนมากจนหนังสือพิมพ์เอาไปลงเป็นข่าวอยู่หลายครั้ง

มีครั้งสำคัญที่สุดอยู่ครั้งหนึ่งที่รู้กันอยู่เพียง 3 คน คือหลวงพ่อ
วัดปากน้ำ คุณนายอาจารย์จันทร์ ขนนกยูง และ นายประยูร สุนทรา
มัตถายกของวัดในสมัยนั้น ครั้นนั้นหลวงพ่อสั่งว่า

“ลูกจันทร์ใช้ธรรมกายไปดูซิ มีลูกระเบิดแปลกประหลาดลูกใหญ่กว่า
เพื่อนอยู่ลูกหนึ่ง พวกสัมพันธมิตรประชุมกันว่าจะมาทิ้งที่ประเทศของเรา
เพราะมีญี่ปุ่นอยู่แยะ ดูซิ ถ้ามาทิ้งจะเป็นอย่างไร”

คุณนายอาจารย์ท่านเข้าสมาธิตามคำสั่งใช้ธรรมกายตอบหลวงพ่อ
ตามที่ได้เห็นในญาณว่า

“ประเทศของเราเตียนราบเป็นหน้ากลอง แผลกเป็นจุน ทั้ง
ต้นไม้ใบหญ้าตึกตุงตึกตา ไม่มีอะไรที่มีชีวิตเหลืออยู่เลยเจ้าคะ” ขณะ
ที่ตอบก็ให้รู้สึกอัศจรรย์ในฤทธิ์อำนาจของระเบิดลูกนั้นจริงๆ

หลวงพ่อก็ไม่พูดอะไรอีกเลย จากเวลานั้นศิษย์ในสถานเจริญภาวนา
ทุกคนต้องทำงานทางจิตกันทั้งวันทั้งคืน ไม่มีเวลาได้พักผ่อน หลวงพ่อ
ควบคุมอย่างใกล้ชิด ตลอดเวลา 7 วัน 7 คืน งานหนักที่ท่านให้กระทำ
และเป็นความลับอยู่เพิ่งจะเปิดเผยขณะนี้คือ ให้ทุกคนนั่งสมาธิใช้วิชา
ธรรมกายช่วยกันเอาระเบิดลูกนั้นออกไปให้พ้นประเทศไทยในวันที่ 7

ผลที่ปรากฏคือ พ้นไปจากประเทศไทยจริง แต่ไปทำความรบกวนเรียบ
เป็นหน้ากลองไว้ที่ **เมืองอิโรชิมา ในประเทศญี่ปุ่น** ที่เรารู้จักกันในชื่อ
ต่อมาว่า **“ลูกระเบิดปรมาณู”**

(อาจจะไม่มีใครที่ได้อ่านแล้วอยากจะคิดค้นดูก็เป็นได้ บางท่านอาจ
ไม่เชื่อซึ่งท่านก็ไม่ผิด เพราะท่านไม่เห็น บางท่านอาจเชื่อเพราะท่านได้เห็น
ได้ยิน ได้ฟังด้วยตนเอง บางท่านเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งซึ่งก็ไม่ผิดเพราะสิ่ง
เหล่านี้เขาอาจทำได้จริง คอยแต่การพิสูจน์ด้วยตัวท่านเองเท่านั้น แต่ถ้า
สงสัยจริงถึงขนาดนั้นก็มีความพิสูจน์ ลองไปสอบถามคณะกรรมการ
ของฝ่ายสัมพันธมิตรสมัยนั้นดูก็ได้ เข้าใจว่ายังมีอยู่อีกหลายคน)

อาทิเช่น **คุณลุงเทพ หงษ์โตสวัสดิ์** ปัจจุบันอายุ 76 ปี ได้เห็น
แม่ชี (นุ่งผ้าขาว) วัดปากน้ำ รูปร่างสูงใหญ่กว่าสะพานพุทธ ยืนลอยอยู่บน
สะพานพุทธ บัดลูกระเบิดที่เข้าศึกทั้งจากเครื่องบินตอนกลางคืน

คุณลุงเทพเล่าว่า “สมัยนั้นลุงเป็นเด็กนักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบ
มีบ้านพักอยู่ใต้สะพานพุทธฝั่งวัดประยูร ตอนนั้นเห็นพร้อมๆ กับคนแขก
ที่ชื่อ ‘ฮายี’ ที่มีหน้าที่เปิดปิดสะพานพุทธ”

คุณนายอาจารย์จันทร์ ขนนกยูง

14

วิญญานแบบลงวัน...ไม่รู้ตัวว่าตาย

อาตมา (พระดร.มหาทวนชัย อริจิตโต) ขณะที่เป็นสามเณร ได้สำเร็จธรรมกายตั้งแต่ตอนเป็นเณร (สมัยหลวงพ่อวัดปากน้ำยังมีชีวิตอยู่) หลวงพ่อเรียกให้ไปเป็นทหารเอกคือเณรน้อย เข้าไปปฏิบัติในโรงงาน เขามีศัพท์เรียกว่า “โรงงาน” คือผู้ที่ได้ธรรมกายขั้นสูงแล้ว จะต้องได้ระดมพลกันมาเพื่อที่จะทำงานต่อสู้กับฝ่ายอธรรม

ผู้เข้าถึงธรรมกายแล้ว สามารถเดินธรรมได้ สามารถที่จะถอดกายได้ ไร้อะไรประหลาดที่สุดคือให้ถอดกาย การถอดกาย คือการถอดจิต...ไปดูสิ่งต่างๆ ไปพบเห็นในแดนที่ไม่เคยไป ไปพบบุคคลที่ไม่เคยรู้จัก อันนี้เป็นอำนาจ แล้วก็ปฎิหาริย์ของวิชาธรรมกาย

อยู่มาครั้งหนึ่งท่านเจ้าอาวาส นี่ก็ลืมหืมแล้ว องค์ผอมๆ นั้นแหละ ซึ่งเป็นรองของหลวงพ่อดำ (ในขณะนั้น) อยู่กันมาก็สนิทสนม แต่พอมาสิบสี่สิบห้าปี มันก็ลืมหืมไปหมด

เสร็จแล้วท่านทดลองอาตมา ขณะนั้นเป็นเนรธรรมกาย...ท่านจับเรามา นั่งให้ถอดกายไปดู ตอนนั้นมีแมลงวันตัวหนึ่ง อีท่าไหนก็ไม่รู้ มาตาย ต่อหน้าท่าน

“เออ...เนรเข้าสมาธิ ตามดูวิญญานของสัตว์ตัวนี้ไปไหน”

เราก็เข้าสมาธิติดตามดูก็ติดตามไปวิญญานเขาอยู่ที่ไหน ไปที่ไหน เราก็เข้าสมาธิไปดูนะ ก็ตอบคำถามท่าน

ท่านถามว่า “เห็นอะไรบ้างลูก”

เราก็ “เห็นแล้ว ตอนนี้อยู่ยังอยู่ที่นี้ ยังเจ็บปวด แล้วก็เขายังไม่รู้ว่าจะตาย”

การตายนี้มันมีสภาพที่ตัวเองไม่รู้แน่ บางคนตายไปแล้ว ทำงานศพแล้ว แต่ตัวยังไม่รู้ว่าตาย แต่เขาจะสามารถมาย้อนดูตัวเอง เอ๊ะ มันฉันนี่ ใ้รูปที่ตั้งอยู่ที่งานศพนี่ตัวฉัน แล้วทำไมตัวฉันถึงมาอยู่ในสิ่งมีชีวิตอยู่ตรงนี้ ในกายใหม่ ภพใหม่ บางคนที่ไม่เข้าใจธรรมะ เขาจะประหลาดใจตัวเอง ว่าเอ๊ะ นี่มันอะไร มันศพใคร เอ๊ะนี่มันตัวเรานี่นา เราตายแล้วนี่นา มันจะเกิดสิ่งที่ประหลาดแบบนี้

พระ ดร.มหาทวนชัย อธิจิตโต

15

ดับดาว...ดับพริบหมดฟ้า

วันหนึ่ง แม่ชีอาจารย์ทองสุข ลำแดงปิ่น พอได้เห็นดาวเต็มฟ้า เพราะเดือนมืดดาวเต็มฟ้า เราจะต้องทดลองวิชาธรรมกาย ที่ได้ฝึกฝนอบรมมา ขณะทดลองเราก็เก็บรัศมีดวงดาวดวงอาทิตย์ เก็บหนักเข้าเก็บใหญ่เขียว เก็บอยู่คนเดียวนั่งอยู่คนเดียวจะต้องทดลองว่าจะทำได้หรือไม่ได้ จะได้แค่ไหน

วิชาของเราที่ศึกษาเล่าเรียนที่ฝึกฝนเป็นหนักหนา ฝึกฝนจริงในการวิชา ที่ฝึกฝนมากก็เพราะเราไม่มีความรู้ กอ ขอ ไม่กระดิกหู ฟันน้องเขาเรียนกัน นักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก เขารู้การเล่าเรียนมากด้วย เราไม่มีการเล่าเรียนหนังสือหนังสือหา เราไม่มีความรู้กับ

เขา เราก็ไปกับเขาให้ได้ในทางวิชา ไม่อยากแพ้ใคร

เรียนเก็บรัศมีดวงดาวดวงอาทิตย์ เก็บแล้วก็ดับดาว ดับพริบหมด
ฟ้าเลย ดับพริบหมดฟ้าตอนดึก

เข้ามิดหลวงพ่อดปากน้ำ (ภาชีเจริญ) ตื่นขึ้นมาล้างหน้ามอง
ดูฟ้าบอกว่า เอ้ ดาวหมด ไม่เห็นมีดาวเลย เดือนก็มีด ดาวมันเคยมี
เต็มฟ้า

แม่ชีอาจารย์ตอบว่า “นี่ลูกตัวเอง ลูกดับคนเดียว”

สำหรับตัวฉันเองไม่มีความรู้ในทางหนังสือ ดับดาวหมดฟ้า คั่น
ที่ 2 ก็ดับหมดฟ้า คั่นที่ 3 ก็ดับหมดฟ้า คั่นที่ 4 ก็ดับได้ครึ่งฟ้าเท่านั้น
ไม่ดับหมด

วิชาธรรมกายอัศจรรย์จริงๆ

แม่ชีอาจารย์ทองสุข สำแดงบัน

16

นักเรียนแพทย์... รักษาโรคด้วยสมาธิจิต

นางสาวใช้ธรรมกายแก้โรค หลวงพ่อวัดปากน้ำ (ภาษีเจริญ) เคยพูดว่าแก้ได้จริง ถ้าได้ประกอบกันทั้ง 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายแก้และฝ่ายเจ้าทุกข์ มีความเชื่อมั่นคง กล่าวคือต้องเรียนพระกัมมัฏฐานปฏิบัติธรรมด้วย เพื่อให้กระแสนจิตเชื่อมถึงกัน ลักษณะนี้มีหวังมาก ที่ไม่ได้ผลก็เนื่องด้วยผู้เจ็บไม่พยายามทำพระกัมมัฏฐาน ทางเชื่อมไม่ถึงกัน แต่ถึงอย่างนั้นก็มีผลบ้างในเมื่อโรคนั้นยังอ่อน

และหลวงพ่อวัดปากน้ำ (ภาษีเจริญ) เคยพูดว่า “ถึงไม่หายก็จะเป็นไร เราไม่ได้เรียกค่ารักษาเอาแก่ใคร ช่วยด้วยเมตตา อย่างน้อยคนเจ็บก็

จะต้องได้วิธีปฏิบัติธรรม หรือเข้าใกล้พระรัตนตรัยพอสมควรแก่อุปนิสัย”
ท่านพูดต่อไปว่า “ที่หายก็มาก ที่ไม่หายเพียงแต่บรรเทาเป็นครั้งคราวก็มี”

พูดถึงวิธีแก้โรค อาตมา (สมเด็จพระสังฆราช องค์ที่ 17) ได้พบกับ
“นักเรียนแพทย์คนหนึ่ง” ซึ่งเขาสนใจในวิชาของหลวงพ่อ ระหว่างเป็น
นักเรียนแพทย์ปีปลายๆ เขาได้รักษาพยาบาลคนไข้ผู้หนึ่ง คนไข้ นั้น
เจ็บปวดมาก หมดทางแก้ไข เขาได้ตัดสินใจพูดกับเพื่อนๆ ว่า

“เดี๋ยวจะแก้ให้หาย ขอเข้าไปในห้องสักครู่ก่อน”

นักเรียนแพทย์คนนั้นเข้าห้องทำสมาธิจิตตามหลักของวัดปากน้ำ
สักครูใหญ่ๆ ต่อมา คนป่วยสงบจากความเจ็บปวด

พวกเขาเพื่อนนักเรียนแพทย์ด้วยกันแปลกใจ ถึงผู้เข้าสมาธิเองก็
แปลกใจ และภูมิใจในการกระทำของเขา ได้ถามว่าทำไมจึงกล้าเช่นนั้น

นักเรียนแพทย์คนนั้นตอบว่า “สงสารคนเจ็บไม่รู้จักช่วยได้อย่างไร
ไม่มีทางอื่นก็ลองดู” และยังได้พูดต่อไปว่า “ผมได้เห็นตนเองว่าเมื่อชาติก่อน
เคยเป็นนักบวชมาเหมือนกัน”

นักเรียนแพทย์คนนี้ ตามปกติชอบวัดและพิธีทางศาสนาตั้งแต่จำ
ความได้ เพราะผู้ใหญ่นสนใจในทางศาสนา เขาอาราธนาศีล อาราธนา
พระปริตได้ตั้งแต่พูดชัด มีการทำบุญประจำปี เด็กคนนี้ได้อาราธนาศีล
พระปริตเสมอมา และอาราธนาได้อย่างไม่กระดากอายเลย การเรียนดี
สำเร็จปริญญาแพทย์โรงพยาบาลศิริราช เมื่ออายุได้ 21 ปี

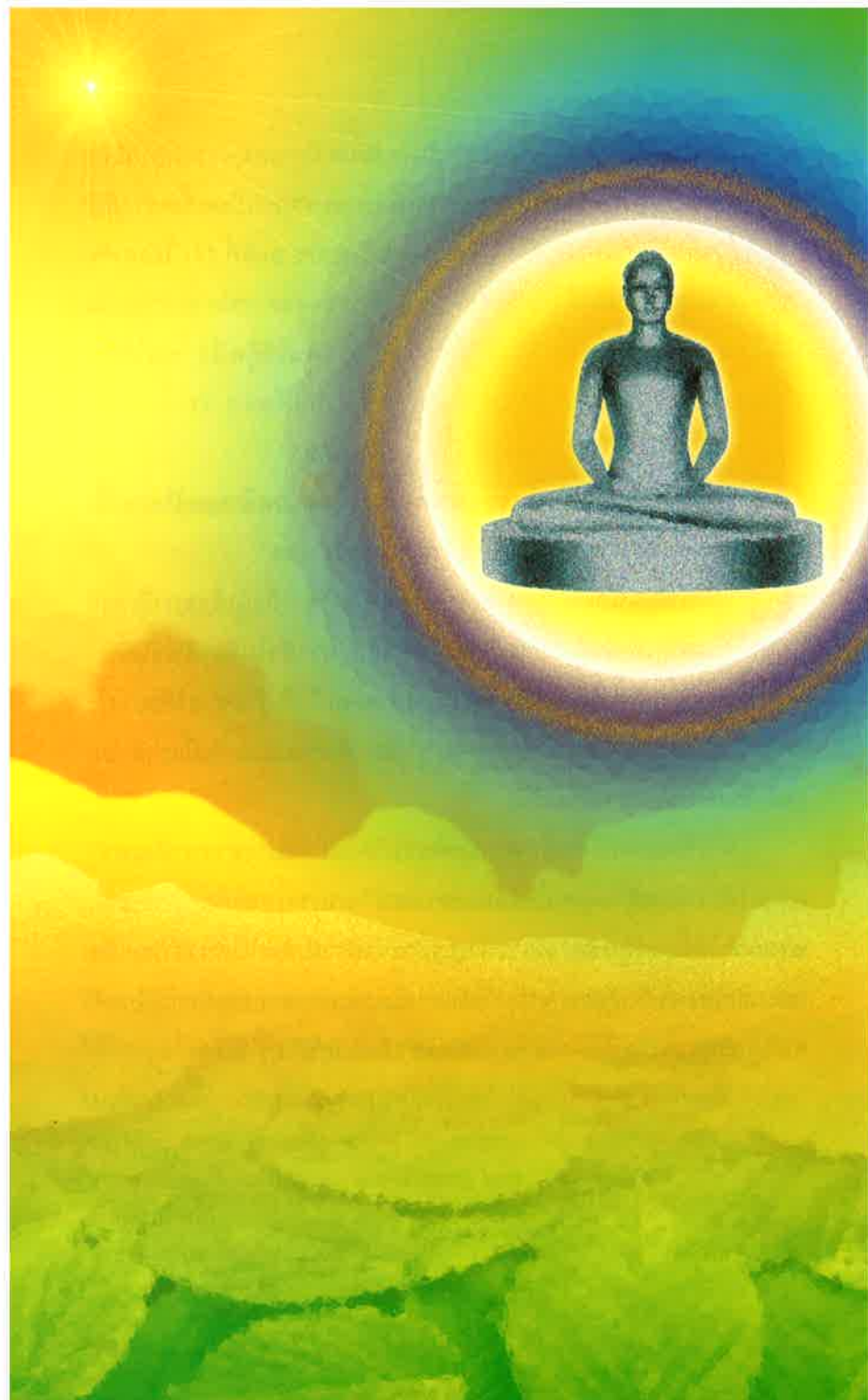
สมเด็จพระสังฆราช องค์ที่ 17

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช

(ปุ่น ปุณฺณสิริ)

วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม

17

พระพุทธรเจ้า...ลอยบนฟ้า

วัดปากน้ำสมัยหลวงพ่อดปากน้ำ (ภาษีเจริญ) ท่านมีชีวิตอยู่ มีเรื่องอัศจรรย์เกิดขึ้นเยอะมาก มีคนเห็นพระพุทธรเจ้าลอยอยู่บนฟ้า ตอนเวียนเทียนวันวิสาขบูชาและมาฆบูชา

ฉัน (แม่ชีทวีพร เลียบประเสริฐ) ก็ได้เห็นกับตา เห็นพระพุทธรเจ้าลอยอยู่บนท้องฟ้า มีมาให้เห็นหลายองค์ ดูไปดูไป ก็เลือนหายไป

มีเหตุการณ์ประหลาด มีเสียงน้ำไหล แล้วก็ได้ยินเสียงสวด คือสมัยนั้นหลวงพ่อดท่านจะให้นำรางคุณย่า (คือโยมแม่หลวงพ่อด) มาไว้ที่วัดแล้ว สวดพระอภิธรรมให้ทุกคืน

หลวงพ่อบอกว่า “คืนนี้หลวงพ่จะเชิญเทวดา พรหม อรูป
พรหม มาสวดให้โยมแม่”

พอตกกลางคืน ฉันก็ได้ยินเสียงสวดมนต์ ดังก้องไปในอากาศ ได้ยิน
คนเดียว คนอื่นนอนหลับกันหมด คิดจะปลุกก็ไม่กล้า

ปัจจุบันแม่ชีทวีพร เลียบประเสริฐ อยู่ที่วัดปากน้ำ ตอนนี้อายุ 78
ปีแล้ว ถึงแม่หลวงพ่ท่านสิ้นไปแล้ว แต่บารมีของท่านยังคุ้มครองลูก
ศิษย์ทุกคนที่มากราบไหว้บูชากันอยู่ตลอดเวลา

แม่ชีทวีพร เลียบประเสริฐ
วัดปากน้ำ (ภาษีเจริญ)

18

บูชาข้าวพระพุทธรเจ้า

“สมัยก่อนแม่ชีอาจารย์จันทร์ ขนนกยูง อยู่บ้านนอก เคยก่อเจดีย์ทราย พอมาอยู่วัดปากน้ำประมาณ 2-3 ปี ที่วัดปากน้ำมีคลองรอบๆ เห็นเรือบรรทุกทรายผ่านมาข้างวัด เพื่อใช้กองเป็นเจดีย์ทรายในวัด จึงเอาทรายมาก่อเป็นพระเจดีย์ แล้วชวนแม่ชีทองสุขนำ “ทรายที่ก่อพระเจดีย์” ขึ้นไปถวายพระพุทธรเจ้าบนนิพพาน เห็นชัดเจนว่า สามารถนำขึ้นไปได้”

ตั้งแต่นั้นมาทุกวันพระ แม่ชีอาจารย์ทองสุข ลำแดงปั้น กับ แม่ชีอาจารย์จันทร์ ขนนกยูง จะชวนกันทำอาหารแล้วบูชาข้าวพระ “นำของละเอียดขึ้นถวายพระพุทธรเจ้าทุกพระองค์บนพระนิพพาน” ถ้วยขามที่ใส่ที่มีอยู่เป็นขามปิ่น เลยเปลี่ยนเลือกเอาถ้วยดี ขามดี ใหม่ๆ นำขึ้นไปถวาย

ทำอย่างนี้มาเรื่อย สมัยก่อนวัดปากน้ำไม่มีใครเขาทำกัน แม่ชีทองสุขกับแม่ชีจันทร์ขยันและซอกแซก หยาบเราก็ต้องทำ ละเอียดเราก็ต้องทำ ได้ศิษยานุศิษย์มากมาย

หยิ่งรู้อนาคต...ได้อย่างเหลือเชื่อ

ในปี พ.ศ.2493 หลวงพ่อได้พาท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระสังฆราช ครั้งยังเป็นพระมหาช่วงวรบุญโญ ป.ธ.7 ไปฝากเรียน ป.ธ.8 และ 9 กับเจ้าประคุณสมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช (ปลด กิตฺติ-

โสภโณมหาเถร) วัดเบญจมบพิตร ครั่งดำรงสมณศักดิ์ที่สมเด็จพระวันรัต

สมเด็จพระสังฆราชเคยทรงเล่าประทานสมเด็จพระพุฒาโฆษา-
จารย์วัดสามพระยา ครั่งดำรงสมณศักดิ์ที่พระธรรมปัญญาบติว่า

“ท่านวัดปากน้ำนำมาฝาก บอกว่าจะเอาไว้แทนตัว เมื่อเรียนจบแล้ว
ก็จะขอนำกลับไปวัดปากน้ำ”

* * *

รถยนต์จะเข้าถึงวัด

สมัยที่หลวงพ่อยังอยู่นั้นยังไม่มีถนนตัดเข้าถึงวัดผู้ที่จะมาวัดปากน้ำ
ต้องมาทางเรือหรือเดินเท้า ถนนในวัดจึงเป็นเพียงทางเท้าแคบๆ
แต่หลวงพ่от่านได้สั่งให้ตัดถนนผ่านคณะเนกขัมมมีความกว้างขนาด
รถยนต์แล่นได้ ในสมัยนั้นถนนสายนี้จึงเป็นถนนที่ใหญ่ที่สุดในวัด ทำ
ให้ผู้คนพากันประหลาดใจว่า ทำไมหลวงพ่อก็ให้ตัดถนนใหญ่โตเช่นนั้น

หลวงพ่от่านตอบว่า “ต่อไปรถยนต์จะเข้าถึงวัด”

มีหลายคนที่ไม่เชื่อคำพูดของหลวงพ่อ บางคนถึงกับพูดว่า อีก
ร้อยปีรถยนต์ก็ยังไม่ถึงวัด

แต่แล้วหลังจากที่หลวงพ่อมรณภาพเพียง 2 ปี รถยนต์ก็แล่น
เข้ามาจอดถึงในวัดได้ตามที่หลวงพ่อพยากรณ์

* * *

ถ้าระเบิดลง จะเลิกวิชาธรรมกาย

ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ประตูนํ้าอ่างทอง ประตูนํ้าบางยาง
ประตูนํ้าบางนกแขวก คลองภาษีเจริญล้วนแต่ถูกระเบิดลงหมดทุกแห่ง
ระยะนั้นทหารกรมแผนที่อพยพหลบภัยลูกระเบิดมาอยู่ที่ตึกขาว (ปัจจุบัน
คือหอเจริญวิปัสสนา)

หลวงพ่อบอกว่า “ถ้าวัดปากน้ำและประตูน้ำภาษีเจริญถูกระเบิด
ลง ท่านจะเลิกวิชชาธรรมกายทันที”

ปรากฏว่า เครื่องบินมาทิ้งระเบิดประตูน้ำภาษีเจริญเหมือนกัน
แต่พลาดไปลงที่ใกล้เคียง หลังจากนั้นหลวงพ่อบอกได้เข้มงวดกวดขัน
การปฏิบัติภาวนาวิชชาธรรมกายมากยิ่งขึ้น

* * *

สมบัติจะวิบัติ

มีศิษย์อีกหลายคน หลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านทราบอนาคตล่วงหน้า
และมีความเป็นห่วงพยายามจะหาทางแก้เหตุร้ายให้คลายลง เช่นเรื่อง
ของ พลตรีโสภณ และ คุณประทุม กระทั่ง ท่านทั้งสองได้อนุญาตให้
นำเรื่องของท่าน ที่ได้รับความเมตตาจากครูณาจากหลวงพ่อบอกมาเผยแพร่ให้ศิษย์
รุ่นหลังๆ ได้ทราบเรื่องดังนี้

พลตรีโสภณมาเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อดังตั้งปี พ.ศ.2480 สมัย
ยังเป็น ร้อยโท เมื่อสมรสกับคุณประทุมก็ได้พากรรามาเป็นศิษย์ของ
หลวงพ่อด้วย เมื่อมีบุตรคนโตและอายุได้ประมาณ 8 เดือน หลวงพ่อให้
คนมาบอกที่บ้านพักในกรมทหารว่า

“ให้ระวังลูกจะเจ็บหนัก”

คุณประทุมฟังแล้วก็นึกสงสัยว่าลูกจะเจ็บเป็นอะไรมากน้อยแค่ไหน
ในเมื่อขณะนั้นลูกก็ยังแข็งแรงดี ไม่มีที่ท่าว่าจะเจ็บป่วย แต่เมื่อทราบจาก
หลวงพ่อบอกเช่นนั้นก็พยายามระมัดระวังดูแลบุตรอย่างดีที่สุด

ครั้นวันที่ 3 หลังจากหลวงพ่อบอกให้คนมาเตือน บุตรคนโตของ
พลตรีโสภณ-คุณประทุมก็ป่วยหนักเป็นบิดอย่างแรง ถึงขนาดหมอ
ไม่รับรองว่าจะรอดชีวิตหรือไม่ แต่ก็พยายามรักษาอย่างเต็มที่

พลตรีโสภณรีบมาส่งอาการโรคของบุตรกับหลวงพ่ที่วัดปากน้ำ หลวงพ่ท่านรับใบอาการโรค แล้วส่งให้พวกที่ได้วิชาธรรมกายแก้โรค ท่านบอกว่า

“มันจะเอาไป เราต้องต่อสู้กันหน่อย จะแก้ไขให้”

วันที่ 2 พลตรีโสภณไปส่งอาการโรคของบุตรอีกครั้ง หลวงพ่ท่านรับใบอาการโรคไปดู แล้วบอกว่า “ปลอดภัยแล้ว”

หลังจากนั้นบุตรของพลตรีโสภณ-คุณประทุมก็มีอาการดีขึ้นเรื่อยๆ และหายเป็นปกติ

ต่อมาเมื่อคุณประทุมตั้งครรภ์บุตรคนที่ 2 มีอาการแพ้อย่างมาก รับประทานอาหารและลูกไม่ได้เลย ต้องเข้าโรงพยาบาลเกือบเดือน แพทย์ที่ทำการรักษาแนะนำให้เอาเด็กออก มิฉะนั้นแม่จะเป็นอันตรายถึงชีวิต

แพทย์ได้นำแบบฟอร์มมาให้พลตรีโสภณลงชื่อยินยอมให้เอาเด็กออก แต่พลตรีโสภณยังไม่ยอมลงชื่อ เพราะต้องการจะมาปรึกษาหลวงพ่ก่อน

พลตรีโสภณเรียนให้หลวงพ่ทราบว่าจะไม่ยอมผ่าลูก แต่ถ้าไม่ผ่าลูกก็เหมือนฆ่าแม่ ถ้าไม่ฆ่าแม่ก็ต้องฆ่าลูก

หลวงพ่บอกว่า “ไม่ต้องฆ่าใครหรอก เอาไว้ทั้ง 2 คนนั้นแหละ”

พลตรีโสภณได้พยายามหลบหน้านายแพทย์ไม่ไปที่โรงพยาบาลอีก เพราะทราบดีว่าหมอจะต้องถามถึงการตัดสินใจ

วันต่อมา นายแพทย์ได้สั่งยาฉีดและยารับประทานให้คุณประทุมก็มีอาการดีขึ้นเรื่อยๆ และปลอดภัยโดยไม่ต้องทำแท้งเลย

ประมาณ พ.ศ.2485 บุตรคนโตของพลตรีโสภณ-คุณประทุมป่วยหนักอีก มีอาการเหมือนเป็นโรคไทฟอยด์ คราวนี้ไม่ไปให้แพทย์ตรวจรักษา

เพียงแต่รับประทานยาแก้ไข้ เพราะมีความศรัทธายึดมั่นหลวงพ่อดีที่ พลตรีโสภณได้มาส่งอาการโรคกับหลวงพ่อก็คงเช่นเคย

หลวงพ่อก็ให้พระฉวนซึ่งได้วิชาธรรมกาย มานั่งแก้โรคให้ 3 คืน คืนแรกที่พระฉวนมานั่งแก้โรคนั้นบุตรคนโตที่ป่วยหนักก็มีอาการดีขึ้น พอรับประทานอาหารได้บ้างเพราะก่อนหน้านี้รับประทานไม่ได้เลย ญาติทุกคนเข้าใจไปว่าคงจะกินสิ่งลาเป็นครั้งสุดท้าย ไม่คิดว่าจะหายป่วย เพราะเร็วผิดปกติ

พระฉวนได้ยินเช่นนั้น จึงมาเล่าให้หลวงพ่อฟัง หลวงพ่อพูดว่า “เขายังไม่เชื่อวิชานี้” และท่านยังได้พยากรณ์ว่า “ลูกคนนี้ต้องพ้นอายุ 16 ไปแล้ว จึงจะดีขึ้น หมดโรคหมดภัย”

ทุกครั้งที่พลตรีโสภณมาส่งอาการโรคของบุตรกับหลวงพ่อ ครั้งแรก ท่านจะรับใบอาการโรคไว้อ่านดูแล้ว แต่ไม่พูดอะไร ครั้นไปส่งครั้งที่ 2 (สมัยนั้นต้องส่งใบอาการโรค 3 ครั้ง คือเช้า กลางวัน เย็น)

ท่านจะบอกว่า “ไม่เป็นไรแล้ว”

เป็นอันสบายใจแน่ใจได้ว่าบุตรปลอดภัยแน่

ครั้นเมื่อหลวงพ่อบำเพ็ญพิธีคือประมาณปลายปี พ.ศ.2501 พลตรีโสภณ (ขณะนั้นมียศเป็น พันเอก) กับคุณประทุมได้มากราบเยี่ยม หลวงพ่อบ่อยครั้งขึ้น

วันหนึ่งขณะที่กำลังมาเยี่ยมหลวงพ่อยุ่นั้น หลวงพ่อได้สั่งให้ สามเณรองค์หนึ่งที่ปรนนิบัติท่าน ให้เข้าไปหีบกายสิทธิ์มา 1 ดวง เมื่อได้กายสิทธิ์มาแล้วหลวงพ่อก็ได้มองสำรวจดูทุกคนที่อยู่ในห้องแล้วพยักหน้า เรียกพลตรีโสภณให้เข้าไปหาใกล้ๆ ท่านบอกว่า

“กายสิทธิ์ดวงนี้ชื่อบรมจักร องค์นี้นะเลี้ยงวัดปากน้ำเขื่อนจะ ทำ

วิชาควบคุมกันมา ข้าจะให้เอ็งไปไหนให้เอาติดตัวไปด้วย”

พลตรีโสภณเล่าว่า ในขณะนั้นมีความตั้งใจปลอบปลื้มยินดีมากที่สุด ที่หลวงพ่อบอกให้กายสิทธิ์ดวงที่สำคัญเป็นกายสิทธิ์ขนาดใหญ่ แต่ครั้นกลับมาถึงบ้านความปลอบปลื้มตั้งใจกลับลดน้อยลง เพราะเกิดความไม่แน่ใจว่าหลวงพ่อบอกตั้งใจให้ตนแน่หรือเปล่า หรือท่านให้เพราะท่านไม่รู้สีกตัว เนื่องจากอาพาธหนักจนไม่ได้สติ และของดีพิเศษเช่นนี้สมควรจะมามากอยู่กับตนหรือไม่ มีทั้งความดีใจและความวิตกกังวลผสมผสานกันอยู่

วันรุ่งขึ้นพลตรีโสภณตัดสินใจแน่นอนว่า จะนำกายสิทธิ์บรมจักรมาคืนหลวงพ่อ เมื่อเข้าไปหาหลวงพ่อในห้อง ก็รอหาโอกาสเหมาะที่จะคลานเข้าไปหาท่านใกล้ๆ เพื่อจะคืนกายสิทธิ์ แต่ยังมีพันจะทำตามที่คุณคิดเห็น หลวงพ่อบอกท่านจึงดูทุกคนที่อยู่ในห้องนั้น แล้วท่านก็เรียกสามเณรให้ไปหยิบกายสิทธิ์มา 1 ดวง ท่านพยักหน้าเรียกพลตรีโสภณให้เข้าไปหาท่านบอกว่า

“เอ็งไม่ต้องเอามาคืน เอ็งเอาไปอีกองค์หนึ่งองค์นี้ชื่อจักรพรรดิ เอ็งเอาไว้ที่บ้านนะ เพราะเอ็งนะสมบัติจะวิบัติให้เอาองค์นี้ไว้คุ้มครอง”

พลตรีโสภณจึงได้แน่ใจว่า หลวงพ่อบอกตั้งใจให้กายสิทธิ์แก่ตนแน่ๆ มิใช่เป็นเพราะอาพาธหนักจนไม่ได้สติ ท่านให้เนื่องจากท่านรู้เห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าท่านจึงเป็นห่วง ท่านรู้ตัวว่าท่านใกล้จะมรณภาพแล้ว ท่านจึงให้กายสิทธิ์แก่พลตรีโสภณเพื่อไว้คุ้มครองป้องกันภัย

พลตรีโสภณจึงมีกายสิทธิ์ที่หลวงพ่อให้ถึง 3 ดวง คือ **“จุลจักร บรมจักร และจักรพรรดิ”** กายสิทธิ์เหล่านี้ได้ช่วยคุ้มครองครอบครัวของพลตรีโสภณให้พ้นจากภัยพิบัติมาหลายครั้ง

ในปี พ.ศ.2514 พลตรีโสภณและคุณประทุมต้องการจะทำบุญบ้าน จึงนิมนต์พระภิกษุวัดปากน้ำมาสวดมนต์ฉันภัตตาหารเพลที่บ้าน ในตอนเช้าของวันงานก่อนที่พระภิกษุจะมาถึงปรากฏว่าไฟฟ้าดับ เมื่อไปตรวจดูที่หม้อไฟก็พบว่าไฟฟ้าช็อตไหม้เสียบ้านจนเกรียมหมดแล้ว แต่แก้ไขได้ทันท่วงทีจึงมิได้มีเหตุการณ์ร้ายแรงกว่านั้น

หลังจากนั้นทั้งพลตรีโสภณและคุณประทุมได้ประสบปัญหาร้ายแรงทั้งการงานและธุรกิจอื่นๆ จนเกือบจะสูญเสียสัมพันธภาพกับลูกค้าได้ ผ่านอุปสรรคเหล่านั้นไปได้ เพราะขอบุญบารมีของหลวงพ่อกับให้ช่วยเหลือเมื่อได้พิจารณาเรื่องราวต่างๆ แล้ว ก็เห็นว่าเป็นจริงตามที่หลวงพ่อกำหนดพยากรณ์ไว้

* * *

คนนี้จะเป็นผู้อุปถัมภ์วัดปากน้ำ

บุคคลอีกท่านหนึ่งที่เคยถูกหลวงพ่อยากรณ์คือ **คุณหญิงลมน บุรกรรมโกวิท ภริยา พ.อ.หลวงบุรกรรมโกวิท** อดีตอธิบดีกรมโยธาธิการและรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย สมัยรัฐบาล พณฯจอมพล ป.พิบูลสงคราม

คุณหญิงลมนได้มาปวารณาตัวเป็นศิษย์ของหลวงพ่อก่อน เมื่อมีปัญหาขัดข้องในเรื่องใดๆ จะต้องมากราบเรียนปรึกษาขอคำแนะนำจากหลวงพ่อก่อนเสมอ

ครั้งหนึ่งบุตรคนหนึ่งของคุณหญิงป่วยหนัก คุณหญิงก็ได้มาขอความอนุเคราะห์จากหลวงพ่อก่อน โดยนิมนต์ท่านไปที่บ้านเพื่อช่วยแก้ไขโรค หลวงพ่อกำหนดให้เมตตาสงเคราะห์ให้ตามความประสงค์ และสั่งพวกที่ได้ธรรมกายให้ช่วยกันแก้ไขโรคบุตรของคุณหญิงด้วย

หลวงพ่อบอกกับพวกที่ได้ธรรมกายว่า “คนผู้นี้ (คุณหญิงลมน) ต่อไปจะเป็นผู้อุปถัมภ์บำรุงวัดปากน้ำ”

ข้าพเจ้าฟังแล้วสงสัยว่าคุณหญิงท่านจะอุปถัมภ์บำรุงวัดอย่างไร มากน้อยขนาดไหน

ต่อมาข้าพเจ้าก็ได้ประจักษ์ว่าคุณหญิงลมน บุรกรรมโกวิทเป็นผู้มีศรัทธายึดมั่นในพระรัตนตรัย มีความเคารพเลื่อมใสในหลวงพ่อบุญของเธออย่างจริงจัง ท่านมาปฏิบัติธรรม มารักษาศีล 8 อยู่ในวัดปากน้ำ คราวละหลาย ๆ เดือน ได้ถวายที่ดินที่จังหวัดนครนายกถึง 143 ไร่ ให้เป็นธรณีสงฆ์วัดปากน้ำ เป็นประธานถวายผ้าพระกฐินพระราชทาน ติดต่อกันมานานหลายปี และยังได้บริจาคทรัพย์เป็นจำนวนมากในการก่อสร้างปฏิสังขรณ์เสนาสนะต่างๆ

* * *

มะรินนี่พ่อเอ็งก็จะมา

เมื่อข้าพเจ้า (คุณครูตรีธา เนียมขำ) มีอายุประมาณ 15-16 คิดถึงบ้าน คิดถึงพ่อแม่พี่น้องมากอยากขออนุญาตหลวงพ่อบอกกลับไปเยี่ยมบ้าน แต่หลวงพ่อบอกว่า ไม่ให้ไป

ท่านบอกว่า “มะรินนี่พ่อเอ็งก็จะมา”

ข้าพเจ้าไม่แน่ใจ คิดว่าหลวงพ่อบอกท่านต้องหลอกข้าพเจ้าแน่ๆ จึงย้อนถามท่านเพื่อความแน่ใจ ว่าหลวงพ่อบอกเอาเองหรือพ่อข้าพเจ้าได้ทราบเรียนท่านไว้แล้ว

“พ่อบอกหลวงพ่อไว้หรือเจ้าคะว่าพ่อจะมามะรินนี่”

หลวงพ่อบอกว่า “พ่อเอ็งไม่ได้บอกหรอก แต่เอ็งคอยดูซิว่า มะรินนี่พ่อเอ็งต้องมา”

ตอนนั้นด้วยความที่เป็นเด็กยังไม่มีความคิด ข้าพเจ้าก็คิดว่าถ้า
มะรินนี่พ่อไม่มาจะต้องต่อว่าหลวงพ่อก่อน

แต่พอถึงวันนั้น พ่อข้าพเจ้าก็มาเยี่ยมจริงๆ ข้าพเจ้ารีบถามพ่อว่า
“พ่อได้บอกหลวงพ่อก่อนไว้หรือเปล่าว่าพ่อจะมาในวันนี้”

พ่อข้าพเจ้าตอบว่า “เปล่า”

* * *

บวชต่อไปแล้วจะดี

แม่ชีธัญญาณี สุตเกษ ซึ่งเป็นหัวหน้าแม่ชีและหัวหน้าโรงครัว
ในปัจจุบัน มาบวชที่วัดปากน้ำตั้งแต่ปี พ.ศ.2490 เดิมนั้นไม่ได้ชื่อ
ธัญญาณี แต่สมัยนั้นแม่ชีและผู้รักษาศีลที่อยู่ในวัดนิยมเปลี่ยนชื่อกันมาก
จึงได้ไปกราบหลวงพ่อบอกขอให้ท่านตั้งชื่อให้ใหม่ หลวงพ่อบอกว่า
ธัญญาณี

เวลาหลวงพ่อบอกท่านจะตั้งชื่อให้กับผู้ใด ท่านจะต้องตรวจดูเสียก่อน
และตั้งชื่อให้เหมาะกับบุคลิก อุปนิสัยใจคอ และชื่อธัญญาณีที่ท่านตั้งให้
นั้นก็จะเป็นชื่อที่ไม่ซ้ำกับใครและไม่มีใครซ้ำในสมัยนั้น เพราะหลวง
พ่อบอกท่านรู้เห็นแล้วว่าแม่ชีผู้นี้ต่อไปจะต้องมีหน้าที่ดูแลเกี่ยวกับเรื่องข้าว
ปลาอาหาร

หลังจากนั้นไม่กี่วัน **คุณแม่ท้วม หุตานุกรม** ก็เรียกแม่ชีธัญญาณี
ให้มาช่วยทำครัวพิเศษ (คือ อาหารถวายหลวงพ่อก่อน)

ปี พ.ศ.2494 แม่ชีธัญญาณีอยากลาสิกขาแม่ชี เข้าไปกราบลา
หลวงพ่อบอกหลายครั้ง ท่านไม่อนุญาตให้สึกทุกครั้ง

ครั้งสุดท้ายท่านบอกว่า “อย่าสึกเลย สึกแล้วไม่ดี ให้บวชต่อไปแล้ว
จะดี”

แล้วท่านก็ได้แนะนำให้นั่งภาวนาในโรงงาน ท่านบอกว่าให้นั่งให้
เห็นเสียก่อนแล้วจึงค่อยฝึก

ปี พ.ศ.2497 บิดาของแม่ชีธัญญาณีมาบวชอยู่ที่วัด หลวงพ่อท่าน
ถามว่า “มีลูกกี่คน”

เมื่อได้ทราบว่ามีลูกหลายคน ท่านก็บอกว่า “ไอ้คนนี่ให้มาอยู่กับข้า
แล้วจะดี” (หมายถึงแม่ชีธัญญาณี)

เมื่อหลวงพ่อมรณภาพลง แม่ชีธัญญาณีต้องมารับตำแหน่งหัวหน้า
โรงครัว ตอนที่มารับหน้าที่ใหม่ๆ นั้นยังไม่ชินกับงานหนัก ต้องตื่นแต่ตีสี่
ทำอาหารถวายพระมือเช้า ต้องไปจ่ายตลาดเอง ไม่ว่าฝนจะตกฟ้าจะร้อง
ต้องทำทุกวัน ไม่มีวันหยุดพัก ทำให้ป่วยอยู่บ่อยๆ ตนเองก็กลัวว่าจะ
รับหน้าที่นั้นต่อไปไม่ไหว

คืนหนึ่งหลวงพ่อมาเข้าฝัน แม่ชีธัญญาณีจึงกราบเรียนถาม
ท่านว่าอาการป่วยจะหายหรือไม่ หลวงพ่อท่านตอบว่า “หาย”

แม่ชีธัญญาณีก็กราบเรียนถามท่านต่อไปว่า “หน้าที่ที่ทำอยู่นั้น
จะทำต่อไปไหวหรือไม่ แล้วจะดีหรือไม่”

หลวงพ่อท่านตอบว่า “ทำได้แล้วดีด้วย”

ตอนนั้นมีคนๆ หนึ่งมาขอยืมเงินแม่ชีธัญญาณีแล้วยังไม่นำมาคืน
แม่ชีธัญญาณีจึงกราบเรียนถามหลวงพ่อว่า “เงินที่มีคนขอยืมไปนั้นจะได้
คืนหรือไม่”

หลวงพ่อท่านตอบว่า “ได้”

หลังจากนั้นไม่นานแม่ชีธัญญาณีก็ได้เงินคืน

* * *

เสนอโครงการพัฒนาประเทศ

ไม่เพียงแต่จะอุทิศชีวิตเพื่อสืบต่ออายุพระพุทธศาสนาเท่านั้น หลวงพ่อของเราท่านยังมีความห่วงใยในประเทศชาติและพระราชวงศ์อีกด้วย ที่ข้าพเจ้าทราบเพราะท่านเคยปรารภให้พวกที่ได้ธรรมกาย ฟังเสมอๆ ท่านต้องการให้ประเทศไทยได้รับการพัฒนาเทียมทันอารยประเทศ

หลวงพ่อก่อนเคย **เสนอแนะโครงการพัฒนาประเทศแก่พญาจอมพล ป. พิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น** ครั้งที่พญาจอมพล ป. และท่านผู้หุ้มฉัตรเสียดพิบูลสงคราม มาวางศิลาฤกษ์สร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรมภาวนานุสนธิ ในปี พ.ศ.2493

โครงการพัฒนาประเทศที่หลวงพ่อกับได้เสนอแนะมีดังนี้

1. ให้สร้างอาคารสงเคราะห์เพื่อให้ประชาชนได้มีที่อยู่อาศัยของตนเอง โดยใช้เงินที่ได้จากการขายสลากกินแบ่ง

2. ให้จัดสรรที่ดินให้เกษตรกรได้ใช้ทำมาหากินโดยทั่วถึงกันอย่างน้อยคนละ 25 ไร่

3. ให้ประกาศเลิกสุบฝิ่น

4. ให้เลิกโสเภณี

5. ให้ตัดถนนหนทางเพิ่มขึ้นเพื่อสะดวกแก่การค้าขาย

เราจะเห็นว่าโครงการพัฒนาประเทศที่หลวงพ่อกับได้เสนอแนะแก่คณะรัฐบาลในสมัยนั้นเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมาก และมีหลายโครงการที่พญา จอมพล ป. พิบูลสงครามได้ดำเนินการ

คุณครูตรีธา เนียมขำ

20

หุ่นขี้ผึ้งมัดด้ายสายสิญจน์... ละลายกลายเป็นอากาศธาตุ

ทอU หลวงพ่อสด (วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) ดังๆ ก็มีคนมาลอง
วิชากับหลวงพ่อยะ ที่นี้น้ำก็พา “คนทรง” คนหนึ่งมาหาหลวงพ่อ นับ
ถือเจ้าพ่ออะไรไม่รู้ที่บ้าน คนทรงคนนี้มีสมบัติอยู่ใต้ถุนบ้าน มีคนจะทำให้
คนทรงนี้ตาย เพื่อจะขุดเอาสมบัติ

เมื่อน้ำพา “คนทรง” มาหาหลวงพ่อสด (วัดปากน้ำภาษีเจริญ)
หลวงพ่อก็บอก

“เณร...นั่งธรรมะซี”

ที่นั่นมันบินมาเลย พุงเข้ามาทางหน้าต่าง เป็นตุ๊กตาหุ่นขี้ผึ้ง

ร่างทรงร้อง “วืด”

หลวงพ่อก็ออกจากกุฏิมาเลย เอาแก้วมาครอบไข้ตัวหุ่นขึ้ผึ้งไว้ มันบอกว่า

“หลวงพ่อย่ายุ่นะ จะเอาชีวิตคนๆ นี้ เณรก็อย่ายุ่น”

มันก็วิ่งเข้ามาหาคนทรงทำเดียว แก้วอย่างหนาเลยนะครอบตัวมัน แต่มันวิ่งได้ จะเข้าไปหาคนทรง เราก็กินตัวเขาเอาไว้ มันถอยกลับ

“มึงถอยออกมานะ มึงถอยออกมา มึงตายแน่ถ้ามึงไม่ถอย”

พอสุดเสียงมันก็หมดวิชา ละลายกลายเป็นอากาศธาตุไปหมด

หลวงพ่อสวดบอก “เณรดูซิ ตราสังข์ยังมีอยู่เลย มันทำได้อย่างใจจะเนี้ย ขึ้ผึ้งมัดด้วยด้ายสายสิญจน์มันมาหมดเลย หุ่นขึ้ผึ้ง ในนั้นมีหมดเลย มีเข็ม มีมิด มีหมุดในตัว ถ้าเข้าตัวเข็มวิ่งแทงอวัยวะต่างๆ ตาย”

เรานั่งดูอยู่นะ มันวิ่งได้ แล้วคนที่ทำหมายถึงคนที่สั่งเจ้าหุ่นตัวนี้มาเป็นแขก แขกนี้ตัวฉกรรจ์เลย เขาจ้างฆ่าไม่รู้กี่หมื่น จ้างฆ่าคนทรง

พอเสร็จเรียบร้อย คนทรงก็มากราบหลวงพ่อ หลวงพ่อช่วยชีวิตเลยนะเนี้ย เสียวินาทีเลยนะ

ปัจจุบัน หลงสมจิตร ฉำรค์มี อายุ 69 ปีแล้ว แต่ยังตั้งใจปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอตลอดมา

หลงสมจิตร ฉำรค์มี

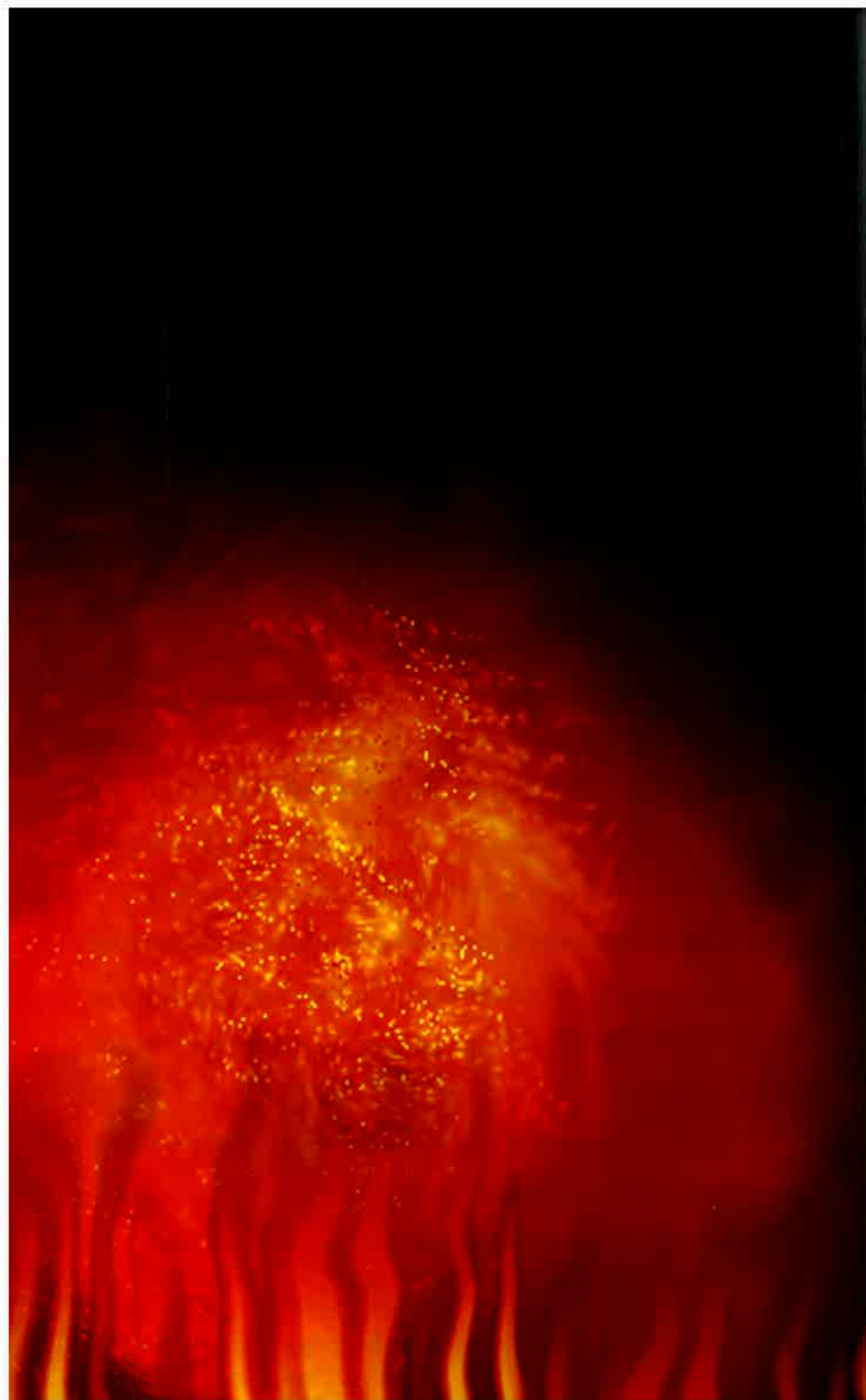
21

ท่องเมืองนรก... เปิดบัญชีบุญ-บาป

/// พี่อาจารย์ทองสุข สำแดงปั้น ตั้งแต่รู้ว่าหลวงพ่อดำปากน้ำ (ภาษีเจริญ) ท่านไปเทศน์โปรดสัตว์นรก และรู้ช่องทางที่จะไปแล้วก็เริ่มทำสมาธิ และฝึกหัด “ม้าแก้ว” คล่องแคล่วอยู่ทุกวัน รอโอกาสที่จะหนีหลวงพ่อดำไปนรกบ้าง

วันหนึ่ง สบโอกาสเหมาะหลวงพ่อดำท่านถูกนิมนต์เข้ากรุงเทพฯ แม่ชีอาจารย์ สั่งเพื่อนในห้องฝึกหัดกรรมฐานว่า

“อย่าให้ใครมายุ่งกับร่างกายฉันนะ”

แล้วก็เข้าที่ท่า “สัมมา อะระหัง” เดินมานจนถึงเจียบสงบติแล้ว
จึงอธิษฐานขอไปเที่ยวเมืองนรกกบ้าง แล้วก็ขึ้นขี่ม้าแก้วห่อออกไปจากวัด

แม่ชีอาจารย์เล่าว่าพริบตาเดียวเท่านั้นถึงแล้วเมืองนรกกนี้ไม่ไกลเลย
รูปร่างของเมืองมองเห็นกำแพงแต่ไกล เป็นกำแพงเก่าๆ มีคนเฝ้า
แต่ม้าแก้วห่อเร็วเหลือเกิน พอคนอำปากถามเท่านั้น แม่ชีอาจารย์
ยังไม่ทันตอบว่าอะไร ม้าแก้วก็กระโดดพริบไปแล้ว

ภายในกำแพงมองเห็นบ้านเรือน 2-3 หลัง แต่เป็นหลังใหญ่ๆ
ผู้คนมีทั้งหญิงและชาย ร่างกายหน้าตาเหมือนมนุษย์เราดี ๆ นี่เอง
แต่ไม่มีเสื้อผ้าสักชิ้นหนึ่งติดตัว

แม่ชีอาจารย์บันทึกกับม้าแก้วดั่งๆ ว่า “พวกนี้บ้าดีจริง ๆ ดูซิเดิน
แก้ผ้าล่อนจ้อน ไม่อับอายใครๆ บ้างเลยนะ! ว่ายังหันมามองทำตาโต
ทะเล็กทะเล็กอีก ไม่รู้จักอายจริงๆ เห็นไหมวิ้งมากันใหญ่แล้ว”

ม้าแก้วร้องว่า “หนี่เถอะๆ”

“ไปหนี่มันทำไม”

“ประเดี๋ยวมันจะจับเราแก้ผ้าบ้างนะชีอาจารย์ บอกไม่เชื่อ หนี่
เถอะนะ” ม้าแก้วร้องเตือน

พอดีพวกในเมืองนรกกก็วิ่งมาถึง ต่างตนเข้าล้อมหน้าล้อมหลัง อีก
4-5 ตน เข้าจับม้าไว้ อีก 4-5 ตน นุดแขนอาจารย์ให้ลงจากหลังม้า
อาจารย์ไม่ยอมลง พวกเขาก็พากันออกแรงอุ้มให้ลง

แม่ชีอาจารย์บอกว่า โหมโหจริงๆ จะใช้จักรแก้วขว้างมัน มันก็จับ
มือไว้ ม้าก็เดินทั้งเตะทั้งโขก แต่สู้พวกเมืองนรกกไม่ไหว เขาพากันนุด
อาจารย์ผ่านไปตามบ้านเก่าๆ โกโรโกโส เหมือนกระท่อมจวนจะพัง
หลายหลัง แม่ชีอาจารย์ก็มองเข้าไปในกระท่อมเหล่านั้น บางแห่งก็แล

เห็นผู้หญิงเปลือยกายอยู่กับสุนัขตัวผู้ บางแห่งก็แลเห็นคนผู้ชายเปลือยกายอยู่กับสุนัขพันธุ์ใหญ่ตัวเมีย ในสภาพที่นอนอยู่ในที่เดียวกัน เหมือนสามีภรรยา และบางแห่งก็แลเห็นคนอยู่กับหมา ม้า แพะ แกะ โค กระบือ

แม่ชีอาจารย์มองแล้วแปลกใจและตกใจ จึงถามพวกนรกที่หลุดไปว่า “ทำไมพวกนั้นจึงอยู่กับหมา เหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน”

สัตว์นรกตอบว่า “มันชอบของมันอย่างนั้น ก็ต้องตามใจมัน”

แม่ชีอาจารย์ถามอีกว่า “แล้วนี่พวกแกจะจับกุมฉันไปไหน?”

เขาตอบว่า “นายสั่งให้จับไปให้นาย”

แม่ชีอาจารย์จึงออกอุบายว่า “ไม่ต้องจับมือถือแขนดอก ปล่อยเถอะฉันเดินไปเอง ฉันนึกออกแล้ว นายของพวกเธอชื่อ ยมบาล เป็นเพื่อนสนิทกับหลวงพ่อดีฉันเอง ฉันตั้งใจจะมาเยี่ยม ปล่อยฉันเถอะ”

พวกสัตว์นรกยอมฟัง จึงปล่อยมือ แม่ชีอาจารย์เดินตาม เขาก็พาเดินตรงไปยังเรือนหลังใหญ่ ท่าทางโอโง่งกว่าทุกๆ แห่งที่ผ่านมา

มองเห็นทหารถือขวานเล่มใหญ่เท่าหมอนอิง ยืนท่าทางขึงขังอยู่หน้าสองตน ข้างในมีโต๊ะตัวใหญ่ มีคนนั่งอยู่ 3 คน คนกลางอายุประมาณห้าสิบเศษๆ หวีผมตั้ง อ้วนล่ำใหญ่โตผิวดำเป็นประกาย หน้าผากกว้าง จมูกแบนใหญ่ ไม่สวมเสื้อ แต่นุ่งผ้าอย่างดี คนนั่งข้างขวากำลังเปิดบัญชีเล่มใหญ่ ได้ยินเสียงบอกวันเกิด วันตายของผู้ที่ถูกจับมา เขาตะโกนบอกดังๆ

แม่ชีอาจารย์ได้ยินแล้ว อยากรู้เรื่องจึงบอกกับพวกนั้นว่า “ยมบาลไม่ว่าง ฉันจะนั่งอยู่ข้างๆ ศาลนี้แหละ ไว้ท่านว่างแล้วฉันจึงจะเข้าไปหา พวกแกไปทำอะไรก่อนก็ไปเถอะ ฉันไม่หนีหรอก เพราะฉันไม่ได้ถูกจับเข้ามา”

พวกนั้นก็เชื่อจึงปล่อยมือ แม่ชีอาจารย์ก็เข้าไปนั่งแอบข้างประตู เพื่อจะดูว่าเหตุการณ์ต่อไปจะเป็นอย่างไร

สักครู่หนึ่งก็แลเห็นพวกทหารผีจับผู้ชายคนหนึ่งไปมัดมือด้วยโซ่ ที่คอก็มีโซ่เส้นใหญ่สวมอยู่ เขาถูกลากครึ่งจูงเข้ามาที่หน้าบัลลังก์ เสมียน คนนั่งทางขวามือถามชื่อและวันเกิด แล้วถามยมนาว่าโซ่ตัวจริงไหม ยมนาพยักหน้า

เสมียนที่นั่งทางซ้ายมือก็ถามขึ้นว่า “แกประพาศิตัวเลวทรมามาก ช่มชู้ผู้หญิงไซ้ไหม”

คนโทษตอบว่า “เปล่า”

ในทันใดนั้นเอง ก็มีผู้หญิงสาวสองคนวิ่งมาจากห้องทางด้านหลังมา ชี้น้ำผู้ชายที่ถูกจับมาแล้วร้องว่า

“แกโกหก ต่อหน้ายมนาบาลแกยังกล้าโกหก” แล้วผู้หญิงคนนั้นก็หัน มาฟ้องยมนาว่า “ท่านเจ้าคะ ไช้คนนี้แหละที่บังคับหนูกินยาเม็ดๆ ไป 4-5 เม็ด แล้วบังคับหนูนอน แล้วทำร้ายหนูค่ะ”

แล้วผู้หญิงคนนั้นก็ร้องให้รำพันว่า “โธ่! หนูอดสำหัยอมลำบากมา ทนเป็นลูกจ้างมัน เพื่อจะเอาเงินไปให้แม่ซื้อยารักษาตัว มันยังทำหนูได้”

พอชายคนนั้นจะเถียงอีก เขาก็สะดุ้งขึ้นจนสุดตัวเหมือนถูกทำร้าย เขาร้อง “ไย้ย!” เสียงดังลั่น

แล้วในทันใดนั้น ปากของเขาก็ฉีกออกไป ลักษณะของแผลเหมือน ถูกเสื่อตะปบ เลือดออกท่วมปากทันที เสียงเขาร้องครางอย่างเจ็บปวด และว่า “ผมทำผิดแล้ว ขอโทษด้วยๆ”

ยมนากร้องสั่งทันทีว่า “เอาไป เอามันไป ปากแข็งนัก ทำผิดแล้ว

ยังไม่ยอมรับ กลางวันให้เอาหอกแทงปากทะเลถึงท้อง กลางคืนให้นอนกับหมาป่า”

แล้วยมบาลหันมาพูดกับหญิงสาวอย่างมีเมตตา “เจ้าเป็นคนดี มีกตัญญูต่อพ่อแม่ แต่มีกรรมเก่ามาตามหัน จึงต้องเสียชีวิตก่อนอายุขัย เราจะให้เจ้าไปพักที่ปราสาทก่อน รอกำหนดที่จะจุติไปชั้น ดาวดึงส์ ไปเกิดไปสู่ที่เป็นสุข”

แม่ชีอาจารย์ทองสุขเล่าว่า พอยมบาลให้พรเสร็จเท่านั้น แทบไม่น่าเชื่อ แม่ชีอาจารย์ต้องกระพริบตาดูใหม่อีกทีว่า จะใช้ผู้หญิงคนนั้นหรือไม่ เพราะรูปร่างหน้าตาก็คล้ายๆ กันกับคนเก่า แต่ทุกอย่างสวยงามขึ้น ละเอียดยิ่งขึ้น เสื้อผ้าหายabby ซึ่งผู้หญิงคนนั้นสวมมาแต่แรกก็กลับเป็นใหม่และสวยงามขึ้นหลายสิบเท่า แต่การตัดเย็บเป็นแบบเก่าเท่านั้นเอง แต่สวยงามขึ้นมาก แล้วก็มีผู้หญิงสวยๆ มาต้อนรับเชื้อเชิญให้ไปอยู่ด้วยกัน

พอเขาไปกันแล้ว แม่ชีอาจารย์ทองสุขก็นึกในใจว่า ไปเป็นสุขๆ เกอะแม่คุณ คนมีความกตัญญูเลี้ยงพ่อแม่ รักษาพ่อแม่ ตายแล้วจะได้ไปเกิดเป็นนางฟ้า จะให้เขาเขียนลงในหนังสือด้วย คนอื่นๆ จะรู้ทั่วๆ กัน จะได้ทำความดีต่อพ่อแม่ด้วย

* * *

สักประเดี๋ยวหนึ่ง ก็มีทหารของยมบาล 4 คน นุดกระซางลากชายหนุ่มหญิงสาวคู่หนึ่งเข้ามา เสมียนก็บอกความผิดว่า คนทั้งสองนี้หนีพ่อแม่ไปทำความผิดด้วยกัน พ่อแม่ว่ากล่าวก็เลยกินยาตายทั้งคู่

เสียงยมบาลถามว่า “ทำไมจึงกินยาฆ่าตัวตายพร้อมกัน”

เขาตอบว่า “เรารักกันมากครับ พ่อแม่ไม่ยอม เราจึงกินยาฆ่าตัวตายพร้อมกัน คิดว่าจะได้มาอยู่ด้วยกันในเมืองนี้”

“สัตว์ผู้โง่เขลา!” ยมบาลดุเสียงดังแล้วว่า “เจ้าคิดว่าเจ้าทำความชั่วแล้วจะได้มาอยู่ด้วยกันอย่างสบายในเมืองเรา เจ้าเป็นคนไม่มีความกตัญญูทำให้พ่อแม่ทุกข์โศก บาปของเจ้าไม่เสมอกัน เจ้าจะอยู่ภูมิเดียวกันอย่างไรได้”

ยมบาลว่าแล้วก็หันหน้าไปถามเสมียนว่า “บาปของมันต่างกันอย่างไรบ้าง”

เสมียนก้มหน้าลงอ่านในสมุดเล่มใหญ่ที่สุดแล้วบอกว่า “คนผู้ชายนั้นขโมยเงินพ่อแม่ และสุบยาเสพติดด้วย ไม่เคยทำบุญทำทานเลย ส่วนผู้หญิงนั้น เวลาแม่ว่าก็ด่าแม่และกระต๊อเท้า ไม่ค่อยทำบุญ แม่เรียกให้ลุกขึ้นหุงข้าวใส่บาตรก็ไม่ยอมทำให้ แต่เคยช่วยคนแก่ที่เป็นลมโดยให้ยาและพาส่งให้หมอรักษาจนหาย”

ยมบาลสั่งเสียงดังว่า “แยกมันไปคนละขุม”

พวกทหารก็ตรงเข้ากระซอกมือออกจากกันแล้วลากไปโดยเร็ว เสียงคนทั้งสองร้องเรียกหากันอย่างโหยหวน

พอยมบาลลุกขึ้น จะกลับเข้าข้างใน ก็สั่งทหารที่เฝ้าหน้าศาลว่า “ลูกศิษย์หลวงพ่อดีตกน้ำ ภาชีเจริญมาแอบดูอยู่คนหนึ่ง จงอนุญาตให้แกดู จะได้จำไปบอกเล่าแก่ชาวมนุษย์ จะได้ไม่กล้าทำบาปหยาบช้า นรกก็ขุมๆ ก็เต็มล้นหมดแล้ว เพราะคนใจบาปมากเหลือเกิน” สั่งแล้วก็เข้าไป

ทหารก็ให้ผู้หญิงคนหนึ่งพาทางจัดจ้านเหมือนเป็นเจ้าของหน้าทีในเมือง นรกคนหนึ่งมาพาแม่ชีอาจารย์ บอกว่า “ไปเที่ยวดูขุมต่างๆ กันเถอะ”

แม่ชีอาจารย์อยากดูอยู่แล้ว ก็รีบลุกขึ้นตามเขาไปอย่างว่องไว

เขาพาเดินมาถึงห้องซังที่มีคนอยู่กับหมา แม่ชีอาจารย์จึงถามเขาว่า
“ทำไมจึงเอาคนไปไว้กับหมา”

เขาตอบว่า “คนเหล่านี้มีโทษ ในเรื่องขึ้นใจหมา คือหมาบางตัวก็มี
จิตใจดี ซื่อตรงต่อสามีหรือภรรยาของมัน แต่คนต้องการอยากจะได้ลูก
ไว้ขาย ก็บังคับหรือล่อให้มันกินยาเพิ่มความกำหนัด แล้วบังคับให้
ผสมพันธุ์กับตัวอื่นๆ ที่มันไม่รัก ทำให้มันได้รับความเจ็บปวด ครั้นเวลา
มันตายมันก็มาฟ้อง จึงต้องจับซังไว้กับหมา หมามันจะกัดทุกวันและทุก
เวลาที่จะนอนหลับ”

แม่ชีอาจารย์ฟังแล้วตกใจ มองไปก็แลเห็นคนที่ถูกจับซังอยู่กับหมา
นั้น ต้องเที่ยวหลบเขี้ยวหมาอยู่อย่างวุ่นวาย เพราะหมาตัวใหญ่
เกือบเท่าลูกม้าและดุร้ายมาก กัดตามหน้าและคอของคน

แม่ชีอาจารย์เห็นแล้วมีความกลัวจึงถามว่า “หมาตัวนี้หรือที่ถูก
ข่มเหง”

ผู้หญิงผู้คุมตอบว่า “ไม่ใช่ นี่เป็นหมาของยมบาลมีไว้สำหรับลงโทษ
ผู้ทำผิด ไม่ใช่หมาคู่เวรคู่กรรมกัน”

แม่ชีอาจารย์ทองสุขฟังแล้วนึกในใจว่า เมื่อขามาผ่านกรงซังเห็นคน
อยู่กับหมาบ้าง แพะบ้าง สัตว์ต่างๆ บ้าง ถ้าจะมีกรรมเพราะขึ้นใจมัน ก็
เป็นอาชีพที่ทุจริตเหมือนกัน

แล้วแม่ชีอาจารย์ก็เดินตามเจ้าหน้าที่เขาต่อไป พอถึงทางเลี้ยว
จะออกไปทางเกาก็ปะทะเข้ากับคนกลุ่มใหญ่ แม่ชีอาจารย์ตกตะลึง มอง
ดูคนเหล่านั้น เห็นหัวแตกก็มี แขนหัก ขาหัก ออกทะเลไม่ปักอกก็มี อีก
คนหนึ่งมีอะไรวางกลมๆ ทับ หรือกระแทกติดอยู่ที่หน้าอก โลหิตโชกไป
หมดทั้งตัว

เสียงเจ้าหน้าที่ถามว่า “อะไรกัน ทำไมจับมาพร้อมกันมากมาย”

เสียงทหารผิตอบว่า “มันไปเที่ยวสำมะเลเทเมา รถคว่ำเลยจับมาเป็นหมู่ใหญ่”

เสียงผู้คุมหญิงพูดว่า “ดีเหมือนกันไม่ต้องจับทีละคน”

เมื่อพวกทหารผิของยมบาล จับพวกรถคว่ำมามากมายแล้ว แต่ละคนก็หัวแตก แขนหัก ออกทะเล ร้องโอดครวญไววาย

แม่ชีอาจารย์รู้สึกตกใจกลัว จึงบอกเจ้าหน้าที่ผู้หญิงซึ่งยมบาลสั่งให้พาเที่ยวดูสัตว์นรกนั้นว่า “แหม! น่ากลัวจริงๆ ตายเป็นหมู่ๆ อย่างนี้เขามีบาปหนักอะไรบ้าง”

เจ้าหน้าที่ผู้หญิงคนนั้นเขาก็ตอบว่า “เดินเลี้ยวไปทางซ้ายมือ ประเดี๋ยวก็รู้ เพราะเมืองนี้เป็นวงกลม เดินอ้อมไปประเดี๋ยวก็จะพบศาลตัดสินผู้ที่ถูกจับมาใหม่ เหมือนที่แม่ชีอาจารย์เข้ามา”

เจ้าหน้าที่พาแม่ชีอาจารย์เดินผ่านไปหลายแห่งพามาถึงหน้าศาลก็หยุด แม่ชีอาจารย์ทองสุขมองไปในศาล แลเห็นทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปหมด บัลลังก์ก็สวยงามใหญ่โตเป็นสง่า เสมียนซ้ายขวา แต่งตัวเหมือนข้าราชการนายทหารผู้ใหญ่ นั่งวางท่าสง่าหมวดโง่ง ทหารรักษาประตูเป็นกองร้อย ล้วนเข้มแข็ง ถืออาวุธ ยมบาลแต่งตัวเหมือนพระเจ้าแผ่นดิน สวยงามมากเป็นสง่าน่ากลัว ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปหมด

แม่ชีอาจารย์จึงถามเจ้าหน้าที่ว่า “นี่เป็นศาลใหม่หรือ”

เขาตอบว่า “ไม่ใช่ เป็นศาลเก่า แต่วันนี้สัตว์ผู้ถูกจับมาใหม่คงจะเป็นเจ้าใหญ่ นายโตทางเมืองมนุษย์ ยมบาลจึงเนรมิตทุกสิ่งทุกอย่างในศาลให้ดูน่าสะพรึงกลัว ใหญ่โตเต็มไปด้วยอำนาจราชศักดิ์ และเกียรติ-

ศักดิ์เพื่อให้ผู้ถูกจับมาจะได้เกรงขาม ยมบาลท่านแปลงตัวได้ทุกอย่าง กลมกลืนกับธรรมชาติก็ได้ ให้แปลกประหลาดพิสดารก็ได้ ถ้าจับคนใจร้ายดุจนั่นเป็นจอมโจรมา ท่านก็แปลงตัวเป็นดุร้ายหน้าตาเหมือนยักษ์ ทำอำนาจหวาดและกระหึบบาตดังสนั่นหวั่นไหว ให้ดูน่ากลัว ยิ่งกว่าจอมโจรนั้นๆ หลายพันเท่า”

“ทั้งนี้เพื่อเป็นการปราบพยศสัตว์ต่างๆ เสียแต่แรกพบ มนุษย์ทุกคนเมื่อไปสู่เมืองของยมบาลแล้ว ถึงจะเคยใหญ่โตแค่ไหน ยมบาลหรือเจ้าหน้าที่ในเมืองนั้นก็เรียกว่า ‘สัตว์นรก’ ทั้งนั้น และการลงโทษก็ไม่เห็นแก่หน้ากัน ถึงเป็นญาติกันมากก็ไม่ผ่อนผัน ทุกคนต้องได้รับโทษไปตามกรรม”

แม่ชีอาจารย์ฟังเจ้าหน้าที่เขาอธิบายแล้วจึงว่า เธอจะไปไหนก่อนก็ไปเถิด ฉันจะดูยมบาลท่านตัดสินพวกรถคว่ำก่อนถึงจะกลับ แล้วก็ค่อยๆ เดินกลับไปนั่งที่เก่า

สักครู່หนึ่งก็แลเห็นยมทูตพาพวกที่ตายเพราะรถคว่ำเข้ามาเป็นแถว เสมียนขวา-ซ้ายก็เปิดบัญชี ถามชื่อและสถานที่อยู่เพื่อสอบถามว่าจะใช้ตัวคนหมดอายุจริงหรือไม่

คนแรก มีไม่กลมๆ แม่ชีอาจารย์ดูเป็นนานจึงรู้ว่า เป็นพวงมาลัยอัดแน่นติดกับหน้าอก เลือดหยดมาเป็นทาง ยมบาลสอบถามได้ความว่าเขาเป็นคนมียศใหญ่ในเมืองมนุษย์ ขับรถส่วนตัวพาเพื่อนๆ ไปหานางโลม และกินเหล้าเมาจึงขับรถชนรถคันอื่น ตัวเขาเองถูกพวงมาลัยกระแทกเข้ากับอกจึงตาย

เสมียนเปิดบัญชีแล้วว่า “อาชีพของเขาทำราชการก็ไม่สุจริต มีการโกงกินกับพ่อค้า คำของร้ายคืออาวุธประหัตประหาร แอบขายปืนเถื่อน

ทำให้ผู้ร้ายชุกชุม ตัวเขาเองเคยส่งลูกน้องให้แอบฆ่าคน แล้วยังไม่ได้
รับโทษทางเมืองมนุษย์เลย”

ยมบาลทรงพิโรธवादว่า “เจ้าสัตว์ผู้มีมัวเมา เจ้ากระทำความผิด
อย่างมากมาย เจ้าจะแก้ตัวว่าอย่างไร ข้าเห็นเจ้าอำปากอยู่ตลอดเวลา”

ชายคนนั้นตอบว่า “ผมไม่ได้ทำผิด ถ้าทำผิดศาลทางเมืองมนุษย์
เขาก็ตัดสินลงโทษแล้ว”

เสมียนตอบว่า “แกต้องมีความผิดแน่ เพราะผู้ตรวจสอบความ
ประพฤติของมนุษย์มารายงานทุกครั้ง” แต่ชายผู้นั้นก็ยังปฏิเสธอยู่นั่นเอง

เสมียนจึงสั่งให้เจ้าหน้าที่อีกพวกหนึ่งไปตามโจทก์มา คราวนี้มีคน
มากลุ่มใหญ่ มีผู้หญิงชี้หน้าว่าชายผู้นั้นล่อลวง ล่อลวงว่าจะให้ทำงาน
และจะให้เงินเดือนและผลที่สุดก็ทำลายความบริสุทธิ์ ทำลายแล้วก็ให้
ลูกน้องพาไปเข้าช่องหาเงินต่อไป

อีกคนหนึ่ง สวยมาก เข้ามายืนยันว่าชายผู้นั้นหลอกลวงว่าจะเอา
ไปให้เจ้านาย แต่ผลที่สุดก็ทำลายเสียก่อนแล้วจึงนำไปส่ง ได้รับความ
ทารุณจนต้องกินยาตาย พวกผู้ชายก็มายืนยันว่า ชายคนนี้มีการค้าของ
ผิดกฎหมายและแอบฆ่าเขาเพื่อเป็นการปิดปาก เมื่อมีโจทก์มายืนยัน
เข้าจริง ๆ จัง ๆ ชายคนนั้นก็เถียงไม่ได้

ยมบาลจึงให้ไปลงขุมซึ่งมีไฟนรกไหม้อยู่ตลอดวันตลอดคืน

* * *

พอชายคนนั้นถูกททารของยมบาลพาตัวไปแล้ว ทหารก็พาตัวคน
โทษมาใหม่อีกคนหนึ่ง แม่ชีอาจารย์เห็นแล้วตกใจ เพราะว่าเป็นกิตติกรใหม่
ผมยังสันแสรียนอยู่ จึงตั้งใจคอยฟังดูว่าเรื่องราวเป็นอย่างไรกัน ก็ได้ยิน
เสียงยมบาลवादว่า

“สัตว์ผู้โง่เขลาทำไมบวชแล้ว จึงยังทำชั่ว เวลาอุปัชฌาย์อาจารย์สอน ให้ปลงอศุภ พิจารณา เกศ โลมา นก หันตา ตะใจ ไม่ได้ทำดอกหรือ”

เขาบอกว่า “ผมว่าตามเมื่อเวลาจะบวชเพียงครั้งเดียว บวช แล้วไม่ได้เคยเข้ากรรมฐานพิจารณาตัวเอง พอลาสิกขาบทเพื่อนชวนไป หานางโลมและเสพสุรา จึงไปกับเพื่อน พอตีรถชนกันเลยคอหักตาย”

ยมบาลท่านก็สอนว่า “นี่แหละ เข้าใกล้พระธรรมแต่ไม่ทำตาม จึงเป็นอย่างนี้ ตลอดเวลาที่บวชก็มีความผิดต้องสังฆาติเสสบ่อยๆ ไม่ สำรวมระวังในพระวินัยของพระสงฆ์ ผิดแล้วไม่สำราญรำพันผิด จึงต้อง ลำบากมาก”

แล้วแม่ชีอาจารย์ทองสุขก็แลเห็นยมบาลท่านหันไปพูดอะไรค่อยๆ กับเสมียนอยู่หลายคำ แล้วจึงได้ยื่นท่านสั่งว่า “กรรมของสัตว์ผู้นี้ยังไม่ หมด มาก่อนเป็นเวลา 2 ปี เจ้าจงรีบเป็นคำสั่งเจ้า จะกลับไปสั่งสอน คนอื่นๆ ให้ประพฤติตัวอยู่ใน คีล 5-คิล 8 ได้หรือไม่”

ทิดสีกใหม่ก็รีบรับคำ

ยมบาลท่านใจดี ท่านบอกว่า “ให้ทหารพาไปดูขุมมรกที่ลงโทษคน กินเหล้าและบ้ากามให้ดูนานๆ แล้วรีบพาไปส่งเพราะร่างจะเน่าเสียก่อน ยังเหลืออีก 2 ปี แต่ถ้าทำดีจะได้อยู่ถึง 20 ปี อายุ 44 จึงค่อยมาใหม่”

* * *

พอทหารพาทิดสีกใหม่ออกไป ทหารอีกพวกหนึ่งก็พาผู้หญิงคนหนึ่ง เข้ามา เสมียนฟ้องว่า

“เป็นคนมีสามีแล้ว แต่ยังแอบไปหาชู้ตามโรงแรม”

ยมบาลถามว่า “จริงหรือ”

ผู้หญิงคนนั้นตอบว่า “จริงค่ะ”

ยมบาลท่านทวาดว่า “เจ้าสัตว์ผู้โง่เขลา ทำไมเจ้าทำผิดอย่างเลว
ทรมาย่างนั้น เจ้าไม่กลัวต้องขึ้นต้นจิวหรือ”

ผู้หญิงคนนั้นตอบว่า “กลัวมากค่ะ แต่สามีสอนว่าเวลาทำบุญ
ทอดกฐินให้เอาขวานไปถวายพระด้วย หนามจิวมันกลัวคมขวาน ถ้ายมบาล
ให้ขึ้นต้นจิวก็ให้เอาขวานไปถากด้วย”

ยมบาลท่านทวาดว่า “เจ้าพูดเหลวไหลทำไมผัวเจ้าจึงสอนอย่างนั้น”

ผู้หญิงคนนั้นตอบว่า “เพราะผัวให้ออกไปหาเงินตามโรงแรมเอามา
ใช้จ่ายในบ้าน ด้วยเขาไม่มีงานทำ และเงินก็ไม่มีใช้ เขาก็ป่วยไข้และติด
ยาเสพติด ลูกก็ถูกครูเร่งเงินค่าเล่าเรียน ไม่มีให้เขา เขาก็จะไม่ให้สอบ”

แม่ชีอาจารย์ฟังแล้วก็ยกผ้าเช็ดปากขึ้นเช็ดน้ำตา ตั้งใจว่าจะต้อง
ช่วยสร้างโรงเรียนเด็กคนจนให้สำเร็จให้ได้

ยมบาลท่านฟังหญิงผู้ถูกกล่าวหาว่ามีสามีแล้ว แต่ยังชอบขายตัว
ตามโรงแรม ครั้นหญิงนั้นให้การว่า สามียากจนไม่มีงานทำและทั้งติดยา
เสพติด ลูกก็ต้องค้างค่าเล่าเรียน สามีจึงใช้ให้ไปขายตัวเอามาเลี้ยง
ครอบครัว

แม่ชีอาจารย์ทองสุขฟังแล้วแอบเช็ดน้ำตา สงสารหัวอกลูกผู้หญิง
ต้องลำบากถึงเพียงนี้ ใครเลยหนอจะอยากทำชั่ว ความจำเป็นผัวเขาใช้ก็
ต้องทำ กำลังเป็นห่วงสงสารว่า ผู้หญิงคนนั้นจะต้องไปถูกลงโทษอยู่กับ
พวกขึ้นต้นจิว ก็พอดีได้ยินเสียงยมบาลท่านหันไปถามจากเสมียนที่จด
ความประพฤติว่า

“ดูทีหรือว่าผัวยอมให้ทำจริงหรือไม่”

เสมียนคุณละเอียดแล้วตอบว่า “ผัวยอมเป็นบางครั้ง แต่บางครั้งก็ไป
ขายตัวเอง”

ยมบาลจึงถามว่า “บางครั้งก็ไปขายตัวเองจริงหรือไม่”

หญิงนั้นตอบว่า “จริงเจ้าคะ เมื่อลูกคนเล็กเจ็บหนักเป็นโรคปอดบวม พ่อเขาก็ไม่อยู่ ดิฉันไม่มีเงินให้หมอก็ก็นำตัวไปขาย เมื่อพ่อเด็กเขากลับมา ดิฉันก็บอกเขาและขอโทษเขาแล้ว เขาก็ไม่ถือโทษดิฉันค่ะ”

ยมบาลฟังแล้วนิ่งอึ้งพลางให้เสมียนดูในด้านการกุศลต่อไปว่า หญิงนั้นทำบุญไว้บ้างหรือเปล่า

เสมียนบอกว่า “เคยช่วยงานก่อสร้างโรงเรียนและโบสถ์วิหารหลายครั้ง และเคยส่งเสียให้ยายบ้าง เมื่อมีเงินให้ลูกเลี้ยงเรียนหนังสือเหมือนลูกของตัวเอง”

ยมบาลฟังแล้วจึงว่า “เจ้าว่าเจ้าทำชั่วเพราะผัวยอมให้ทำและเจ้าทำบุญมาหลายครั้ง จงไปอยู่ทางเรือนพักชั่วคราว ประกอบแต่ความดีและจะได้ไปเกิดใหม่ จะมีความสุขไม่ยากจน เจ้าจงทำแต่ความดี อันเป็นกุศลเถิด”

ยมบาลสั่งสอนด้วยความเมตตาเป็นอย่างยิ่ง หญิงนั้นก้มลงกราบ แล้วกราบอีก จึงค่อยๆ ลาจากไปกับเจ้าหน้าที่ผู้หญิง

* * *

ต่อมาเจ้าหน้าที่ก็นำชายหนุ่ม 2 คน เข้ามา แข่งขาค้ำกามาทั้งคู่ ได้ความว่าเป็นพี่น้องกัน เสมียนรายงานว่ สองคนพี่น้อง พ่อแม่ให้เรียนหนังสือก็ไม่ขยันเรียน ให้บวชก็ไม่ยอมบวช เอาแต่เที่ยวเตร่ กินเหล้า เที่ยวผู้หญิง สูบยาเสพติด เวลาขอเงิน แม่ไม่ให้ก็ทำท่าทางจะเตะบ้าง จะชกบ้าง ว่าแม่เจ็บๆ แสบๆ งานการไม่ช่วยทำเลย มีแต่รบกวนพ่อแม่ทุกวัน จนพระภูมิทนไม่ไหว ต้องฟ้องร้องเทพผู้ไปตรวจกรรมมนุษย์เสมอ บางครั้งของแม่จัดหาไว้ใส่บาตรก็แอบกินเสียก่อน

และไม่ชอบให้แม่ทำบุญ หาวว่าแม่ชอบพระ ถูกยาเสน่ห์ พุดให้แม่เสียหาย
ชลช

ยมบาลถามว่า “เจ้าผู้โง่เขลา ทำอย่างนี้จริงหรือไม่”

เขาทั้งสองนิ่งไม่รับแต่ก็ไม่เถียง

ยมบาลท่านจึงว่า “นี่แหละกรรมของเจ้าทันตาเห็น เจ้าอยากจะ
เตะแม่เมื่อขอเงินไม่ได้ จึงต้องขาคัก อยากชกแม่ก็ต้องเป็นคนแขน
หัก เจ้าเป็นคนอกตัญญู จงไปอยู่ขุม ‘ยันตปาสาณนรก’ เถิด เจ้า
จะต้องอยู่ระหว่างหินใหญ่ทั้งสอง ซึ่งหินใหญ่คู่นี้จะกระแทกกระแทก
กันตลอดวันตลอดคืน เจ้าอยู่ระหว่างกลางเมื่อหินกระแทกกันครั้งไร
เจ้าพี่น้องก็ต้องแหลกละเอียดไปด้วย เมื่อหินห่างกันออกมา เจ้า
จะกลับเป็นร่างกายสมบูรณ์ดีอย่างเก่า แล้วก็ต้องถูกหินกระแทก
ละเอียดไปอีกอย่างนี้เป็นเวลาพันปีมนุษย์ นี่แหละคือผลแห่งความ
อกตัญญูต่อพ่อแม่ เจ้าจะต้องรับโทษอย่างนั้น”

* * *

พอเจ้าหน้าที่พาชายหนุ่มสองคนนั้นออกไปแล้ว เจ้าหน้าที่อีก 2 คน
ก็จุดผู้หญิงพวกหนึ่งเข้ามาเป็นจำนวน 5 คน ล้วนแต่หน้าฉีก ปากฉีก
เลือดออกแดงฉานไปทั้งนั้น แม่ชีอาจารย์ทองสุขเบือนหน้าหนีไม่ยอมมอง
ในใจก็นึกว่า แม่พวกนี้แต่งตัวก็ยั่วยวน นี่ไปยั่วยวนกับอะไรมา จึงหน้า
ตาเป็นอย่างนี้ เสียงร้องโอดครวญดังลั่นไปทั้งศาล ได้ยินเสียงยมบาล
ท่านवाद หันไปดูก็เห็นท่านยืนกระต๊อบเท้า มองไปที่เท้าแล้วตกใจ
ทำไมเท้ายมบาลจึงโตเท่าเกือกบรยนต์ กระต๊อบลงไปทีเดียวศาลแทบพัง
รู้สึกตัวโยกเหมือนแผ่นดินไหว พวกผู้หญิง 5 คนนั้นหยุดเสียบทันทีไม่กล้า
ร้องไม่กล้าเถียงอีกต่อไป

เสมียนเขารายงานว่า “คน 5 คนนี้ ชอบกินเหล้าประพุดิตัวเป็นคนเสเพล ยุแหย่ให้ผู้อื่นกินเหล้าเมายาแล้วทำชั่ว”

ยมบาลท่านสั่งให้ไปอยู่นรกขุม “ตามโทพนรก”

ในขุมนี้แม่ชีอาจารย์ทองสุขเล่าว่า เมื่อเดินกลับได้แลเห็นสัตว์นรกต้องดื่มน้ำทองแดง ซึ่งละลายออกมาด้วยไฟเผาและสัตว์นรกก็ต้องดื่มอย่างกระหาย กินแล้วก็ตายไปตายไปแล้วก็เกิดขึ้นใหม่ และต้องกินน้ำทองแดงตลอดปีตลอดชาติจนกว่าจะหมดเวร ซึ่งเห็นแล้วแทบสลบแทบสิ้นสติ

* * *

พอหมดพวกรถคว่ำตายแล้ว ก็มีเจ้าหน้าที่พาผู้ชายคนหนึ่งเข้ามาอายุประมาณ 60 ปี ทำทางหยิ่งๆ

เสมียนบอกว่า “ชายคนนี้เป็นคนน้องโง่งที่ติดของราษฎรพวกราษฎรจนๆ ไปพึ่งพาอาศัยขอยืมข้าวเปลือกไปตกกล้า เพื่อจะได้ทำนาเขาก็ให้พักอาศัยค้างคืนอยู่ในบ้านของเขา และใช้อ่านาทำมีดมีรายแก่หญิงเป็นกำไรเสียก่อน การให้ยืมข้าวถึง 4 ถัง ต้องใช้ 12 ถังบ้าง 16 ถังบ้าง แล้วแต่คนไหนสวย ไม่สวย ถ้าสวยหน่อยยอมเสียตัวให้ก็คิดเอาข้าวน้อยหน่อย เข้าออกเงินกู้ให้กู้ยืม ขาวนามากู้ยืม 2,000 บาท ต้องลงในใบกู้ว่า 4,000 บาท ถ้าตรงไหนเป็นนาดี เวลาเจ้าของจะเอาเงินไปไถ่คืน เขาก็ไม่ต้อนรับ ทำเป็นว่าไม่อยู่บ้าง ไม่ให้พบบ้าง จนหมดกำหนดเขาก็รีบเอาเสียเลย เขาโกงด้วยเล่ห์เหลี่ยมอุบายต่างๆ จนมีที่ดินหลายหมื่นไร่ กรรมตามทัน ทำให้ตัวเองเป็นโรคที่กินข้าวไม่ได้ ต้องนอนกินรำมาแล้ว 3-4 ปี จึงตาย

โง่งที่ติดดินนาหาเร้นจากคนยากจนจนกระทั่งมีที่นาตั้งหลายหมื่นไร่

แต่เมื่อจวนจะตายก็เป็นโรคเบาหวานอย่างหนัก กินข้าว กินขนม ไม่ได้ต้องกินรำแทนข้าว ครั้นเมื่อตายแล้วก็ต้องไปพบยมบาล พวกญาติผู้ศุภเคราะห์กระซกลากไปเหมือนคนต้องโทษหนัก

ยมบาลท่านให้เสมียนเปิดบัญชีอ่านความชั่วของเขาให้ตัวเขาฟังเอง เขาฟังแล้วทำหน้าตาเฉยบอกว่า “เขาไม่ได้โกงพวกราษฎรเจ้าของที่ดิน เขาจำนำไว้แล้วไม่มาไถ่เอง”

พอเขาพูดจบประตูทางด้านขวามือก็เปิดออก มีคนทั้งผู้หญิง ผู้ชายเดินออกมาหลายร้อยคน จนแน่นศาลไปหมด คนเหล่านั้น แต่งตัว เหมือนชาวนา พูดเสียงคล้ายๆ คนจังหวัดราชบุรี เมืองเพชร บ้านโป่ง และทางหนองปลาตุก

แม่ชีอาจารย์ทองสุขเล่าว่า พวกเจ้าของนาที่ตายไปด้วยความอดอยากยากจนเพราะถูกโกงที่ดินหมดก็พยายาม จ้างแอบคอยดูว่าเมื่อไร คนโกงคนนั้นจะย่างเหยียบเข้ามาในแดนตัดสินบ้าง เขาคอยโอกาส อยู่ไม่นานคนโกงก็เข้ามา เขาจึงรุมฟ้องยมบาลว่า คนโกงคนนั้นได้โกงเขาอย่างไรใช้อุบายต่างๆ กันอย่างไร นอกจากโกงที่ดินแล้ว ยังเคยแอบฆ่าคนเสียหลายศพ เพราะไม่ชอบใคร พอบอกว่า “ไม่อยากเห็นหน้า” เท่านั้น เป็นอันรู้กัน ลูกน้องของเขาจะไปจัดการยิงหรือแทงให้ทันที

คนที่ถูกฆ่าตายเล่าให้ยมบาลฟังว่า “ตัวเขาชื่อ ฮวด ได้ถูกคนโกงคนนั้นใช้ให้ไปฆ่าคน แต่ไม่ไป เขาพูดตอบดี ๆ ว่า ‘นาย อย่าให้ผมทำเลยผมมีลูกแล้วสองคน กำลังเล็กๆ อยู่ แม่มันก็ชีโรด หาเลี้ยงลูกไม่ไหว’ ผมบอกเขาดี ๆ แต่วันรุ่งขึ้นเขาก็ให้ลูกน้องมายิงผมตาย เพราะใครรู้เรื่องเขาแล้ว ถ้าเขาใช้ไม่ทำก็ต้องตายเหมือนกัน”

ยมบาลฟังโจทก์ฟ้องแล้วก็หันไปถามเสมียนว่า “เรื่องที่นายฮวดฟ้อง

นี้มีอยู่ในบัญชีหรือไม่”

เสมียนคนนั่งทางซ้ายมือเปิดบัญชีไปอีก 3-4 หน้า แล้วตอบว่า “มี เป็นเรื่องจริงตามที่นายฮวดกล่าว”

ยมบาลหน้าบึ้งตึงทันที ตวาดว่า “เจ้ามนุษย์คนชั่ว เจ้าก่อกรรม ทำเข็ญถึงเพียงนี้ ดูชีวิตวิญญาณมาคอยเจ้าอยู่แน่นศาลไปหมด เจ้าจะไปสู่กรรมของเจ้าในบัดนี้”

พอยมบาลท่านสั่งเท่านั้น ก็มีเปรตตนใหญ่ยื่นมือมาทางออกข้างละ ยาวเลยวา รวบเอาตัวคนโกงไปทันที

* * *

แม่ชีอาจารย์ทองสุขเห็นแล้วกลัวจนตัวสั่น พอดีจิตเต็นตึกขึ้น ก็รู้ว่าหลวงพ่อดังเรียกแล้ว จึงรีบลุกขึ้นค่อยๆ เดินแอบย่องออกไปหาเจ้าหน้าที่ผู้หญิง บอกกับเขาว่า

“หลวงพ่อดังเรียกแล้วจะขอลากลับไปก่อน ไว้หลวงพ่อดังหรือท่านไม่ใช่จึงจะแอบหนีมาใหม่”

เจ้าพนักงานคนนั้นก็ใจดีพาเดินมาส่ง จึงเดินมาด้วยกันตามทางตรง พอจะออกประตูก็แลเห็นเปรตตนหนึ่งสูงใหญ่ เดินคอแข็งเหมือนแบกอะไรไว้บนหัว แม่ชีอาจารย์ทองสุขจึงเงยหน้าขึ้นมองจนคอตั้งบ่า จึงได้สังเกตเห็นว่า เปรตนั้นแบกแผ่นดินใหญ่เท่าบ้านไว้บนหัว

พลั้งปากออกไปว่า “นั่นแบกแผ่นดินไว้จะไปขายที่ไหน”

เปรตตนนั้นไม่ตอบ แต่เจ้าหน้าที่ผู้หญิงตอบแทนว่า “ไม่ใช่เขาจะเอาแผ่นดินไปขาย เปรตตนนั้นเมื่อเป็นมนุษย์อยู่เป็นผู้มีความโลภ โกงกินที่ดินของวัด ตายแล้วจึงต้องมาตกนรก ครั้นพ้นโทษหนัก แล้วก็ต้องมารับโทษเบา คือ เป็นเปรตเดินแบกแผ่นดินอย่างนี้ อีก

5,000 ปีมนุษย์ จึงจะหมดกรรม”

แม่ชีอาจารย์ทองสุขเล่าว่าฟังแล้วคออ่อน แผ่นดินเท่าบ้าน เปรตเดินแบกอยู่ 5,000 ปี น่ากลัวคอจะหักเสียวันละหลายๆ ร้อยครั้ง

ครั้นเดินมาพ้นเขตนรกแล้วทางก็ราบรื่นสดสวยไปด้วยดอกไม้ใบไม้ การปลูกและดูแลรักษาดีมาก มีเรือนหลังสวยๆ เป็นแถวทุกๆ เรือน นารักกะทัดรัดน่าอยู่ มีสวนดอกไม้อยู่หน้าบ้านเหมือนๆ กัน เรือนทุกหลังมีผ้าบังตาสวยๆ อยู่ทีหน้าต่างเหมือนในบ้านเมืองมนุษย์ด้วย แม่ชีอาจารย์บอกว่าคนที่อยู่ในเรือนเหล่านั้น รูปร่างสวยงาม สะอาด หน้าตาผ่องใสน่ารัก เล่นกันเป็นหมู่ ดูผิวหน้ายิ้มแย้มเหมือนผู้มีความสุข เมื่อแลเห็นแม่ชีอาจารย์เดินผ่าน เขาก็มองและยิ้มแย้มด้วยดี

แม่ชีอาจารย์ถามเจ้าหน้าที่ผู้หญิงว่า “คนเหล่านี้ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ดูมีความสุข เขาเป็นอะไรจึงไม่ต้องโทษ”

เจ้าหน้าที่ตอบว่า “คนเหล่านั้นพ้นโทษแล้ว กำลังรอเวลาจะจุติ”

แม่ชีอาจารย์ถามว่า “จะจุติที่ไหน”

เจ้าหน้าที่ตอบว่า “บางคนจะจุติเป็นมนุษย์และบางคนจะจุติไปเป็นเทวดานางฟ้า”

แม่ชีอาจารย์ทองสุขฟังแล้วสงสัยจึงถามว่า “คนที่จะไปจุติเป็นมนุษย์กับคนที่ไปเป็นเทวดานางฟ้านั้นต่างกันอย่างไร”

พนักงานหญิงในยมโลกตอบว่า “ต่างกันที่บุญกุศลซึ่งได้ทำมาแล้วแต่ชาติก่อน แม้คนที่จะไปเกิดในเมืองมนุษย์ด้วยกัน ก็ยังแตกต่างกันอีกเป็นหลายสิบจำพวก บางคนไปเกิดในตระกูลพ่อแม่มียศฐาบรรดาศักดิ์ ร่ำรวยอย่างมหาศาล แต่เมื่อได้เข้าไปในท้องแม่แล้วพอโตหน่อยก็ต้องกลายเป็นคนพิการไป หรือบางคนไม่พิการแต่

ประพุดิตัวเหลวไหล ใช้จ่ายเงินทองที่พ่อแม่ให้อย่างย่อยยับหมดตัวเองกลับต้องลำบากยากจนลงอีกก็เคยมีเสมอ บางคนไปเข้าห้องคนชวานาอย่างยากจน แต่พอโตขึ้นมีคนไปรับเลี้ยงให้เล่าเรียนดีก็ได้เป็นใหญ่เป็นโตมีความสุขสำราญ ทุกชีวิตเป็นไปตามกรรมของ เขาที่ได้สร้างสมมาทั้งสิ้น”

แม่ชีอาจารย์ทองสุขฟังแล้วจึงว่า “ถ้าอย่างนั้นพวกที่จะได้ไปเกิดเป็นเทวดานางฟ้า จึงจะสวดยกว่าพวกที่ไปเกิดเป็นคนในเมืองมนุษย์กระมัง”

เจ้าพนักงานหญิง ผู้นั้นตอบว่า “ถ้าพูดอย่างทั่วๆ ไป ไม่เจาะจง ก็ว่าสวดยกว่ากันหลายร้อยเท่า แต่วิญญูณที่ฉลาดบางดวงก็ไม่อยากไปจุติในสวรรค์ ยังคงอยากไปเข้าห้องมนุษย์อยู่นั่นเอง เพราะในเมืองสวรรค์นั้น มีความสุขสบายอยู่มากก็จริง แต่ความหลงระเหิงยังมีมาก หลงในความสนุกสนาน หลงในอำนาจถือตัวเป็นใหญ่ หลงติดในสมบัติต่างๆ ลืมตัวไม่คิดถึงความจริง อริยสัจ เมื่อถึงคราวหมดบุญจะจุติจึงได้คิดและเสียใจ แต่ก็ช่วยไม่ได้เสียแล้วเป็นเสียอย่างนี้ ร้อยก็เกือบทั้งร้อย คนที่มีความทุกข์เช่นคนในเมืองมนุษย์ก็มีประโยชน์ต่ออย่างหนึ่งเหมือนกัน เพราะเมื่อเกิดทุกข์ก็ย่อมดิ้นรนจะหาทางปลดเปลื้องความทุกข์ จึงเป็นเหตุให้บางคนเข้าถึงพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้อุตส่าห์บำเพ็ญความดีไปก็อาจจะได้เข้าถึงชั้นพระอริยบุคคล เป็นพระโสดาบัน หรือสูงกว่านั้นขึ้นไปได้ง่ายกว่าพวกติดสุข หลงสุขในทางกามารมณ์บนสวรรค์”

* * *

แม่ชีอาจารย์ทองสุขเดินคุยมากับเจ้าพนักงานหญิงในยมโลก โดยผ่านบ้านเรือนที่สวยงามและมีผู้คนที่ยืนเรียงสนุกสนานมาเป็นเวลาเกือบ

ครึ่งชั่วโมง จึงออกจากประตูกำแพงแลเห็นม้าแก้วคอยอยู่ข้างนอก ก็แปลกใจว่าทำไมม้าจึงมารอรับได้อย่างถูกต้อง เพราะไม่ใช่ประตูเดียวกับที่เข้าไป

เจ้าพนักงานหญิงคนนั้นก็รู้ใจจึงบอกว่า “ได้ให้ม้ามารอรับอยู่ทางประตูนี้เอง” และบอกกับแม่อาจารย์ทองสุขว่า “ให้บอกหลวงพ่อด้วยชีบุญ ขอฝากกราบหลวงพ่อด้วย”

แม่ชีอาจารย์ทองสุขฟังแล้วประหลาดใจร้องว่า “อ้อ นี่เป็นแม่ชีบุญมาหรือ ทำไมจึงมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ไหนลองเล่าให้ฟังหน่อยซิ แหม จำได้ก็ไม่บอก นึกแล้วเขียวว่า หน้าเหมือนใครที่รู้จักกันนานแล้ว”

พนักงานหญิงจึงว่า “จะเล่าให้ฟังอย่างสั้นๆ นะ เพราะเตี่ยวหลวงพ่ोजะคอยนาน เมื่อฉันบวชอยู่นั้นก็พยายามทำความดี ปฏิบัติธรรม อย่างหลวงพ่ót่านเคยชมว่าฉันเรียบร้อยและซื่อตรงนั้นแหละ แต่ความชั่วของฉันมีมาแต่ก่อนบวช สามีของฉันเขาชอบตีไ้เล่นพนันแทงม้า บางทีก็ให้ฉันฆ่าไก่ตัวที่แพ้มาต้มฆ่าให้กิน ฉันก็คอยยินดีทำให้เขาด้วยเลยเป็นคนหลงไปเกือบ 10 ปี จึงได้คิดหนีสามีเข้าวัดโกนหัวบวชเรียนกับหลวงพ่อ ครั้นฉันตายแล้วต้องชดใช้กรรมอยู่นาน เมื่อกรรมหนักเบาแล้วก็ต้องมาเป็นพนักงานอยู่อย่างนี้ ต้องเห็นคนต้องโทษ ร้องครวญครางอยู่ทุกวัน เพราะโทษที่ขอบดูไ้ตีกันซึ่งเป็นการทรมานสัตว์เอาเถอะ รีบกลับไปเถอะ หลวงพ่ót่านเรียกแล้ว”

แม่ชีทองสุข สำแดงบัน

22

ยิ่งกว่า...ตาเห็น

หลวงพ่อวัดปากน้ำ (ภาษีเจริญ) มีวาทีตรงกับใจ เมื่อจะพูดอะไรก็พูดโดยไม่สะทกสะท้านและไม่กลัวคำติเตียนด้วย เช่นครั้งหนึ่ง อาตมา (สมเด็จพระสังฆราชองค์ที่ 17 ปู่ณ ปุณณสิริ) เองนี้ได้มาฉันเพลที่วัดปากน้ำ วันนั้นมีประชาชนมาก ร่วมใจบริจาคทานแก่ภิกษุสามเณรทั้งวัดเป็นกรณีพิเศษ

เมื่อทายกประเคนอาหารเรียบร้อยแล้ว มีพ่อค้าตลาดสำเพ็ง ผู้มั่งคั่งคนหนึ่งไปกราบและถามหลวงพ่อบุญวัดปากน้ำ (ภาษีเจริญ) ว่า
“หลวงพ่อบริจาครับวันนี้จะมีผู้บริจาคสร้างกุฏิเพื่อเจริญพระกัมมัฏฐาน บ้างไหม”

ชาวบ้านไม่น้อยกว่า 20 คน ที่นั่งใกล้ๆ ได้ยินคำถามนั้นคิดว่าคงตั้งใจฟังคำตอบของหลวงพ่อดังทอดสายตามามองหลวงพ่อก็เพื่อฟังคำตอบ เวลานั้นอาตมามีทั้งภรรยาผู้ถาม ทั้งหน้าใจแทนหลวงพ่อก็ได้มองดูหน้าผู้ตอบ หลวงพ่อก็มีดวงหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส หัวเราะเล็กน้อย 5 นาที ครั้นแล้วตอบทันทีว่า “มี”

ผู้ถามได้ถามย้ำต่อไปว่าก็หลัง หลวงพ่อบริจาคปากน้ำตอบว่า 2-3 หลัง และย้ำอีกว่าต้องได้แน่

เวลานั้นอาตมาฉันภัตตาหารไม่มีรส ภรรยาผู้ถามว่าช่างไม่มีรสชาติ คำถามเช่นนั้นเท่ากับเอาโคลนมาสาตรดหลวงพ่อก็เมื่อต้องการทราบ ควรถามเฉพาะสองต่อสอง และภรรยาผู้ถามว่า ช่างไม่มีปัญญาแก้ปัญหา

เฉพาะหน้า คิดว่าทำไมนะหลวงพ่อก็ยังไม่พูดว่า เวลานี้ยังไม่เป็นโอกาสที่จะพยากรณ์คำถามนั้น ที่ตอบออกไปว่าจะมีผู้บริจาค 2-3 หลังจากนั้น หมั่นต่ออันตรายมากนัก อาจเป็นคำพูดที่ฆ่าตนเองด้วยดาบของตนฆ่าตนเอง

เวลานั้นก็เอาใจช่วยหลวงพ่อก็ขอให้ผู้บริจาคจริง ๆ เกิด เสร็จการฉันของหวานแล้ว คำพยากรณ์ของหลวงพ่อก็ยังไม่ปรากฏเป็นความจริงขึ้น อาตมานั่งอยู่ด้วยความอึดอัดใจ นึกตำหนิท่านว่าไม่รอบคอบพอ

ได้เวลาอนุโมทนา มีคณะอุบาสกอุบาสิกากลุ่มหนึ่งเข้ามากราบหลวงพ่อบอกว่าศรัทธาจะสร้างกุฏิเล็กๆ อย่างที่หลวงพ่อสั่งไว้แล้วสัก 2-3 หลัง ประมาณราคา 3-4 ร้อยบาทต่อหนึ่งหลังขอให้หลวงพ่ช่วยจัดการให้ด้วย

ตอนนี้หลวงพ่ไม่หัวเราะ ยิ้มน้อยๆ พอสมควรแก่กาละ ครั้นแล้วหลวงพ่เรียกตัวผู้ถามมาบอกว่า

“ได้แล้วกุฏิก็มีมาตรฐาน 3 หลัง เจ้าของนั่งอยู่ที่นี่”

แล้วท่านชี้มือไปยังเจ้าภาพผู้บริจาค

ผู้ถามได้กระโดดเข้าไปกราบที่ตักหลวงพ่พูดว่า “ยิ่งกว่าตาเห็น”

อาตมาดีใจจนเหงื่อแตก ที่ความจริงมากุณิเฑียรของหลวงพ่ไว้ได้เกรงจะเป็นลูกไม้ จึงหาโอกาสสนทนากับผู้บริจาคว่า นัดกับหลวงพ่วัดปากน้ำไว้หรือว่าจะสร้างกุฏิถวาย ได้รับคำตอบว่า เพิ่งคิดเมื่อมาทำบุญวันนี้อเอง เดินมาเห็นกุฏิเล็กๆ สวยดีอยากจะทำบ้าง แต่ทุนไม่พอ จึงปรึกษากับพวกพ้องที่บังเอิญมาพบกันวันนี้เห็นดีร่วมกัน จึงได้มอบเงินแก่หลวงพ่ให้จัดการสร้างต่อไป นี่เป็นเรื่องก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 ร่วหลายสิบปีมาแล้ว

สมเด็จพระสังฆราชองค์ที่ 17

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช

(ปุ่น ปุณฺณสิริ) วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม

23

ผู้สืบทอด...

อุบเตชวัน มณีวรรณวรุฒิ ปัจจุบันอายุ 69 ปี สมัยที่ท่านบวชเป็น
เณรตอนเด็กๆ ท่านเล่าว่ามีเรื่องสำคัญอยู่เรื่องหนึ่งในโรงงานทำวิชา
พอลวงพ่อวัดปากน้ำ (ภาษีเจริญ) ท่านสอนลูกคนใหม่ๆ เสร็จเรียบร้อย
ไปกันหมดแล้ว

หลวงพ่อก็คือปรึกษากับคณะทำวิชามีแม่ชีจันทร์ ขนนกยูง ครู
ญาณิ แม่ชีปุก มีพระอยู่ด้วยนะ มีพระอยู่ 3 องค์แต่จำไม่ได้ว่าพระอะไร
พระอาวุธทั้งนั้นเลย ปรึกษากันไปด้วย ทำวิชากันไปด้วย ก็ปรึกษากันว่า

“จะทำไมยังใจโลกเรามันจะแตกนะ” พูดถึงสายขาวกับสายดำ

“เราจะชนะมารมัยเนี่ย”

มารก็คือสายดำ สายขาวหมายถึงเรา เราแน่แหละจะต่อสู้ให้เมือง

มนุษย์อยู่สืบต่อไป วิชาธรรมกายเรียนไม่หมด ตายแล้วเกิดใหม่ก็ยังเรียนไม่จบ ท่านว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราต้องทำวิชากันต่อไป

แม่ชีปุกกับครูญาณีกีบอกว่า “หนูจะเป็นผู้ยื่นหยัดทำวิชากับหลวงพ่อ”

แล้วท่านก็ไล่เบี้ยว่า “เอ...แล้วเอ็งจะทำได้มั๊ยเนี่ย ตอนหลวงพ่อยู่ก็ตอบได้ว่าเจ้าคะ เจ้าขา พอต่อกมากลัวจะทำไม่ได้ เอ้า...เราจะทำอย่างไรดีวะ”

ท่านก็จะถามแม่ชีจันทร์ แม่ชีปุกและครูญาณี ครูญาณีใกล้ชิดกับหลวงพ่อกมาก ตอนนั้นครูญาณียังไม่ได้บวชชีเนะนุงดำห่มขาวเป็นครูไปสอนที่โรงเรียนด้วย มาบวชเอาตอนช่วงหลังๆ

หลวงพ่ot่านจะยำถามเหมือนตอกหัวตะปู้ว่าจะทำยังไงบ้าง

แม่ชีก็ตอบว่า “เราต้องรื้อสัตว์ชนสัตว์เจ้าคะ”

“พ่อบอกให้ลูกรื้อสัตว์ชนสัตว์เพื่อให้พ้นมาร แล้วต่อไปจะได้พบกับจักรพรรดิ”

ท่านก็พูดอย่างนี้ละ ตอนนั้นเป็นเด็กก็ยังไม่เข้าใจ ไม่รู้อะไรเป็นอะไร หมายถึงว่า เราไม่รู้ว่จักรพรรดิคืออะไร มาจากไหน ผมก็ไม่เข้าใจ

ครูญาณีกีถามหลวงพ่อว่า “คนมาสืบทอดอยู่ที่ไหนในเมืองมนุษย์”

หลวงพ่อบอกว่า “ในเมืองมนุษย์ไม่มี หลวงพ่อก็จะไปอาราธนามาจากชั้นดุสิต”

แล้วหลวงพ่อบากน้ำ (ภาะเจริญ) ท่านก็บอกว่า “ผู้สืบทอดจะมาเรียนวิชาของหลวงพ่อ มาทำวิชาต่อเพื่อไม่ให้มารมาลบล้าง วิชาของหลวงพ่อก็จะไม่หมด ตรงนี้มันคือรอยต่อ ถ้าหากว่าไม่มีใครสืบทอด วิชาหลวงพ่อก็จะหมด เพราะมารมันบังหมด นอกจากหลวงพ่อ

ต้องกลับมาเกิดอีก แล้วมาทำวิชาอีก ถ้าหากว่า ตรงนี้รอดพ้นจาก
मारไปได้ เราก็ไม่ต้องกลับมาเกิดอีกแล้ว”

ท่านพูดอย่างนั้นะ ท่านบอกว่า “ต้องไปนิมนต์มาจากชั้นดุสิต คน
นี้เป็นคนมีบุญญาธิการ ผิวจะดีมาก รูปร่างดี หน้าตาจะสวยมากอย่าง
กับเทพบุตร ท่านบอกว่าลักษณะเหมือนเทพบุตร แล้วองค์นี้จะเผย
แผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก และจักรวาลเลย ผู้สืบทอดจะมาสราง
สถานที่ที่ไม่ค่อยจะเหมือนวัดไทยเท่าไร แต่คนทั้งโลกจะเข้าใจได้ว่า
เป็นสถานปฏิบัติธรรม คนจะมากันมาก มาทำวิชา มากันทั่วโลก
เราจะเป็นแม่ทัพใหญ่ในฝ่ายขาว สถานที่นี้จะอยู่ในทิศเหนือไม่ใกล้
ไม่ไกล พอไปพอมมาจากวัดปากน้ำ องค์นี้จะมารับวิชาจากหลวงพ่อกไป”

แล้วท่านก็บอกว่า “พ่อนี้ยังไม่ทันหอรอก อยู่ไม่ถึงจังหวัดนั้น”

แล้วหลวงพ่อก็ยังหันมาทางผมด้วยบอกว่า “ให้เราเร่งทำวิชาด้วย
จะได้ช่วยเขา วิชาของหลวงพ่อกจะได้สำเร็จลุกลงไปได้”

ท่านยังบอกผมอีกว่า อายุผมถ้ามีบารมีก็จะไปถึง 80 หอรอกนะ
แต่ถ้าไม่ปฏิบัติและยังต้องตั้งอยู่ เต็มที่ก็ 75 เท่านั้น ตอนนั้นถือว่าผมเป็น
ลูกคนเล็กสุดในวิชาธรรมกาย เพราะเป็นเถรอายุน้อยที่สุด

หลวงพ่อบอกว่า “ไอ้จุลณีเอ๊ย เอ็งเป็นคนสุดท้องนะ มึงต้องปฏิบัติ
ทำวิชากับหลวงพ่อกให้มากที่สุดนะ ไม่งั้นมึงจะเข้าไม่ถึงท่านที่มาสืบทอด
วิชา มันต้องรื้อสัตว์ขนสัตว์ให้ต่อเนื่องกับท่านให้ได้ ได้แก้วแล้วอย่าเอา
ไปเขวี้ยงเข้าป่าเสียนะ ต้องทำตัวเป็นผ้าชีวืวเซ็ดเท้า อย่าแข็งกระด้าง”

หลวงพ่อกปากนำท่านสั่งว่า “อย่าเผลอสพท่านนะ สพของท่านยิ่งเก็บ
ไว้นานเท่าไร วัดก็จะเจริญมากขึ้นเท่านั้น เรื่องอดเรื่องจนไม่ต้องห่วง
จะไม่มีอยู่แล้ว ขอให้ลูกจริงกับพ่อเถอะ ให้จริงกับหลวงพ่อก แม้หลวงพ่อก

จะไม่อยู่แล้ว แต่หลวงพ่อดูแลลูกๆ ทุกคน จนกว่างานจะสำเร็จ งานจะสำเร็จลุล่วงไปดีกว่าหลวงพ่อยู่ชะงัดด้วยซ้ำไปอีก”

“หลวงพ่อละสังขารไปแล้ว อย่าคิดว่าวัดจะเสื่อมโทรมหรือวิชาธรรมกายจะเสื่อมโทรม ในวัดก็จะปฏิบัติตามหลวงพ่อ ให้เชื่อหลวงพ่อก่อนแล้วทุกอย่างจะสำเร็จ”

แล้วหลวงพ่อดื่มน้ำ (ภาชีเจริญ) ท่านก็บอกว่า “ท่านมองๆ ไปแล้ว ก็ไม่มีใครนะ ไอ้ที่จะช่วยต่อศาสนาให้ยั่งยืน อายุมันไม่ยืน ไอ้ที่จะช่วยก็เห็นมีอยู่คนเดียวคือลูกจันทร์ (ชนนกยุง) นี่แหละวะ ที่จะสืบต่อได้มีแต่ลูกจันทร์ คือเคยเป็นลูกของหลวงพ่อดูหลายภาพหลายชาตินับหมื่นนับแสนชาติ ลูกจันทร์นี่เป็นหนึ่งในไม่มีสอง ลูกจันทร์ต้องเป็นหนึ่งในไม่มีสองตลอดไป”

หลวงพ่อดื่มน้ำ (ภาชีเจริญ) ท่านเปรียบเทียบว่า “ลูกจันทร์ไม่เหมือนลูกศิษย์คนอื่น ๆ ลูกศิษย์คนอื่นทำแล้วไปถึงปลายมือก็ยังมีความเห็นบ้าง แต่มีคนๆ นี้ที่จะสืบต่อวิชาธรรมกายของหลวงพ่อดต่อไปได้ ไอ้คนที่มันเรียนเก่ง เรียนดี มีบารมีมาก มันก็ตายเสียก่อน ไอ้คนที่มันจะอยู่ได้ ก็มีแต่ลูกจันทร์ที่จะสืบสานต่อไป จนถึงผู้มาสืบทอดได้ให้ลูกจันทร์อยู่ในศูนย์กลางให้มากๆ จะได้พบกับสิ่งอัศจรรย์ จะพบคนที่จะมาช่วยและมาสืบทอดต่อ ถ้าหลวงพ่อละสังขารแล้วย้ายไปไหนให้รออยู่ที่วัดปากน้ำ คนอัศจรรย์คนสืบทอดคนนี้จะมาหา”

นี่คือเรื่องราวที่ได้ยินมาจากหลวงพ่อดื่มน้ำ (ภาชีเจริญ) ท่านกล่าวถึงผู้สืบทอด

ลุงเดชน์ มณีวรรณวุฒิ

24

รู้วันที่จะมรณภาพ

วันที่ 1 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2502 อาตมานั่งอยู่ด้านในโรงงานทำ
วิชา หลวงพ่อก็สั่งบอกว่าจะมรณภาพจริง ๆ ท่านเรียกพระเถรเถรซีที่ได้
ธรรมกายมารวมกันหมดในโรงงาน ท่านก็เอนหลัง ลืมตามานั่งสั่ง

“เออ...ลูกซีจันท์ ขนนกยุงนะ ต่อไปจะต้องทำงานใหญ่แทน
หลวงพ่อ อืม...พระ เณร ซีปุก ซีญานี ตรีธา ทองแท้ อยู่ในโรงงาน
ทำโรงงาน แต่ต่อไปแม่ซีลูกจันท์ ขนนกยุง นี่ต้องทำงานนอก
โรงงานอย่างโด่งดังที่สุด ใหญ่ที่สุดสายธาตุสายธรรมเขาสั่งอย่างนั้น
ให้ทำอย่างนั้น”

แล้วหลวงพ่อก็หับพระโอษฐ์นิ่งเงียบ พอวันที่สองสังขน้อยลง พอ

วันที่ 3 กุมภาพันธ์ เวลาบ่ายสามโมงห้านาที เสียงฆ้อง กลอง ระฆังดัง
พระ เณร เกร ชี มากันหมด ร้องให้กันระงมพร้อมเพรียง หมดรัมโพธิ์
ร่มไทรที่พื้นอันประเสริฐนะ...แล้วท่านก็ดับ อาตมาอยู่จนกระทั่งหลวงพ่อมรณภาพ

เรื่องของแม่ชีจันทร์ ขนนกยูง อาตมาเคยได้ยินก่อนหน้านี้ใน
โรงงานทำวิชา แม่ชีปุกพาแม่ชีจันทร์ไปพบหลวงพ่อ

“แม่จะพาเจ้าไปพบพ่อใหญ่ ให้พ่อใหญ่ต่อวิชาให้”

หลวงพ่อบอกท่านรับแขกเสร็จ ท่านก็บอกกับแม่ชีจันทร์ในวันแรกที่
เจอกันว่า

“ให้มานั่งปฏิบัติกับหลวงพ่อสัก 3 วัน เดี่ยวจะมีวิชา สายธาตุ
สายธรรมสายสมบัติในนิพพานจะเพิ่มพูนให้ลูก ต่อไปลูกจะต้องตั้ง
ทำงานอันยิ่งใหญ่ไพศาลแทนหลวงพ่อ”

หลังจากนั้นอาตมาก็มาได้ยินครั้งสุดท้ายวันที่ท่านจะมรณภาพ ท่าน
เรียกมาสั่งมอบมรดกธรรมให้ผู้ที่สืบทอดวิชาของท่านต่อไป

พระพุทธรศาสนโสภณ (หลวงพ่อบุณ)

วัดหัวเขา จ.สุพรรณบุรี

หนังสืออ้างอิง

1. สมเด็จพระญาณสังวร (หลวงพ่อดวง) เล่าเรื่องหลวงพ่อดวง
2. พระสังฆนายกิตติคุณ ญาณพิทยส พระครูสัญญาบัตรชั้นโท
พระครูมงคลพัฒนคุณ เจ้าอาวาสวัดโบสถ์ (บน)
3. บุคคลยุคต้นวิชา เล่ม 2
4. บุคคลยุคต้นวิชา เล่ม 3

ประวัติชีวิตของ
พระมงคลกมลพุมิ (สด จนฺทสโร)
พุกัมปพบิชาธรรมาภย

ชาติภูมิเดิมเป็นพ่อค้า ตั้งภูมิลำเนาอยู่ที่บ้านหมู่เหนือของวัดสองพี่น้อง คือ
ทิศใต้ของวัด แต่ต่างฝั่งกับวัด วัดอยู่ตะวันออกเฉียงเหนือ บ้านอยู่ตะวันตกเฉียงใต้
มีคลองกั้นกลางระหว่างวัดกับบ้าน ค้าขายมาตั้งแต่อายุ 14 ปีเศษๆ นับตั้งแต่
บิดาล่วงไป ก็เป็นพ่อค้าแทนบิดา เลี้ยงมารดาจนถึงอายุ 19 ปี

ตรงนี้ได้ปฏิญาณตัวบวชจนตายด้วยมามีอุปสรรคเกิดขึ้นในระหว่างชายข้าว
แล้วนำเรือเปล่ากลับบ้านเข้าลัดที่คลองบางอีแทนเหนือตลาดใหม่แม่น้ำนครชัยศรี
จังหวัดนครปฐม ในลัดนี้ไม่สู้ไกลนัก แต่พวกโจรชุกชุม พอเข้าลัดไปเล็กน้อย
ก็มาคิดแต่ในใจของตัวว่า

“คลองก็เล็ก โจรก็ร้าย ท้ายเรือเข้าก็ไล่เลี่ยกับฝั่งเรา ไม่ต่ำไม่สูงกว่ากัน
เท่าไหนนัก น่าหวาดเสียวอันตราย เมื่อโจรมา ก็ต้องยิง หรือทำร้ายคนท้ายก่อน
ถ้าเขาทำเราเสียได้ก่อน ก็ไม่มีทางที่จะสู้เขา ถ้าเราเอาอาวุธปืนแปดนัดไว้ทาง
หัวเรือ แล้วเราไปต่อเรือทางลูกจ้างเสีย เมื่อโจรมาทำร้ายเรา ก็จะมีทางสู้ได้บ้าง”

คิดดังนี้แล้ว ก็เรียกลูกจ้างที่ต่อเรือแถบทรายมาถือท้าย เรอออกไปต่อแทน
ต่อเรือไปก็คิดไป เรือก็เดินเข้าไปหาที่เปลี่ยวหนักขึ้นทุกทีความคิดก็ถี่ขึ้นว่า

“ลูกจ้างที่เราจ้างมานี้ คนหนึ่งก็ไม่กี่บาท เพียง 11 บาท หรือ 12 บาท
เท่านั้น ส่วนตัวเราเป็นเจ้าของ ทั้งทรัพย์สิน ทั้งเรือหมด ส่วนตายจะให้ลูกจ้างตาย
ก่อน ไม่ถูก เอาเปรียบลูกจ้างมากเกินไป ไม่สมควร”

ถ่อไปก็คิดไปดังนี้ และคิดถี่หนักเข้าก็ตัดสินใจเด็ดขาดออกไป

“เราเป็นเจ้าของให้เราตายก่อนดีกว่า จึงจะสมควร”

คิดตกลงแล้ว ก็เรียกลูกจ้างให้มาถ่อ ตัวก็หยิบปืนแปดนัดที่เอาไปไว้ข้างหัวเรือมาไว้ใกล้ตัวข้างท้ายเรือ ก็ถ่อท้ายเรือไป

ไกลออกจากลัดเต็มน้ำขึ้น เรือข้าวที่หนักก็ตามหัวน้ำขึ้นสวนเข้ามา ประตังกันแน่น จีนก็ส่งเสียงแต่ว่า ตู้อ่าง ประตังกันแน่นออกก็ไม่ได้ เข้าก็ไม่ได้ น้ำก็น้อยเลยต้องต่างฝ่ายต่างก็ปักหลักกราบหน้าจอดกันนั่งอยู่ เราเป็นคนท้าย ผ่านพ้นอันตรายมาแล้ว ก็มาคิดว่า

“การหาเงินหาทองนี้ลำบากจริงๆ เจียวหนา บิดาของเราที่กำหนดนี้ เรา ก็หาข้าวรอยบิดาตามบิดาบ้าง เงินแลทองที่หากันทั้งหมดด้วยกันนี้ ต่างคนก็ต่างหาไม่มีเวลาหยุดด้วยกันทั้งนั้น ถ้าใครไม่เร่งรีบหาให้มั่งมีก็เป็นคนต่ำและเลว ไม่มีใครนับถือแลคบหา เข้าหมู่เขาก็อายเขา เพราะเป็นคนจนกว่าเขา ไม่เทียมหน้าเทียมบ่าเทียมไหล่กับเขา

ปรุพชนต้นสกุลของเราที่กำหนดนี้ เหมือนๆ กันจนถึงบิดาของเรา แลตัวของเรานี้ บัดนี้ บัดนี้ปรุพชน แลบิดาของเราไปทางไหนหมดก็ปรากฏ แก่ใจว่าตายหมดแล้ว แล้วตัวของเรานี้ก็ต้องตายเหมือนกัน”

แต่พอคิดถึงตายขึ้นมาดังนี้แล้ว ใจก็ชักเสียวๆ นึกถึงความตายที่จะมาถึงตัว โดยไม่มีสงสัยเลย

“เราต้องตายแน่ๆ บิดาเราก็น่าสงสาร ขึ้นจากเรือข้าว ก็จับมาจากตามทาง แล้วขึ้นจากเรือข้าวได้ไม่กี่วันก็ถึงแก่กรรม เมื่อถึงแก่กรรมแล้ว เราที่ช่วยพยาบาลอยู่ ไม่ได้เห็นเลยที่จะเอาอะไรติดไป ผ้าที่นุ่งแลร่างกายของแก เราก็ดูแลอยู่ ไม่เห็นมีอะไรหายไป ทั้งตัวเราและพี่น้องของเราที่เนื่องด้วยแก ตลอดถึงมารดาของเราก็ออยู่ ไม่เห็นมีอะไรเลยที่ไปด้วยแก แกไปผู้เดียวแท้ๆ ก็ตัวเราเล่าต้องเป็นดังนี้ เคลื่อนจากความเป็นอย่างนี้ไปไม่ได้แน่”

เมื่อคิดตกลงใจดังนี้แล้ว ก็ลองทำเป็นตายดู นอนแผ่ลงไปที่ท้ายเรือนั้น แล้วก็ทำตาย ตายแล้วทำไปหาคนที่เป็ญาติบ้าง พี่น้องบ้าง เพื่อนที่ชอบบ้าง เขาก็ไม่เห็นเรา เพราะเราเป็นผี เราก็เอาก่อนดินบ้าง ไม้บ้าง โยนหรือปาเข้าไปให้ถูก เพราะเขาไม่เห็นตัวเรา เขาก็ต้องบอกผีโยนมา หรือปาเข้ามา ไปหาคนโน้น ก็ไม่เห็น มาหาคนนี้ก็ไม่เห็น คิดไปดังนี้แหละจนผลออกตัว แต่พอรู้สึกตัวขึ้นมา ก็รีบลุกขึ้นจุดธูปอธิษฐานในใจของตัวเองว่า

“ขอย่าให้เราตายเสียก่อน ขอให้บวชเสียก่อนเถิด ถ้าบวชแล้วไม่สึก จนตลอดชีวิต”

ตรงนั้นบวชจริงมาเสียแต่อายุ 19 ปีเศษ แล้ว ตั้งแต่นั้นก็ประกอบอาชีพตามปกติของพ่อค้า จนอายุครบ 22 โดยปี แล้วก็ปรารภถึงการบวช

ในปีนั้น พอถึงเดือน 8 ข้างขึ้นก็ขนข้าวลงเรือเต็มลำดีแล้ว ก็บอกกับลูกจ้างให้นำเอาข้าวไปขายโรงสีในกรุงเทพฯ ส่วนตัวก็เข้าอยู่วัดเป็นเจ้านาค ผูกมัดเบื้องต้นแห่งการอุปสมบทในสำนักพระปลัดยัง ผู้เป็นหลวงตาของตัว ซึ่งเป็นน้องคนเล็กของท่าน้อย ผู้เป็นมารดาของตัวเอง ท่านสงวนียย่อๆ ให้เป็นหนังสือสมุดข่อย เขียนตัวบรรจงสวยงามมาก ก็ทอวิธีขอบรรพชา แลดูวินัยไปด้วยกันทีเดียว

พอจนเข้าพรรษาก็มีผู้ไปนิมนต์พระอุปัชฌาย์ดี วัดประตูลาศ จังหวัดสุพรรณบุรี มาเป็นอุปัชฌาย์ ก็ได้อุปสมบทในต้นเดือนแปด ของ พ.ศ. 2449 ได้อยู่จำพรรษาในวัดนั้น รวมอยู่ที่อุปสมบทนั้น 7 เดือนเศษๆ เท่านั้น

ออกจากวันที่อุปสมบทนั้นแล้ว ก็ตรงมาอยู่จำพรรษาในวัดพระเชตุพนที่เดียว เรียนมูลกัจจายน์ถึงสามจบ แล้วเรียนธรรมบทที่ป็นและสารสังคหะ แต่พอเป็นว่าแปลออกพอสมควรแล้ว ก็หยุดการเรียนคันถธุระ เรียนวินัยสนาธุระต่อไป

ถึงในระหว่างคันถธุระอยู่ที่เรียนวินัยสนาไปด้วยเหมือนกัน เวลาวันแปดค่ำสิบห้าค่ำ ก็มักไปแสวงหาครูสอนฝ่ายสมถวิปัสสนาอยู่เสมอๆ โดยมากแต่ที่เรียนโดยตรงทีเดียว ตั้งแต่บวชใหม่ๆ ก็เรียนแต่อนุสาวนาจารย์ที่หนึ่ง

บวชแล้วรุ่งขึ้นวันที่สอง ก็เรียนที่หลวงพ่อนิยม วัดน้อย จังหวัดสุพรรณบุรี ที่สามเจ้าคุณสังวรานุวัตร (เอี่ยม) วัดราชสิทธิาราม ที่สี่เรียนกับพระครูญาณวิโรฒิต (โป๊) วัดพระเชตุพน ที่ห้าเรียนกับพระอาจารย์สิงห์ วัดละครท่า หลังระฆัง-โฆสิตาราม ได้ตามแบบของท่านสององค์ พระครูญาณวิโรฒิตแลพระอาจารย์สิงห์ ท่านรับรองว่าได้ตามแบบของท่าน ท่านมอบให้เป็นผู้สอนเขาได้ทั้งสองอาจารย์ แต่ก็ยังไม่วางใจที่จะเป็นครูสอนเขาจึงค้นคว้าหาต่อไปอีก

ถึงพรรษา 11 ก็สำเร็จในการเล่าเรียนคันถธุระได้พอสมควรแก่ที่ตั้งใจว่าต้องเรียนแปลให้ออก จะได้ค้นธรรมในมคธภาษาได้ตามต้องการ ก่อนแต่จะมาเรียนคันถธุระนั้น ได้ตั้งหนังสือใบลานมหาสติปัฏฐานลานยาวไว้ที่วัดสองพี่น้อง

ผูกหนึ่งว่า ถ้าไปเล่าเรียนคราวนี้ต้องแปลหนังสือผูกนี้ให้ออก จึงเป็นที่พอแก่ความต้องการ ถ้ายังแปลไม่ออก ก็เป็นอันไม่หยุดในการเรียน แต่พอแปลออกก็หยุด

ในพรรษาที่ 11 เมื่อหยุดต่อการเรียนปริยัติแล้ว ก็เริ่มทำจริงในทางปฏิบัติ ก็คิดว่าในวัดพระเชตุพนนี้ในอุโบสถก็มีบริเวณกว้างขวางดีมาก เป็นสถานที่ควรทำภาวนามาก แต่มาหวนระลึกถึงอุปการคุณของวัดบางคูเวียง ในคลองบางกอกน้อย เจ้าอธิการชุ่มได้ถวายมูลกัจจายน์ แลคัมภีร์พระธรรมบทให้ในตอนเล่าเรียนปริยัตินั้น ก็มีอุปการคุณอยู่มาก ควรไปจำพรรษา แล้วจะได้แสดงธรรมแก่ภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา เป็นบรรณาการต่ออุปการคุณแก่วัดนั้น

จึงได้กราบลาเจ้าคุณสมเด็จพะพุฒาจารย์ (เขม) เจ้าอาวาสวัดพระเชตุพนไปจำพรรษาวัดบางคูเวียง ในพรรษาที่ 12 แต่พอได้ถึงพรรษาก็มาหวนระลึกขึ้นว่า

“ในเมื่อเราตั้งใจในการบวช ตามเดิมอายุสิบเก้า เราได้ปฏิญาณตนบวชจนตาย ขออย่าให้ตายในระหว่างก่อนบวช บัดนี้ก็ได้บอกลามมาถึง 15 พรรษาย่างเข้านี้แล้ว ก็พอแก่ความประสงค์ของเราแล้ว บัดนี้ของจริงที่พระพุทธเจ้าทำนุรู้ท่านเห็นเราก็ยังไม่ได้บรรลุ ยังไม่รู้ไม่เห็นสมควรแล้วที่จะต้องกระทำอย่างจริงจัง”

เมื่อตกลงได้ดังนี้แล้ว วันนั้นเป็นวันเพ็ญกลางเดือน 10 ก็เริ่มเข้าโรงอุโบสถแต่เวลาเย็น ตั้งสัจจาธิษฐานแนนอนลงไปว่า

ถ้าเรานั่งลงไปครั้งนี้ไม่เห็นธรรมที่พระพุทธเจ้าต้องการ เป็นอันไม่ลุกจากที่นั่งจนหมดชีวิต

เมื่อตั้งจิตมั่นลงไปแล้ว ก็เริ่มปรารภนั่ง จึงได้แสดงความอ่อนนอนแด่พระพุทธเจ้าว่า

“ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดข้าพระพุทธเจ้าทรงประทานธรรมที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้อย่างน้อยที่สุด แลง่ายที่สุดที่พระองค์ได้ทรงรู้แล้วแก่ข้าพระพุทธเจ้า ถ้าข้าพระพุทธเจ้ารู้ธรรมของพระองค์แล้ว จักเป็นโทษแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์อย่าทรงพระราชทานเลย ถ้าเป็นคุณแก่ศาสนาของพระองค์ ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอรับเป็นทนายศาสนา ในศาสนาของพระองค์จนตลอดชีวิต”

แต่พออ่อนนอนเสร็จแล้ว ก็เริ่มปรารภเข้าที่นิ่งสมาธิต่อไป มานึกถึงมดคีที่ตามช่องของแผ่นหินที่ยาวๆ แลบนแผ่นหินบ้าง ไต่ไปมาอยู่บ้างแต่ไม่มากนัก

จึงหยิบเอาขวดน้ำมันก๊าดมา เอานิ้วมาจุกเข้าที่ปากขวดแล้วตะแคงขวดให้
เปียกนิ้วเข้า แล้วเอามาลากเป็นทางให้รอบตัว จะได้กันไม่ให้มาทำอันตรายใน
เวลานั่งลงไปแล้ว แต่พอทางนิ้วที่เปียกน้ำมันนั้นไม่ทันถึงครึ่งของวงตัวที่หนึ่ง
ความคิดอันหนึ่งเกิดขึ้นว่า

“ชีวิตสละได้ แต่ทำไมยังกลัวมดค้อยู่เล่า”

ก็นึกอายุตัวเองขึ้นมา เลยวางขวดน้ำมัน แล้วนั่งเข้าที่เลยในเดี๋ยวนั้น
ประมาณครึ่งหรือค่อนข้าง ไม่มีนาฬิกา ไม่แน ก็เห็นผ้งของจริงของพระพุทธเจ้า
ซึ่งมีอยู่ในหนังสือธรรมกาย ที่ “คุณพระทิพย์ปริญา” เรียบเรียงพิมพ์แจกไป
แล้วนั้น

ในขณะนั้นก็มาปริวิตกว่า

“ตัณห์โรจายัง ธรรมเป็นของลึกลงเพียงนี้ ใครจะไปคิดคาดคะเนเอาได้
พันวิสัยของความตรึก นึกคิดอยู่ก็เข้าไม่ถึง ที่เข้าถึงต้องทำให้รู้ตรึก รู้นึก รู้คิด
นั้น หยุตเป็นจุดเดียวกัน แต่พอหยุตก็ดับ แต่พอดับแล้วก็เกิด ถ้าไม่ดับแล้วไม่เกิด
ตรองดูเกิดท่านทั้งหลาย นี่เป็นของจริงหวัต่อมีเป็นอยู่ตรงนี้ ถ้าไม่ถูกส่วนดังนี้
ก็ไม่มีไม่เป็นเด็ดขาด”

วิตกอยู่ดังนี้สักครู่ใหญ่ๆ ก็กลัวว่าความมีความเป็นนั้นจะเลื่อนไปเสีย
จึงเข้าที่ต่อไปใหม่ รวสัณสามสิบนาที ก็เป็นวัดบางปลาปรากฏเหมือนตัวเองไป
อยู่ที่วัดนั้น แต่พอซัดดีก็รู้สึกตัวขึ้นมา จึงมีความรู้สึกขึ้นมาว่าจะมีผู้รู้เห็นได้ยาก
นั้น ในวัดบางปลาจะต้องมีผู้รู้เห็นได้อย่างแน่นอนจึงปรากฏขึ้นบัดนี้

ต่อแต่นั้นมาก็คำหนึ่งที่จะไปสอนที่วัดนั้นอยู่เรื่อยๆ มา จนถึงออกพรรษา
รับกฐินแล้วก็ลาสมภารวัดบางคูเวียงไปสอนที่วัดบางปลาราวสี่เดือน มีพระทำ
เป็นสามรูป คฤหัสถ์สี่คน

นี้เริ่มต้นแผ่ธรรมกายของจริง ที่แสวงหาได้มาจริงปรากฏอยู่จนบัดนี้

พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี
หลวงพ่อดัดปากน้ำ ภาชีเจริญ
เป็นผู้บันทึก

“สมาธิตอนเด็กๆ พุดแล้วก็อัศจรรย์ พอทำสมาธิอยู่กับหลวงพ่อดริกอะไรก็ได้เลย ตอนนี้สูดตอนนั้นไม่ได้ พอดตอนเช้าๆ ออกมาทานข้าว ขณะที่เราเดิน จิตจะสว่างหมด จะเห็นดวงใสอยู่ในกาย จะมองเห็นหน้าคนไม่ชัด ใจจะติดอยู่แต่ข้างใน”

ป้าจินตนา ไอลง

“เปรตตนนั้น เมื่อเป็นมนุษย์อยู่เป็นผู้มีความโลภโงง ที่ดินของวัด ตายแล้วจึงต้องมาตกนรก ครั้นพ้นโทษหนัก แล้วก็ต้องมารับโทษเบา คือ เป็นเปรตเดินแบกแผ่นดินใหญ่เท่าบ้าน ไวบนหัวอย่างนี้”

แม่ชีทองสุข ลำแดงบัน

“แล้วแม่ชีก็บอกหมดเลยว่า อาการป่วยด้วยโรคมะเร็งที่ขาของแม่จะบวมเหมือนกับขาไก่ที่มันบวมนั่นแหละ

พอแม่ชีพูดจบ ลูกก็มานึกดูว่าอาการของแม่นั้นขาบวมจริงๆ ขาทั้งสองข้างบวมเป่งเลย แล้วก็ตาย ทั้งๆ ที่ลูกยังไม่ได้เล่ารายละเอียดของอาการให้หลวงพ่อฟังเลยแม้แต่่น้อย แต่กลับตรงกับที่แม่ชีขึ้นได้บอกอย่างน่าอัศจรรย์”

ลุงสายัณห์ ศรีอินชัย

Samādhi Wonderful

ISBN 974-92312-6-0

9 789749 231265

๑๑.- Bht.